

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 09 • 1 Mart 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Emperyalist saldırganlığa,
kapitalist sömürüye, şiddete,
eşitsizliğe ve gericiliğe karşı;**

8 Mart'ta alanlara!



İÇİNDEKİLER

İmralı heyetinin ardından	3
Almanya Başbakanı Merkel'in	
Türkiye ziyareti.....	4
Türk Metal'in arsızlık "Vardiya"sı	5
Kamu TİS'leri yaklaşırken	6
Berfo Ana 105 yaşında	
hayatını kaybetti.	7
İnkâr, asimilasyon ve imha saldırıları	8
Polis copu, gaz bombası, işkenceler,	
yargısız infazlar	9
Büro emekçileri	
hakları için grevdeydi	10
Kamu emekçileri	
kurultayda buluştu!	11
Suçları sendika yönetimine	
girmeye çalışmak!	12
İşçi ve emekçi eylemlerinden	13
Kartal Belediyesi işçileri kazandı	14
Kurultay çağrısı büyüyor.	15
Önderlik, örgüt ve	
kadro sorunları	16-18
Devrimci Kadın Kurultayı Sonuç	
Bildirgesi	19
Devrimci Kadın Kurultayı	
tebliğleri - 3.	20-21
Manisa'da 8 Mart etkinliği	22
Suriye'de yıkıcı savaştan	
çıkış arayışları.....	23
Militan kitle hareketinde güçlenme	
eğilimi	24
Gerici cepheden	
savaşı Lübnan'a taşıma girişimleri.	25
Burjuvazi kriz karşısında	
çözumsuzdür!	26-27
Devrimci baharı kazanmak için ileri ..	28
Doğaya ve yaşama sahip çıkalım!	29
Gerçeği derinliklerinde,	
ölümü yüzeyinde bir tarih	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

Devrimci baharın ilk önemli tarihsel gününe, 8 Mart'a artık kısa bir süre kaldı. Dünyanın dört bir yanında başta emekçi kadınlar olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçiler 103 yıllık mücadele geleneğini kuşanarak alanlara inmeye hazırlanıyor.

On yıllardır 8 Martlar tıpkı 1 Mayıs gibi işçi sınıfının o günkü mücadele taleplerini haykırdığı ve burjuvazinin karşısına dikildiği bir kavga günü olarak şekilleniyor. Kitlesele ve militan sınıf eylemlerine sahne oluyor. 1857'de New Yorklu kadın işçilerin yaktığı kızıl meşale ve mücadele ruhu, dünyanın dört bir yanında sermayeye korku salmaya devam ediyor.

Burjuvazinin her fırsatta 8 Mart'a saldırmasının gerisinde de bu neden yatıyor. Zira bu büyük kavga günü burjuvaziye her daim ürkütüyor. Burjuvazi gelinen yerde tarihten bugüne yasaklarla, baskı ve zorbalıkla engelleyemediği 8 Mart'ın içeriğini boşaltarak etkisiz ve kendisi için tehlikesiz bir hale getirmeye çalışıyor. Bir taraftan "Kadınlar Günü" adı altında 8 Mart'ı yozlaştırmaya tarihsel ve sınıfsal özünden kopartmaya çalışıyor, öte yandan hediye gününe çevirdiği 8 Mart üzerinden kendisine yeni bir pazar alanı açmayı hesaplıyor.

Fakat burjuvazinin tüm bu çabaları beyhudedir. Zira 8 Mart **Dünya Emekçi Kadınlar Günü** sahihsiz değildir. Bugün başta işçi sınıfı devrimciliğini bayrak edinmiş olan komünistler olmak üzere öncü devrimci işçiler ve toplumun devrimci-ilerici kesimleri yıllardır 8 Mart'ı tarihsel ve sınıfsal özüne sahip çıkarak, onu güncel sınıflar mücadelesinin gereğine uygun bir temelde örgütleyerek sahiplenmektedirler. Devrimci-ilerici güçler gerek burjuvazinin baskı ve yasaklamalarına gerekse içeriğini boşaltma çabalarına karşı can bedeli mücadele vererek 8 Mart'ın kızıl renginin soldurulmasına bugüne kadar müsaade etmediler, bundan sonra da asla etmeyeceklerdir.

Sınıf devrimcileri önümüzde sayılı günler kalan 2013 8 Martı'na yönelik hazırlıklarını tüm hızıyla sürdürüyorlar. 8 Mart'ın sınıfsal ve tarihsel özüne uygun bir temelde örgütlenmesi için yoğun bir pratik çaba ortaya koyuyorlar. Bir taraftan emekçi kitleler



içerisinde 8 Mart'ın güncel çağrısını yükselten sınıf devrimcileri, öte yandan 8 Martın sınıfsal kimliğini bozucu-karartıcı her türden burjuva ideolojisi karşısında amansız bir mücadele yürütüyorlar.

Emperyalist savaş ve saldırganlığın gün be gün tırmandığı, Kürt halkının mücadelesini tasfiye etmeyi ve teslim almayı amaçlayan politikaların hız kazandığı, işçi sınıfına tam köleliği dayatan yeni saldırı süreçlerinin kapıda olduğu bir dönemde örgütlenecek olan 2013 8 Martı, devrimci baharın kazanılması bakımından önem kazanmaktadır. Sınıf devrimcileri devrimci bahara atılan bu ilk adımı güçlü örnek için kalan zaman dilimini iyi değerlendirmeli, başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi sınıfını "Emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, şiddete ve eşitsizliğe karşı" işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarıyla alanlara taşımak için seferber olmalıdırlar.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/09 * 1 Mart 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35



İmralı heyetinin ardından...

Tasfiyeci aldatmaca sahnesinde yeni bir şey yok!

BDP heyeti 23 Şubat'ta İmralı'ya gidip döndü. İçinde kimlerin yer alacağı haftalarca tartışılan ve birbuçuk ay boyunca sözde bir krize dönüştürülen heyet, Abdullah Öcalan adına birkaç cümlelik bir açıklama yapmakla yetindi. Açıklamanın tamamı şöyle: *“Önce basına emeklerinden duyduğum saygıdan dolayı bu açıklamayı yapıyorum. Bu görüşme tarihi bir adımdır. Tarihi bir süreç yaşıyoruz. Bütün taraflar bu süreçte çok dikkatli ve duyarlı olmalıdır. Devletin elinde tutsaklar var, PKK'nin elinde de tutsaklar var. PKK elindeki tutsaklara iyi davranmalı umarım en kısa zamanda ailelerine kavuşurlar.”*

Kürt hareketinin gizlilik hassasiyeti

Toplum, haliyle sonraki günlerde açıklama yapacakları söylenen eşbaşkanların ne söyleyeceğini beklemeye başladı. Bu açıklamalardan da Öcalan'ın BDP'ye, Kandil ve Avrupa'daki PKK yapılanmalarına 20 sayfalık mektuplar gönderdiğini öğrendik. Ek olarak Öcalan'ın bir taslak metin hazırladığı, bunun BDP'ye (doğal olarak Kürt hareketinin çeşitli örgütlenmelerine) iletileceği, yapılacak tartışma ve önerilerin ardından yine Öcalan tarafından son halinin verileceği, bu sürecin 2-3 hafta içinde tamamlanacağı söylendi.

Bunca meraklı bekleyişe konu edilen görüşmelerden yansıyanların başı sonu bundan ibaret. Sermaye devletini şeffaf olmaya çağırınların bu gizliliği neden? “Sürecin” açık ve şeffaf yürümesi gerektiğini döne döne vurgulayanların, hatta bunu samimiyet ve ciddiyetin bir şartı sayanların, üstüne üstlük toplumun tüm kesimlerinin sürece dahil olmasını isteyenlerin, Newroz'a kadar bekleyin anlamına gelen açıklamalarının neresi ciddiyetle bağdaşiyor? “Oslo müzakerelerinin” gizli yürütülmüş olması konusunda özeleştirici yapan Kürt hareketi, anlaşıldığı kadarıyla bu kez de aynı pratiği sergilemekten vazgeçmemiş görünmektedir. “Bu tarihi bir süreçtir, önemlidir, dönemeçtir” demek, bir şey demek değildir. Bu tutum ister istemez “İmralı görüşmeleri” masasındaki pazarlık konularına dair kuşkuları büyütecektir.

Tasfiyeci orkestranın nakaratları

Kürt hareketinin tersine, dinci-gerici iktidar özellikle medya gücü üzerinden, heyet görüşmesini tasfiyeci kampanyanın malzemesine dönüştürmeyi sürdürüyor. Bu öyle bir kampanya ki Öcalan'la heyet görüşmesinden sahneler, hatta dışarı gönderilen mektuplardan parçalar, bu görüşmenin katılımcıları ve dolaysız muhatapları tarafından sır gibi saklanırken, burjuva medyada “PKK'nin silahlara veda etmesini sağlayacak entegre stratejinin” nasıl da başarıyla ilerlediğinin göstergeleri olarak yayınlanmaktadır. Burjuva medyayı bir yana bıraksak bile, bizzat hükümet sözcüleri çıkıp işlerine geldiği gibi açıklama yapmaktan geri durmuyorlar.

Sürece dair “bilgilendirmelerin” sınırı yazık ki hala sadece AKP tarafından belirleniyor. O cepheden duyulanlarsa “entegre stratejinin” notalarından başka bir şey değil. Örneğin hükümetinin iki numaralı adamı olan Bülent Arınç 27 Şubat tarihli bir TV programında, *“Öcalan, hem telkinleri hem Kandil'e, BDP heyetine veya bir başka noktaya gönderdiği mektuplarıyla, artık 'Nevruz'dan itibaren en azından bir eylemsizlik içine gireceksiniz, eylem yapmayacaksınız, Temmuz-Ağustos itibarıyla da silahlar tamamen bırakılacak ve yurt dışına çıkış süreci konuşulacak’.* Bunlar önemli konular ve başta ümit ettiğimiz gelişmeleri destekleyen durumlar” diye keyifli açıklamalar yapıyor. Devamında Öcalan'ın önemli bir aktör olduğundan söz edip, “Bu aktörden Türkiye adına nasıl daha çok istifade edebiliriz. Nasıl daha olumlu bir rol oynayabilir. Etkisini örgüt üzerinde nasıl daha çok gösterebilir biz bunun peşindeyiz” diyerek, “akılcı siyaset” dersleri veriyor.

Kısacası devlet cephesinden de Kürt hareketi cephesinden de yansıyan yeni bir şey yok. Her şey hemen hemen aynı şekilde sürüyor. Örneğin Kürt hareketinin neredeyse tüm temsilcileri AKP'nin samimiyetsizliğinden başlayıp, sürecin anlamı, önemi, tarihselliği vb.yle devam ediyorlar. “Çözüm stratejisinin” masada gerçekleşeceğine, bunun da Abdullah Öcalan'ın muhatap alınmasından geçtiğine odaklanmış olmanın yarattığı bir tutarsızlık bu. Kürt hareketinin halihazırdaki siyaseti, AKP tarafından tasfiye amaçlı bir plan çerçevesinde de olsa kurulmuş olan masaya ciddiyet kazandırmak üzerine kurulu.

Çözumsuz stratejinin temelsiz taktiği

Kürt hareketinin bugüne kadarki açıklamalarından sürece yönelik bu yaklaşımı gayet net bir şekilde görülebilir. Buna göre; evet, AKP samimiyetsizdir, çözüm derken tasfiyeyi amaçlamaktadır. Hatta dayatmalarını kabul ettirmek için bir yandan görüşmeler yaparken, bir yandan da saldırılarını çok yönlü olarak yoğunlaştırmaktadır. Kandil bombalamaları, Kürt illerindeki operasyonlar, KCK tutuklamaları, Avrupa ülkelerinde sürdürdüğü Kürt düşmanı politikalar bu anlama gelmektedir. Fakat o bu sürece böyle de yaklaşırsa, toplum çapında etkili bir politikayla sürece ciddiyet kazandırmak, toplumu barış ve çözüm çabalarına kazanmak, görüşmeler (hatta şimdilik “ön görüşmeler”) sürecini diyalog ve müzakereye dönüştürmek mümkündür. Böylece AKP hangi niyetle başlattığından bağımsız olarak, kurulan masada gerçek adımlar atmaya zorlanacak, belki de bu adımları atmak zorunda kalacaktır. PKK de “İmralı görüşmeleri” sürecine böyle bir ciddiyet ve içerik kazandırılmadıkça, demek oluyor ki Kürt hareketinin güncel somut talepleri (sürece samimi ve sorumlu yaklaşılması, ilişkilerde karşılıklı saygı, Öcalan'ın koşullarının “diyalog ve müzakereye elverişli” hale getirilmesi, operasyonların durdurulması vs.) karşılanmadıkça çekilmeye yanaşmayacaktır.

Bunun baştan kaybetmeye mahkum bir taktik

olduğunu sadece AKP'nin 11 yıllık iktidar dönemi bile kanıtıyor. Bundan önceki denemelerin sonuçlarının ne olduğu, kime ne kazandırdıkları, ne kaybettirdikleri biliniyor. Bu son denemenin akıbetinin de farklı olmayacağı şimdiden bellidir. Nihayetinde AKP, tek derdinin 2014 baharına kadar zaman kazanmak olduğunu döne döne ortaya koyuyor. Kürt hareketinin ve onun burjuva çözüm stratejisine (dolayısıyla taktiklerine) yedeklenenlerin bildikleri halde görmezden geldikleri, sadece bir temenni olarak olmamasını diledikleri budur. Ne var ki politik mücadelede temennilerin bir işe yaramadığını en başta kendileri biliyor olmalı. Bu şekilde devam edildikçe AKP iktidarı rahatça nefes almakta, başlattığı tasfiyeci oyunun uzun soluklu olmasını, hiç değilse 2014 seçimlerine kadar sürmesini sağlayacak bir toplumsal atmosfer yaratmaktadır. Ne de olsa “cumhuriyet tarihinin en ağır sorununu öyle bir çırpıda çözmenin mümkün olmadığı”, sorunu en ağır şekilde yaşayanlar tarafından bile kabul görmektedir. Doğal olarak aylar ayları kovalayacak ve işçi sınıfı ve emekçi kitleler ile Kürt halkı bir de bakacaklar ki 2014 seçimleri gelmiş kapıya dayanmış olacak.

AKP'nin ara dönem hesapları

Bu arada dinci-gericilik dönemi boş geçirmeyi aklının ucundan bile geçirmiyor elbette. Büyük hedefleri olduğunu döne döne ilan ediyor zaten. En başta da başkanlık sistemini getirecek yeni anayasayı, Kürt hareketinin meclisteki gücüne dayanarak referandum yoluyla çıkarabileceğini dahi umuyor. AKP şefinin “her türlü milliyetçiliği ayaklar altına aldı” diye kamuoyu oluşturmayı başlatması, anayasa konusunda Kürt hareketini ayarlamaya çalışmasının, tersinden CHP ve MHP'yle şimdiden köprüleri atmaya başlamasının bir işareti sayılabilir. Nasıl olsa milliyetçi oy desteğini kaybetmemek hesabıyla, ertesi gün kendisini yalanlarcasına yine “tek devlet, tek millet, tek bayrak...” nakaratını tekrarlamasının kafeslemeye çalıştıkları nezdinde bir anlamı olmayacağını biliyor. Yine büyük hedefleri arasında Batı Kürdistan'da dayanak kazanarak Suriye batağından yırtmak da söz konusu büyük hedefler arasında duruyor. PYD'nin ÖSO çeteleriyle yaptığı anlaşma ve buna en aşırı dinci grupların da uyacaklarını beyan etmelerini, bunun bir başlangıcı olarak görüyor.

Bütün bunlar bir yana, tasfiyeci oyunun belki de en tehlikeli sonucu işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu oyunun büyümesine kapılmaları olacaktır. Bu gerçekten de dinci-gerici iktidarın süreçten elde edebileceği en büyük başarılarından biri olur. Dolayısıyla sosyal, siyasal, ekonomik her türlü hak ve hukuku yıllardır ayaklar altında çiğneyen AKP iktidarının mevzilerini pekiştirip büyütecek bir tasfiyeci aldatmacayı döne döne teşhir etmek, dönemin en önemli sorumluluklarından biridir. Komünistler “entegre” oyunun sahnedeki figüranlarına aldırmağsızın baharın devrimci atmosferine yaslanarak bu sorumluluğun hakkını vermeye çalışacaklardır.

Almanya Başbakanı Merkel'in Türkiye ziyareti...

Emperyalistler Türkiye'yi boş bırakmıyor!

Günümüz dünyası, büyük emperyalist devletlerin hammadde, yeni pazar ve yatırım arayışları nedeniyle şiddetli mücadelelerin sahnesidir. Bu sahnede, emperyalizmin egemenlik alanları için birbirleriyle girdikleri rekabet örnekleri ya da bloklaşmalar olurken, egemenlik uğruna verilen savaşların ve militarizmin tırmandırıldığına tanık olmaktayız. Emperyalizmin iktisadi krizlerinin giderek yıkıcı hale geldiği günümüz koşullarında ise, sömürü ve saldırganlık daha da artmakta ve emekçi halklar yıkıma uğratılmaktadır.

Dünya ölçeğinde ABD emperyalizminin dünya halklarının yıkımındaki kirli sicili bilinmektedir. Bir o kadar kirli sicile sahip bir diğer emperyalist devletse Almanya'dır.

Alman emperyalizmi İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında yenilginin faturasını ABD'nin gölgesinde kalarak ödemişti. Ancak sonrasında kendini toparlama sürecine girmiş ve Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla dünyanın yeniden paylaşımında -pay kapma savaşındaki ABD'den bağımsız olmasa da- kirli yerini almıştır. Alman emperyalizmi Balkanlar'dan Afrika'ya, Ortadoğu'ya ve Kafkaslar'a kadar pek çok alana uzanmış, AB içindeki etkin konumuyla da yayılcı saldırganlığını artırmıştır.

Son dönemlerde ise burjuvazisinin isteği üzerine Alman dış politikası, Almanya Başbakanı Angela Merkel tarafından ifade edildiği üzere şöyle belirlenmiştir: *"Hammadde sorununu sadece Ekonomi Bakanlığı'nun bir sorunu olmaktan çıkarıp değişik alanlara yayacağız. (...) Dış politikamızı yeniden düzenleyerek hammadde politikasına stratejik ağırlık vereceğiz. Bundan böyle hammadde politikası, ekonomik kalkınma yardımı, çevre politikası ve genel ikili ilişkilerin bir parçası olacak."*

Bunun askeri alanın içinde olduğunu söylemeye gerek yok. "NATO Doktrini" kapsamında Almanya, ordusunun asıl görevini, *"değişen siyasi dengeler ve ekonomik ortam"* nedeniyle artık ülke savunması değil, *"Almanya'nın ulusal çıkarlarını tehlikeye sokacak bütün tehdit unsurlarına karşı mücadele"* etmek olarak açıklamaktadır. Ordunun görevleri arasında "enerji yollarının açık ve güvenlik içinde tutulması" dahil olduğu gibi, "batı değerlerine karşı gelişen tehditlere karşı mücadelede yer almak" da içindedir. Almanya'nın, dünyanın değişik bölgelerinde 15 bine yakın asker bulundurduğu, bunları yedekleyen, lojistik destek sunanlar dahil edildiğinde 60 binden fazla askerinin "savaş halı" içinde olduğu belirtiliyor.

Geçtiğimiz yıl ise, Alman ordusunun kendini yeniden yapılandırma sürecine girdiği Savunma Bakanı Thomas de Maiziere tarafından şöyle ifade edilmişti: *"Tamamen değişen güvenlik politikaları karşısında ordunun yenilenmesi artık bir zorunluluk; yeni bir yön belirlemek, güvenlik politikalarının değişen dünya ile bağ kurabilmesi için bir gerekliliktir."*

Muhalefete rağmen Alman Parlamentosu'nda kabul edilen yasal düzenlemenin 2019 yılına kadar hayata geçirilmesi planlanırken, Alman ordusunun farklı görevlerini de öğrenmiş oluyoruz. Savunma bakanı ordunun *"farklı görev senaryolarına hazırlıklı olmaları gerektiğini"* belirterek, *"dünyanın başka yerlerindeki*

krizlerle mücadelede görev alma ihtimali daha fazla" demesi güncel planda yaşananlarla düşünüldüğünde çok şey anlatıyor.

Gerek küresel gerekse Ortadoğu özelinde görüldüğü gibi emperyalist politikaların askeri ve diplomatik müdahalelerle dünya halklarına kan kusturduğu bir dönemden geçiyoruz. Özellikle Ortadoğu'ya yeniden biçim verme projelerinin ve Suriye'ye yapılan emperyalist müdahalenin sonuçları tüm yıkıcılığıyla gözler önündedir. Bu tablo içinde emperyalizme kölece bağımlılık ilişkisi çerçevesinde Türkiye'nin de özel bir yeri bulunmaktadır. Sırtını başta ABD olmak üzere emperyalizme dayanmış işbirlikçi Türk sermaye sınıfı ve devletin emperyalist devletlerle girdikleri kirli ilişkiler ortadadır. Geçtiğimiz haftada Alman ve Hollanda savunma bakanları ile Alman Başbakanı Angela Merkel'in Türkiye ziyareti de bu sömürü ve kölelik ilişkileri çerçevesinde anlamını bulmaktadır.

Emperyalizme hizmette yola devam!

Almanya Başbakanı Merkel, askeri ve ekonomik alanda faaliyet yürüten 15 kişilik patronlar heyetiyle birlikte Türkiye'ye gelmiştir. Diğer üst düzey görüşmelerinin yanı sıra TÜSİAD ile Alman Sanayiciler Birliği (BDI) tarafından kurulan "Türk-Alman CEO Forumu"nda Merkel ve Başbakan Erdoğan'ın buluşması dikkat çekicidir. Belirtmek gerekir ki, Türkiye Almanya için iyi bir pazar alanıdır. 2012 yılında Türkiye'de yatırım yapmış 5 binden fazla Alman firması Türkiye'de faaliyet gösterirken, bu sayının yılsonunda 5 bin 500'ü aşması bekleniyor.

Alman patronlarının yatırımlarının 7 milyar Euro olduğu ifade edilirken, bu haliyle Alman sermayesi Türkiye'de en büyük yabancı sermaye konumundadır. Türkiye'nin Alman otomobil devi Volkswagen başta olmak üzere büyük Alman firmalarını Türkiye'de kalıcı yatırım yapmaya ikna etmeye çalıştığı söylenirken, bu ziyaretin asıl hedefinin, iki ülke arasında 30 milyar Euro dolayında seyreden ticaret hacminin 2013'te 40 milyar olarak yükseltmek olduğu ifade edilmektedir.

Merkel-Erdoğan görüşmelerinde, Suriye politikasından Kürt sorununa, AB üyeliğinden özelde enerji alanında yeni ihalelere, silah satışından İran'ın nükleer programına ve Türkiye-İsrail ilişkilerine kadar bir dizi konu görüşülmüştür.

Merkel gezisine Kahramanmaraş'a yerleştirilen Patriot füzelerini kullanmak üzere görevlendirilen 320 Alman askerini ziyaret ederek başladı. Burjuva basın bu ziyareti bu askerlere "moral" ziyareti olarak sundu. Gerçek şu ki, bu bir anlamda savaş hazırlıklarının denetlenmesi ziyaretidir. Bilindiği gibi, söylenenin aksine Patriotlar Türkiye'yi korumak için değil, NATO'nun Suriye'ye emperyalist müdahalesi için getirilmiştir ve bu füzelerin esas misyonu ABD ve NATO üslerini korumaktır. Bu vesileyle NATO füzeleri ve askerleri Türkiye'ye yerleşmiş, Türkiye, doğrudan Ortadoğu'ya yönelik ABD ve AB emperyalistlerinin bölgedeki en önemli üssü ve dayanağı durumuna gelmiştir.



Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalede ABD dışında, başta Almanya olmak üzere NATO üyesi Avrupalı devletlerin bölgedeki gerici Arap rejimleriyle birlikte hareket ettikleri ve ÖSO içindeki silahlı çeteleri askeri, mali, istihbarat ve diğer açılardan destekledikleri biliniyor. Hatta Adana'daki İncirlik Üssü üzerinden Alman ajanlarının Suriye'den bilgi topladığı, Esad karşıtlarıyla bağlantı kurduğu ve benzeri bir hizmeti Suriye önlerine konuşlanan, modern teknolojiyle donatılmış Alman deniz kuvvetlerine ait bir askeri geminin yaptığı haberleri çıkmış, bunun üzerine Almanya Savunma Bakanlığı açıklama yapmıştı. Almanya Savunma Bakanlığı açıklamasında, emperyalist çıkarları gereği Doğu Akdeniz'de yıllardır bir Alman savaş gemisinin faaliyet gösterdiğini ve uzun yıllardır istihbarat çalışmaları yaptığını söylemekte bir sakınca bile görmemişti.

Emperyalistlerin Ortadoğu'ya yönelik kirli hesaplaşmalarının aktif taşeronu olarak Türkiye, bilindiği gibi, "kraldan çok kralcı" gibi davranmaktadır. Emperyalist efendilerin Türkiye'ye gelmesi Türkiye'ye biçilen görevlerin hatırlatılması ve denetleme amacından öte bir şey ifade etmemektedir. Basında özellikle bu ziyaret çarpıtılarak sanki bağımlılık ilişkisi yokmuşçasına, "ikili ilişkilerin" geliştirilmesi gibi sunulsa da gerçekler bambaşkadır.

Türkiye emperyalizme her alandan bağımlı bir ülkedir. Bundan dolayı emperyalizme köleliğe her alanda son verilmesi, emperyalistlere tanınan her türden ayrıcalıkların kaldırılması, açık-gizli tüm kölelik anlaşmalarının iptali, emperyalist askeri üs ve tesislere el konulması, NATO'yla ve IMF-DB gibi kurumlarla ilişkilerin kesilmesi gibi taleplerle mücadelenin yükseltilmesi büyük önemdedir. Sınıfın devrimci programında yer alan bu temel talepler yanında güncel planda, Ortadoğu'da ve özelde Suriye'ye yönelik emperyalist müdahaleye ve saldırganlığa karşı talepler birlikte yükseltilmelidir.

Türk Metal'in arsızlık "Vardiya"sı

Türk Metal bir süredir MESS Grup TİS süreci konusunda "metal işçilerini doğrudan bilgilendirmek" iddiasıyla "Vardiya" adını koyduğu bir bülten çıkarıyor. Doğrusu bu döneme kadar ne taslakların hazırlanışında ne de görüşmelerin gidişatı konusunda işçilere herhangi bir bilgi verme gereği duymayan bir sendika (!) için bu olağanüstü bir adım!

Ama bu olağanüstü adımın arkasında basit bir neden var: Metal işçisinden duyulan korku! Metal işçileri bu ihanet şebekesine duydukları öfkeyi taslaklar açıklandığı sırada Arçelik ve Renault başta olmak üzere pek çok fabrikada göstermişti. İşte böylelikle dile gelen büyük öfke dalgası Türk Metal'in ezberini bozdu, onu yeni yöntemlere başvurmak zorunda bıraktı. Türk Metalciler işleri eskisi gibi götüremeyeceklerini anlayınca böylesi cinliklere ve oyunlara başvurmaya başladılar. Tüm imkanlarını, metal işçisini akla karayı ayıramayacak duruma getirmek üzere seferber ettiler. İşte "Vardiya" adlı bülten bu seferberlik için kullanılan araçlardan biridir. Bunun için bu yayın bilgilendirmiyor, "bilgi" adı altında oradan buradan aşırılmış bir dizi veriyi çarpıtarak bilgi kirliliği yaratıyor, sapı samana katıyor, sonra da çamurla kararak metal işçilerine yutturmaya çalışıyor.

İşlevi ve çalışma biçimi bu olan bültende kullanılan malzemelerden biri de Akkardan işçilerinin gazetemiz *Kızıl Bayrak*'ta bundan iki yıl önce yayınlanan açıklamaları oldu. Akkardan işçilerinin fabrikada yaşanan süreçteki tutumlarından dolayı Birleşik Metal yönetimine yönelik eleştirilerde bulunduğu mektubunu kullanan Türk Metal, Birleşik Metal yönetimini işçiye oyun oynamak ve hokkabazlık yapmakla suçluyor. Böylelikle yukarıda tanımladığımız biçimde akla karayı karıştırıp kendi sendikacılık pratiğini olağanlaştırmaya ve meşrulaştırmaya çalışıyor.

Akkardan işçileri açıklamalarında, işten atılmalar karşısında direnişe geçerken şube yönetimi ve genel merkezin kendilerine gerekli desteği vermediğini, direnişi yalnız bıraktıklarını, buna rağmen kendi inisiyatifleriyle direnişi sürdürdüklerini, bu süre içerisinde ise işten atılmaları ilgili olarak sendikanın patronla bir protokol imzaladığını öğrendiklerini, tüm bunlardan sonra ise genel merkeze giderek tepkilerini dile getirdiklerini, burada da genel başkanın önce kendileriyle görüşmek istemediğini, daha sonra ise ısrarlı duruşları sayesinde adım atmak zorunda kaldığını anlatıyorlar.

Doğrusu Akkardan işçilerinin anlattıkları yeniler yutulur cinsten şeyler değildir. Birleşik Metal yönetimi payına bu durum, dar sendikal hesaplar uğruna Birleşik Metal'in ve dolayısıyla DİSK'in mücadele değerlerinden, sınıf sendikacılığı çizgisinden uzaklığın, ortaya konulan iddialarla beraber ele alındığında da bariz bir yalpalama ve tutarsızlığın ifadesidir. Durumun ciddiyeti ve bu türden tutumların panzehirinin açıklık ve eleştiri olduğuna inanan *Kızıl Bayrak* da doğal olarak Akkardan işçilerinin bu açıklamasını yayınlama yoluna gitmiştir.

Kızıl Bayrak'ı hasım gören ve onu susturmak için dava üstüne dava açan Türk Metal'in tutup kendince

Akkardan işçilerinin bu açıklamasını istismar etmesi bu tür bir açıklamanın ve onun yayınlanmış olmasının yanlış olduğunu göstermez. Dahası Akkardan ve benzeri pratiklerinden dolayı Birleşik Metal yöneticilerini eleştirmekten uzak durmak işçi sınıfına yarardan çok zarar getirir. Çünkü sendikalar gücünü üye sayılarından değil, bilinçli ve kararlı işçilerden alır. Bunun için üyelerinin yöneticilerinin önünde eğildiği, onların hata ve zaaflarına boyun eğdiği bir sendika ne kadar çok üyeye sahip olursa olsun canlı ve güçlü bir örgütsel yaşam kuramaz. İşçilerin canlı ve etkin bir katılımı olmayan mekanik bir örgüt yaratarak onu sermaye karşısında da güçsüz bırakır. Bunun için aslanan işçi sınıfının sendikalarını yönetecek ve sermayeye karşı mücadelesinin mevzisi haline getirecek bir özgüven ve kapasite kazanmasıdır. Bu nedenle dokunulmaz olan yöneticiler değil, sendikaların mücadele değerleri ve ilkeleridir. Mücadele değerlerinin yöneticilere kalkan yapıldığı, "iç sorunlar" adı altında yanlış ve hataların gizlendiği bir sendikada bürokratik yozlaşma kaçınılmazdır. *Kızıl Bayrak* bunun için dün olduğu gibi bugün de her türden bürokratik yozlaşma, işbirlikçilik ve yalpalamanın karşısında yer alacak, sendikalarda açıklığı ve işçilerin yönettiği bir demokratik işleyişi savunacak, sayfalarını ve diğer imkanlarını bu uğurda değerlendirecektir.

Türk Metal "Vardiya"sı, işte bu amaçla yayınlanan bir açıklamayı istismar etmeye çalışmaktadır. Ama bunu yaparken dikkat çekici biçimde Birleşik Metal yöneticilerini patronla işbirliği yaptıkları için değil tutarsızlıkla suçlamaktadır. Böyle yapıyor olması ise boşuna değildir. Zira Akkardan'da yaşanan türden bir sendikacılık pratiğinin asıl temsilcisi Türk Metal'dir. Bu türden bir pratiği dahası olabilecek en kaba ve pervasız biçimlerde icra ederek bir gelenek yaratan da Türk Metal'den başkası değildir. Akkardan gibi örnekler, Türk Metalciler'in yaptıklarının yanında devde kulaktır. Zaten metal işçileri de bu çetenin ne mal olduğunu ve nasıl çalıştığını iyi biliyor.

Çok uzağa gitmeye gerek de yok. Yakın zamanda yaşanan Tofaş örneği tek başına durumu açıklamaktadır. Tofaş'ta öyle büyük mali darboğazlar yaşandığı için değil, pazardaki dalgalanmalara ayak uydurmak ve kâr oranlarını arttırmak için yüzlerce işçi işten atılırken, Türk Metal yöneticilerine bu kıyımı sahiplenmek ve ona bahaneler üretmek düşmüştü. Bunun için atılanların sözleşmeli işçiler olduğu türden koca koca yalanlar da uydurmuşlardı. İşte eğer hokkabazlık ve şarlatanlıksa bundan alası yoktur. Elbette Tofaş sadece bir örnektir. Patronlar daha fazla kâr edecek diye ücretlerde yapılan yüzde 35'lik indirimler, mücadele eden işçilerin susturulması, üye olmak için kapısını çalan işçilerin satılması, Renaultlar, Uzeller, BMC'ler... Türk Metal'in bu şekilde uzayan ve sonu gelmeyen bir secereleri vardır.

Bu son derece kirli secerenin kanıtlandığı gibi, Türk Metal sendikadan başka her şey, özünde sermayenin işçi sınıfını teslim almak için kullandığı basit bir aletten başka bir şey değildir. Bunun için Birleşik Metal ile Türk Metal sözkonusu edildiğinde gerçekte



iki ayrı şeyden bahsetmiş oluyoruz. Zira Türk Metal'in sorunu bugün pek çok sendikanın yaşadığı gibi, işçi sınıfına yabancılaşmış bir bürokratik kast tarafından işleme hale getirilmiş olmak değildir. O tümünden, baştan aşağıya sınıfa yabancı bir yapıdır. Bu tür bir yapıyı da taban örgütlenmeleri yoluyla değiştirerek düzene sokmak, bürokratik yozlaşmadan temizleyerek kazanmak mümkün değildir. Bunun için Türk Metal koltuklarında kimin oturduğundan bağımsız olarak tümünden aşılması gereken bir yapı, kırılması gereken bir cenderedir. Oysa Birleşik Metal, DİSK'in en önemli yapı taşlarından olan Türkiye Maden-İş'in yürekli işçilerinin kanları ve canlarıyla yarattıkları mücadele geleneğinin bir parçasıdır-geçmiş bir yana bugünkü varlığıyla bir sendikadır. Bu nedenle koltuklarında oturanların kim olduğu ve ne yaptıklarından bağımsız olarak işçi sınıfına aittir.

İşte bunun için sınıf devrimcileri Türk Metal sözkonusu olduğunda EMEP türü kuyrukçu liberallerden farklı olarak metal işçilerini onu yıkmaya ve Birleşik Metal çatısı altında birleşmeye çağırıyorlar. Bundan dolayıdır ki Bosch işçilerinin çıkışını basit bir sendika değiştirme olayı değil, tarihsel önemi olan bir eylem olarak görüyor, tüm güçleriyle destekliyorlar. Öte yanda ise Birleşik Metal'in koltuklarında oturanları sendikacılık anlayışı ve pratikleri nedeniyle kıyasıya eleştiriyor, yanı sıra da metal işçilerinin bilinç ve mücadele kapasitesini geliştirerek sendikayı devrimci sınıf sendikacılığı rotasına sokmanın mücadelesini yürütüyorlar. Bu tutumlarında da kaypaklığın zerresi olmadığı gibi, işçi sınıfının ve sendikalarının en tutarlı savunusunu yapıyorlar.

Kamu TİS'leri yaklaşırken...

Birleşik mücadelenin artan önemi

101 fabrika ve işletmede çalışan yaklaşık 200 bin işçiyi ilgilendiren kamu kesimi toplu iş sözleşmesi dönemine girilmiş bulunmaktadır. Bu çerçevede Türk-İş Sendikası Genel Merkezi, 21 Şubat'ta gerçekleştirdiği toplantının ardından süreci yönetmek için sözleşmeye muhatap tüm sendikaların başkanlarının katılacağı "Kamu Sözleşmeleri Koordinasyon Kurulu"nu (KSKK) oluşturduğunu duyurdu.

Fakat aradan çok geçmeden 43 bin 216 üyeye sahip olan Tek Gıda-İş, KSKK'dan çekildiğini duyurarak; hükümetle yapılacak bir çerçeve anlaşmasını tanımayacaklarını, kamudaki işçiler adına yapılacak görüşmede Türk-İş'in yetkili olmadığını belirtmiş oldu. Kamu Çerçeve Anlaşması'nın Tek Gıda-İş üyelerinin zararına ve aleyhine bir sonuç doğurduğuna dikkat çekilen açıklamada "şekilden öteye geçmeyen, gerçek fonksiyonunu yerine getirmekten uzak kalan bir yapı içinde olmanın işçilerin çıkarları açısından doğru olmayacağı" altı çizildi.

Bu yıl ki kamu TİS'lerinin sendikal barajların ve istatistiklerin açıklanarak yürürlüğe koyulduğu yeni yasanın ardından kamuda gerçekleşecek ilk sözleşme olması ve yine 100 bini aşkın metal işçisinin geleceğini belirleyen ama sonuçlarıyla birlikte tıpkı kamu sözleşmeleri gibi tüm sektörleri etkileyecek olan metal TİS'lerinin bağitlanmasına sayılı günlerin kalmış olması, içinden geçilen dönemi sınıf hareketi açısından önemli kılmaktadır.

Hatırlanacağı üzere AKP hükümetinin istatistikleri açıklamayarak yetkileri fiilen gasp ederek sözleşme süreçlerini uzatma taktiğini uyguladığı sektörlerin başında yine kamu ve metal sektörleri gelmekteydi. Şimdi ise, AKP hükümetinin sendikal hareketi cendere altına almayı ve kendi güdümündeki işbirlikçi sendikalara hayat şansı tanımayı amaçladığı bu saldırı yasasına karşı gerekli tepkinin gösterilmemesi işçi sınıfının TİS'ler üzerinden sürdürecekleri dışı dış bir mücadele ile kaybedilen mevzileri yeniden kazanmak için taze bir başlangıç olabilir. Aksi takdirde metal ve kamu TİS süreçleri kayıplarla sonuçlanacak, sınıfın moral ve mücadele değerlerine vurulmuş ağır bir darbe olacaktır.

AKP hükümeti tarafından özellikle 2013'te hayata geçirileceği artık yüksek sesle dile getirilen "taşeron çalışma", "kiralık işçi", "bölgesel asgari ücret"

uygulamaları ve yanı sıra "kıdem tazminatının gasp edilmesi" gibi yeni ve kapsamlı saldırılar, sınıf hareketindeki her bir mücadele mevzisinde topyekûn bir yüklenmeye konu edilmesini gerekli kılıyor. Zira ancak bu sayede; tek tek mevzilerde sağlanacak kazanımlar ve imkânlar üzerinden sermayenin merkezi saldırılarına karşı sınıfın birleşik, militan mücadelesi örülebilir.

Örneğin bugün MESS patronlarına karşı mücadele yükü sadece metal işçilerinin omuzlarındaki bir görev olarak ele alınmamalı, tüm sektörden işçilerin destek verdiği bir mücadele hattına dönüşebilmelidir. Bugün kamu TİS'leri için oluşturulan koordinasyon kurulu gibi örnekler metal TİS'leri kapsamında farklı düzeylerde pekala gerçekleştirilebilir ve gerçekleştirilmelidir de. Ama elbette ki bu oluşumların ihanetçi Türk-İş yönetiminin oluşturduğu KSKK'dan özü ve içeriği bakımından çok farklı olmaları gerekliliği ortadadır.

Türk-İş yönetimince oluşturulan KSKK'nın gerçek işlevi Tek Gıda-İş tarafından yapılan açıklamalarda net bir şekilde ortaya konuluyor zaten: "*Kamu toplu iş sözleşmelerinde görünürde bir Koordinasyon Kurulu, göstermelik bir anlaşma imzalamakta ama daha sonra 'gemisini yürüten kaptan' misali her sendika kendi başının çaresine bakmaya mecbur bırakılmaktadır. Bu süreç özellikle Tek Gıda-İş Sendikası üyelerinin zararına ve aleyhine bir sonuç doğurmuştur. Hal böyle olunca, şekilden öteye geçmeyen, gerçek fonksiyonunu yerine getirmekten uzak kalan bu yapının içinde olmanın ve böylece de hükümetin asla tasvip etmediğimiz ücret politikalarına bir meşruiyet kazandırmanın doğru olmayacağı kanaatini taşıyoruz.*"

Esas görevi sınıfı döne döne sermaye satmak olan hain Türk-İş bürokratlarının oluşturacakları kurullardan başka bir sonuç çıkmayacağı açıktır. Zira sendikalar yasasında olduğu gibi sermaye hükümetinin sınıfa yönelik her ciddi saldırısının altında Türk-İş bürokratlarının imzası var. Geçmeden eklemek gerekir ki, bugün Türk-İş yönetiminin ihanetçi kimliğini eleştiren Tek Gıda-İş yönetiminin de "sütten çıkmış ak kaşık olmadığını" Tekel işçileri ve kamuoyu

çok iyi bilmektedir.

İşçi sınıfının sırtında adeta bir kambur gibi duran sendikal bürokrasinin mücadelenin önündeki en büyük engel olduğu ve bunun üst kademesinden alt kademesine kadar adeta bir kanser gibi bünyenin her yanını sardığı aşikârdır. O halde sınıfın ortak mücadelesini örgütleyecek ve ona önderlik edecek öznelerin sendikaların başına çöreklenen yöneticilerin olmadığı, olamayacağı çok açıktır, ki son dönemin birçok pratiği de (örneğin SGBP) bunu döne döne kanıtlamıştır.

Bu durumda başta metal TİS'leri olmak üzere kamu TİS'leri ve benzeri alanlarda sınıfın tüm mevzilerdeki mücadelesini tek bir potada birleştirecek, ortak bir mücadele hattı doğrultusunda örgütleyecek güçlerin ancak tabandan sağlanacak birliktelikler üzerinden açığa çıkabileceği kolayca anlaşılabilir. Ne zaman ki tabandan doğru böyle bir dinamizm açığa çıkar ve yukarıya doğru basınç uygularsa ancak o oranda alt kademe sendika bürokratları harekete geçmek zorunda kalırlar. Bunun için metal işkolunda süren ve hemen ardından kamuda devam edecek TİS'lerin kazanımla sonuçlanması için tabanda güçlü ve yaygın bir çalışma örgütlenmeli, TİS ve dayanışma komiteleri gündeme getirilmelidir. Sadece mevcut hakların korunması değil, kaybedilen hakların da yeniden kazanılması yönünde taleplerle mücadele edilmelidir. Yine bu talepler uğruna "işgal, grev, direniş" şiarı ile fiili-meşru mücadele hattı benimsenmelidir.

Gücünü böylesi bir dinamizmden almayan hiçbir çaba, karşı duruş ya da tepki ne Türk-İş bürokratlarını etkileyecektir ne de bir kazanım yaratabilecektir. Konfederasyon yönetimlerini eleştiren ve tepkilerini dile getiren birçok alt kademe sendika bürokratinin gerçek yüzü de ancak böylesi bir mücadele pratiğindeki tutumları ile netliğe kavuşacaktır.

Bugün ciddi saldırılarla karşı karşıya olan işçi sınıfı, her bir mevzi mücadelesini işkolu, konfederasyon vb. ayırımına bakmadan kararlılıkla ortak bir şekilde yürütmeli, kazanımların tümünü sınıf hanesine eklemeyi başarabilmelidir. Bu tarihi sorumluluk bir kez daha sınıfın ileri öncü unsurlarıyla birlikte sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.



Berfo Ana 105 yaşında hayatını kaybetti...

Ahı yerde kalmayacak!

12 Eylül askeri faşist darbesinden hemen sonra gözaltına kaybedilen Cemil Kırbayır'ın annesi Berfo Ana, 105 yaşında hayata gözlerini kapattı. 33 yıl boyunca oğlunu arayan Berfo Ana'nın ölümü bir kez daha sermaye devletinin kaçırıp kaybettiği insanları akla getirdi. Daha önce yine 12 Eylül döneminin ilk kayıplarından olan Hayrettin Eren'in babası Kemalettin Eren de kayıp oğlu için 31 yıl mücadele ettikten sonra hayatını kaybetmişti.

İnsan hakları savunucularının araştırmalarına göre sermaye devletinin sınırları dahilinde halen 1250 civarında gözaltında kayıp ve 17.500 faili meçhul cinayet aydınlatılmayı beklemektedir. Tespit edilmiş toplu mezar sayısı 253'tür. Bunlardan sadece 29'u açılmış ve toplu mezarlarda 3248 kişinin olduğu tahmin edilmektedir. Tüm bu bilgilere insan hakları örgütlerinin sınırlı imkanlarla ulaştığını ve raporlara döküldüğünü düşünecek olursak kayıpların bilinenden çok daha fazla olduğu anlaşılacaktır. Ayrıca resmi literatüre "ölü ele geçirilenler", "hücre evlerinde durdukları silahla karşılık verenler", "emniyet pencerelerinden atlayarak yahut da tutuldukları hücrelerde kendilerini asarak intihar edenler", "merdivenden düşenler", "kafalarını duvara çarpanlar", "polislerin silahlarının yanlışlıkla ateş alması" ve "kaçarken vurulanlar" ise başka bir gerçekliktir. Yani devletin katliam çetelesi çok daha uzundur.

Gözaltında kayıpların en yoğun yaşandığı dönem ise '90'lı yıllar olmuş ve özellikle 1994 yılında artış göstermiştir. Sonraki yıllarda ise devrimciler ve yurtseverler devletin atış menziline içinde olmaya devam etmişlerdir. Daha da ötesi bu tarihten sonra infazlar eskisi gibi sürerken artık neredeyse 12 Eylül'ü aratmayacak bir şekilde aleni yapılmıştır. Devlet kurşunlarının yaş ayrımı yapmadığı birçok Kürt çocuğunun katli ile açığa çıkmıştır. AKP hükümeti rastlantı sonucu bulunan kemiklerden bile "kararlı hükümet" izlenimi yaratmaya çalışırken, 2001'de Sİlopi'de kaybedilen HADEP Sİlopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve İlçe Yöneticisi Ebubekir Deniz'in akıbeti AKP'nin de kendinden öncekilerden farksız olduğunu göstermektedir. Tanış'a "ya bu işi bırakın ya da seni öldürürüm" diyen dönemin Şırnak İl Jandarma Alay Komutanı emekli Tuğgeneral Levent Ersöz'e tek bir soru sorulmadığı gibi, Tanış ve Deniz'in gömüldüğü yeri söyleyen askerin ifadesi de yok sayılmıştır. Bugün Kürdistan'da toprak neresinden kazılsa içinden insan kemikleri çıkmaktadır. Garnizon bahçelerinden asit kuyularına ve daha birçok yere kadar her yer toplu mezarlarla doludur. Fırat'ın berisindeyse toplu mezarlar haritasında, kontrgerillanın "ölüm üçgenleri" bulunmaktadır.

Gözaltında kayıplar bir devlet politikasıdır

Tüm bu kayıpların bir devlet politikası olduğunu, her şeyden önce kaçırılıp kaybedilenlerin politik kimlikleri ispatlamaktadır. Sermaye devletinin gizli anayasasında bu politika karar altına alınırken, kontrgerilla tetikçilerini ise yine rejimin açık anayasası ve hukuku korumaktadır. Burjuva siyasetçilerse tetikçilerin her zaman arkalarında durarak, olası bir motivasyon eksikliğine mahal vermemişlerdir.

Hüseyin Toraman, 27 Ekim 1991 sabahı, pazar kahvaltısı için ekmeğe almak üzere evinden çıktıktan

sonra, mahallelinin gözü önünde silahlı, telsizli, sivil giyimli kişiler tarafından 34 ATZ 56 plakalı bir araca bindirilerek kaçırılır. Olay üzerine çağırılan polis, kaçırılanların da polis olduğunu anlayınca olaya müdahale etmez. Baba Ali Rıza Toraman olaya müdahale etmeyen karakol polislerinin kaçırılanların da polis olduğu yönündeki açıklamasını içeren ses kaydını dönemin İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'e verir. Sezgin, "Gözaltında olduğuna ve sorgulandığına ilişkin bir husus yoktur" der. Dönemin Başbakan'ı Süleyman Demirel de anne Hatice Toraman'a yine tarihe geçecek yanıtlar verir; "Ne yapalım, oğlun cebimde mi ki çıkarıp vereyim." TBMM İnsan Hakları Komisyonu bünyesinde oluşturulan kurul ise olayın üzerine örten bir rapor hazırlar. Raporunda oturduğu evdeki son kiracının Ermeni olmasına dayanılarak Toraman'ın Ermeni örgütleriyle bağlantısının olabileceği ve onlar kanalıyla yurtdışına çıkmış olabileceği yazılmıştır.

1994 yılında Ankara emniyetinde gözaltına alınan ve işkencede öldürüldükten sonra cesedi kaybedilen Kenan Bilgin'in abisi ise o dönem İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Azimet Köylüoğlu'yla görüşür. Köylüoğlu, "yerin dibine de girse onu bulur çıkarırım" der. 3 gün sonra ise Bilgin'in abisine "sosyal demokrat" İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Köylüoğlu'nun yanıtı Demirel'den farklı değildir; "Kardeşine işkence yapmışlardır, öldürmüşlerdir. Atmışlardır bir yere. Ben de bulamam, haberim yok."

Şubat 2010'da ise kayıp yakınları İHD yetkilileri ile birlikte Erdoğan'la görüşmüş, bunun üzerine Berfo Ana'nın oğlunun akıbetinin araştırılması için TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nda alt komisyon kurulmuştu. Demokratikleşme söylemini 12 Eylül'le hesaplaşma yalanıyla harmanlayarak ulaşılan "ileri demokrasinin" nimetlerini yaşamaya şu günlerde devam ediyor, AKP hükümeti sorunları nasıl çözdüğünü bu konuda da göstermiştir. Oluşturulan komisyon raporu ile Cemil Kırbayır'ın gözaltında öldürüldüğü, ancak cenazesinin bulunamadığı belirtilmiştir. Kısaca "ileri demokrasi" işçi ve emekçilere, işlediği cinayeti itiraf edebilecek kadar cüretkardır. Roboski de bu cüretkarlığın bir eseridir.

"Evladının kemiğini isteten sisteme lanet olsun"

Berfo Ana'nın cenazesinde konuşan kayıp yakınlarının şu sözleri ise oldukça anlamlıdır. Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun: "Berfo Ana'ya söz veriyoruz ki kayıplar sahipsiz değildir hesabını soracağız." Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak: "Biz birlikte çile çekiyoruz. İşkence görüyoruz. Gaz yiyoruz. Cop yiyoruz. Şimdi senin fotoğrafın da benim elimde. Gözün arkada kalmasın." 12 Eylül faşist darbesinde kaybedilen Nurettin Yedigöl'ün kardeşi Muzaffer Yedigöl: "Analar artık yaşlanıyor. Başbakan onlara 'evladınızı bulacağız' sözünü verdi. Ne duruyorsun? Müslümanlıkta insanlara ızdırap çektirmek var mı?" Gözaltında kaybedilen Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç: "Kayıp ailelerine 'Ben kaybettiğim kişinin kemiğini istiyorum' dedirten sisteme lanet olsun!"

Kayıp yakınlarını bu kadar öfkeli konuşturan bu coğrafyada yaşanan gerçeklerin ta kendisidir. Berfo



Ana'ya ölümünden hemen önce bile oğlu Cemil'in adını sayıklatan, son vasiyeti olarak, "eğer ölürsem Cemil'im kemikleri bulunmadan beni toprağa vermeyin, beni Cemil'im kemikleriyle birlikte gömün" dedirten sisteme duyulan bir öfkedir bu. Ancak bu öfke sadece ne devrimci Cemil Kırbayır'ın annesi Berfo Ana'ya ne de diğer kayıp ana ve babalarına aittir. Cemiller işkence tezgahlarında ya da karanlık uçurum kenarlarında şakaklarına soğuk bir namlu dayatırken, kuşkusuz atılan o son slogandan ve söylenen o son marştan sonra annelerine atfen muhtemelen şu şiiri mırıldanmaktaydılar:

"Ah.. verebilseydim keşke
yüreği avucunda koşan her bir anneye
tepeden turnağa oğula ve kıza kesmiş
bir ülkeye armağan.
Bekle beni anne bir sabah çıkagelirim.
Bir sabah anne bir sabah,
acıyı süpürmek için açtığı kapını,
adı başka sesi başka, nice yaşıtım,
koyununda çiçekler, çiçekler içinde yeni bir ülke
getirirler."

Berfo Analar elbette ömürleri boyunca çocukları için ya gelirlerse diye kapıyı asla kilitlemeyecekler, sofraya hep bir sandalye ve bir tabak fazla koymaya devam edeceklerdir. Tabakta yemek soğuyacak ancak devrimci analarının yüreği asla soğumayacaktır. Berfo Ana son vasiyetini tıpkı Cemil gibi kendi öz çocuklarına yani biz devrimcilere bırakarak aramızdan ayrıldı. Yazık ki Berfo Anamız'ın vasiyetini yerine getiremedik. O'nu, kemikleriyle bile olsa da çok sevdiği oğluyla birlikte gömülmesini sağlayamadık. Bu vasiyet de boynumuzda bir borç olarak kaldı. Ancak henüz hiç bir şey bitmedi. Ahı yerde kalmayacak. Biliriz ki:

"Saraylar saltanatlar çöker,
kan susar bir gün.
Zulüm biter, menekşelerde açılır üstümüzde,
leylaklarda güler:
bugünlerden geriye, bir yarına gidenler kalır,
bir de yarınlar için direnenler..."

Ölümsüzlüğe uğurladıklarımıza ve o mezarsız neferlerimize; devrim, Berfo analarımıza ise armağan edeceğimiz "çiçekler içinde yeni bir ülke" sözümüz var. Unutmayacak ve unutturmayacağız!

İnkâr, asimilasyon ve imha saldırıları...

AKP'li bir milletvekili cemevlerinin ibadet yeri olmasını istedi ancak kıyamet koptu. Milletvekiline tepki gösteren AKP şefi Alevilere yönelik kinini kustu. Erdoğan "Aleviler de bizim gibi Müslüman'dır. Kültürel mekanlar ile ibadet yerleri karıştırılmasın. İslam'da ibadet yeri camidir, mescittir" diyerek ecdadından aldığı Alevi inancını ve inanç merkezleri olan cemevlerini yok sayan, horlayan anlayışa sadakatle bağlı olduğunu kanıtladı.

Alevi örgütleri AKP şefine sert tepki göstererek şunları söylediler: "Bizim ibadet yerimiz bin yıldır cemevidir. Bir başbakanın bu konuda fikir yürütmeye, tanım yapmaya, kural, kaide belirlemeye hakkı yoktur. Başbakan bu tutumu ile açıkça hak ihlali yapmaktadır."

AKP şefi İslam'da ibadet yerinin cami ve mescit olduğunu tekrarlayıp duruyor. Evet doğrudur, Sünni inancının ibadet yerleri mescitler ve camilerdir. Ama Aleviliğin ibadet merkezi mescit veya cami değil cemevleridir. Zira Alevilik İslam'ın bir yorumu, alt kümesi, alt kültürü, alt inancı vb. değildir. Alevilik kendi inanç kuralları olan ve ibadethanesi cemevi olan bir içeriğe sahiptir.

AKP şefi sünni inancına ilahi bir anlam yüklerken Aleviler'in cemlerini "kültür" diye küçümsüyor. Erdoğan'ın kılavuzluğunu Diyanet İşleri Başkanlığı yapıyor. Zira Alevilik söz konusu olduğunda AKP iktidarının yegane fetvacısı Diyanet İşleri Başkanlığı'dır. Erdoğan tüm tartışmalarda çözüm adresi olarak ulemaların, din bilginlerinin, Sünni inancının ekabirlerinin merkezi olan Diyanet İşleri Başkanlığı'nı adres olarak göstermektedir.

Dinci partinin şefini kaygılandıran şeylerden birisi Alevi inancının varlığını sürdürmesidir. İkincisi; Alevilerin haklarına sahip çıkması, ilerici Alevi örgütleri içinde hızla örgütlenmesidir. Üçüncüsü; devlet aleviciliğinin en rafine savunucusu hınzırların yönettiği dinci partinin arka bahçesi olan örgütlerin Aleviler içinde hiçbir varlık gösterememesidir. Dördüncüsü; Aleviler'in asimile edilememesi, Alevi inancının düşünsel ve fiziki soykırıma rağmen bitirilememesidir. Beşincisi; "Cemevi diye bir ibadethane yoktur. Alevilik İslam'ın bir yorumudur" düşüncesinin Aleviler tarafından ayaklar altına alınıp ezilmesidir.

Erdoğan'ı ve tüm devletlileri Aleviler iyi tanıyorlar. Alevilere yönelik saldırılar artarken, Aleviler'in evleri işaretlenirken koro halinde "durum abartılmasın" diyenler onlardı. Madımak katilleri için verilen zamanaşımı kararını "hayırlı olsun" diyerek sevinçle karşılayan onlardı. Madımak katledilenlerin anmasını yasaklayanlar onlardı. "Alevi açılımı" adı altında çalıştaylar düzenleyip, her çalıştayda Alevileri yok sayanlar, hazırladıkları raporla Aleviler'in taleplerine kulaklarını tıkayanlar onlardı. Alevilere yönelik saldırıları yaptıkları açıklamalarla teşvik edenler, onaylayanlar onlardı.

AKP iktidarı ve şefi, işçi ve emekçileri mezhep temelinde bölme faaliyetine hız veriyor. İşçi ve emekçileri mezhep temelinde bölmek için çabalarını yoğunlaştırıyor. Milliyet deyince Türklüğün, mezhep denilince Sünni inancının öne çıktığı tekçi anlayışı tüm topluma egemen kılmak için uğursuz çabalarını yoğunlaştırıyor. Bu inkarcı ve tekçi anlayışı

reddeden dinamiklere yönelik saldırılara omuz veriyor. Alevi-Sünni çatışmasına kan taşıyor.

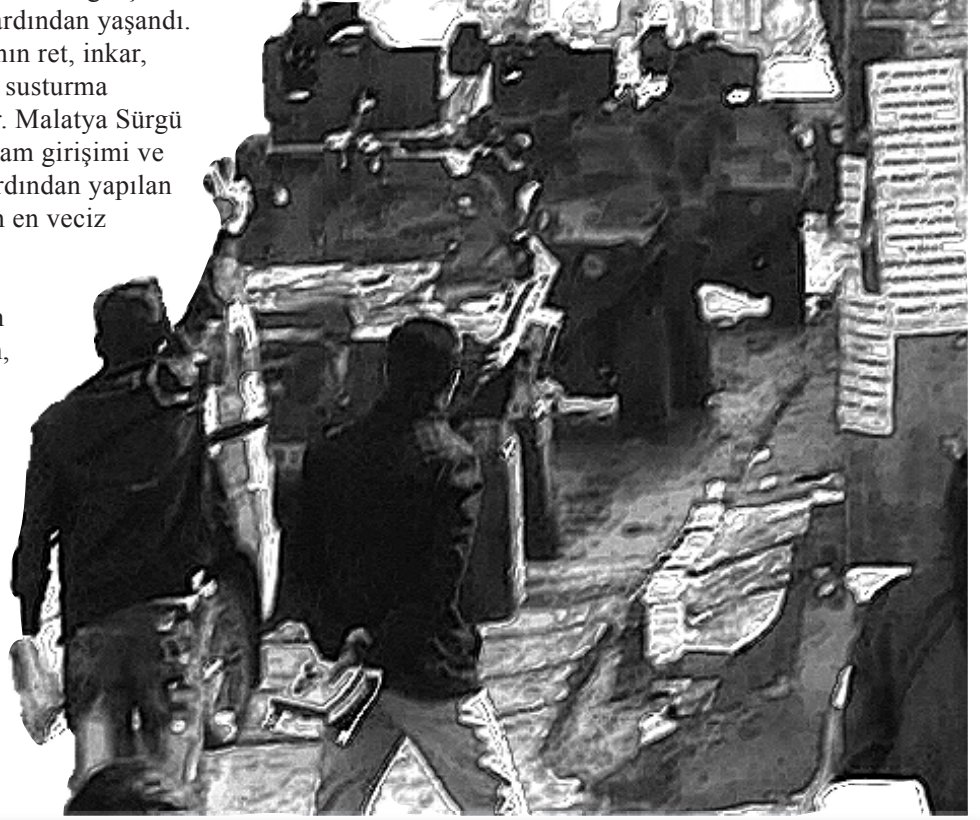
AKP iktidarı AİHM kararlarına rağmen Alevi çocuklarına yönelik zorunlu din dersi işkencesini sürdürüyor. Aleviler'in köylerine asimilasyon amaçlı camiler yaptırmaya ve misyoner imamlar görevlendirmeye devam ediyor. Başta Hacı Bektaş Veli Türbesi olmak üzere Alevi inanç ve ibadet merkezlerinin gaspını sürdürüyor. Madımak Otel'i'nin müze yapılması taleplerine kulaklarını tıkıyor, otelin duvarına Madımak'ta katledilenlerin isimleri ile birlikte katillerin ismini yazma pervasızlığını gösteriyor.

Son dönemdeki tüm katliam girişimleri AKP şefinin açıklamalarının ardından yaşandı. Devletliler AKP iktidarının ret, inkar, yasaklama, korkutma ve susturma politikasına kan taşıdılar. Malatya Sürgü beldesinde yaşanan katliam girişimi ve bu katliam girişiminin ardından yapılan açıklamalar, bu durumun en veciz göstergesidir.

Alevilerin hak ve özgürlüklerinden yoksun olmalarının, asimilasyon, baskı ve katliamlara maruz kalmalarının, inanç merkezleri olan cemevlerine sahip olmamalarının temel kaynağı, milliyet deyince Türklüğü, mezhep deyince Sünniliği kendine rehber edinen, işçi ve emekçileri yoksulluğun kör kuyusuna iten, düzenin egemeni

burjuvazinin önündeki engelleri temizlemeyi varlık nedeni sayan bütünüyle sermaye düzenidir.

Tutulması gereken yol çağımızın Pir Sultanlar'ın, Baba İshaklar'ın yoludur. Tutulması gereken yol tüm ezilenler için kurtuluş yolunu açacak olan devrimci sınıf mücadelesinin yoludur. Ancak ve ancak işçi sınıfının iktidarı olan sosyalizm koşullarında Aleviler yaşadıkları tüm sorunlardan kalıcı olarak kurtulabilirler. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ve zorunlu din derslerinin kaldırılması, her alanda din ve vicdan özgürlüğünün sağlanması mücadelesini kararlılıkla sonuna kadar sürdüreceği olan tek sınıf, devrimci işçi sınıfıdır.



Aydın'da faşist saldırılar artıyor

26 Şubat günü Aydın Adnan Menderes Üniversitesi'nde faşistler Kürt öğrencilere saldırdılar. Akşam saatlerinde Aydın Koçarlı'da bulunan Adnan Menderes Üniversitesi'ne bağlı Ziraat Fakültesi'nde yaklaşık 30 kişilik faşist bir grup Kürt kökenli öğrencilere saldırdı.

Çevreyi de saldırıya katabilmek için Kürt öğrencileri hedef gösteren faşistler, saldırının ardından bölgeden uzaklaştılar. Saldırıda 6 öğrenci darp edilerek yaralandı.

Edinilen bilgiye göre yaklaşık 1 aydır Kürt kökenli öğrencilere yönelik saldırganlık tırmandırılıyordu. Faşistler birer ikişer yakaladıkları öğrencileri sözlü taciz ettikleri, yurtsever öğrencilerin Kredi ve Yurtlar Müdürlüğü'ne ait yurtlardan çıkmasını sağladıkları ve baskıların okulu bıraktırmaya zorlayan bir aşamaya kadar geldiği ifade ediliyordu.

Son saldırıda 6 Kürt öğrenciyi çeviren faşistler haftalardır sürdürdükleri tacizi fiziki saldırıya çevirdiler.

Faşistler saldırıyı öğrenen Kürt öğrencilerin arkadaşlarına sahip çıkarak toparlanmasını üzerine alandan kaçtılar.

Yurtsever öğrenciler İnsan Hakları Derneği Aydın Şubesi ile görüşerek ortak hareket edeceklerini ifade ediyorlar.

Adnan Menderes Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Mustafa Birincioğlu ile süreç ile ilgili bir görüşme yapacak olan İHD Aydın Şube Başkanı Jale Duygu'ya saldırıları sorduk. Duygu yaptığı yorumlarda gelişmelerin kaygı verici bulunduğunu, acil ve doğru adımlarla bu sürecin atlatılmaya çalışılması gerektiğini ifade etti.

Polis copu, gaz bombası, işkenceler, yargısız infazlar...



Sermaye devleti faşist-militarist uygulamalarını sistematik hale getirerek devlet terörünü tırmandırıyor. Baskı ve zor araçları, burjuva hukukunu dahi hiçe sayacak yöntemlerle işçi ve emekçilere tam anlamıyla kin kusuluyor. İşkence ve yargısız infazlara katılan kolluk kuvvetleri ise sermaye devletinin koruması altında alınarak göstermelik davalarla kimi zaman hukuki kovuşturmayla dahi uğramadan ellerini kollarını sallayarak dolaşmaya devam ediyorlar. Burjuva demokrasinin en kaba kuralları bile yok sayılarak işçi ve emekçilere koyu bir polis rejimi altında yaşam dayatılıyor.

Kapitalizmin derinleşen krizi ile birlikte 'terörizme karşı mücadele' adı altında demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlandığı ve yer yer yok edildiği polis devleti uygulamaları tüm dünyada yaygınlaştırdı. Siyasal gericiliğin kurumsallaşmış biçimi olan polis devleti uygulamaları krize yönelik sistemin bütünsel hazırlığıdır. Sermaye devletinin türlü demagojiyle yıllardır maskeleyemeye çalıştığı siyasal gericilik, bugün gündelik yaşama yönelik polis terörü ile en kaba biçimiyle kendini hissettiriyor.

Hakları için mücadele eden işçiler, emekçiler, öğrenciler, Kürt halkı, çevreciler polislin azgınca saldırılarıyla teslim alınmaya ve düzenin yargısıyla yıldırılmaya çalışılıyor. Artan baskı ve devlet terörü tüm toplumsal muhalefeti sindirmenin bir yöntemi olarak kesintisiz olarak uygulanıyor.

Sokak ortasında katliamlar, gözaltında 'intihar' süsü verilmiş yargısız infazlar, polislin asayişini sağlamak adına herkese yönelik uyguladığı şiddet üstü örtülemez boyutlara ulaşmıştır. Bu tabloyu işçi ve emekçilerin öncülerini olan ilerici ve devrimci güçlere yönelik sistematik polis operasyonları, tutuklamalar tamamlamaktadır.

Geçtiğimiz aylarda polis tarafından katledilen Hasan Latif Kaplan, Cem Aygün ve polis tarafından vahşice saldırıya uğrayarak ağır yaralan Ahmet Koca'nın başına gelenler devlet terörünün ulaştığı boyutları gözler önüne sermek açısından önemlidir.

Ahmet Koca'nın polisler tarafından darp edildiğine ilişkin 11 polislin yargılanacağı soruşturmanın iddianamesi bu ay tamamlandı. Böylece iddianamede tanıkların ifadesi ve kamera görüntülerinin uyumlu olduğu söylenerek 11 polislin işkence yapma suçundan 3 ile 12'şer yıla kadar hapisle yargılanacağı bir işkence davası görülmeye başlayacak. Ahmet Koca, 18 Haziran

2012'de Fatih'te yer tartışması yaşadığı polislerin saldırısına uğradı. Polisler tarafından ters kelepçelenip arabanın arkasına atılan Ahmet Koca iki saat Balat ve Eminönü'nde gezdirildikten sonra ıssız bir yere götürülüp vahşice dövülmüştü.

Ahmet Koca'nın iddianamede yer alan ifadeleri artan polis şiddetinin sermaye devletinin ırkçı-faşist politikalar eşliğinde uyguladığı, siyasal gericiliğin doğrudan ürünü olduğunu gösteriyor. Tek başına bu olay dahi toplumsal yaşamın her alanının ne şekilde Nazi kampları haline dönüştürüldüğünü gözler önüne sermeye yetiyor. Sermayenin kolluk kuvvetleri ise adeta SS subayları gibi tüm bireylerin tepesinde terör estirerek sermaye düzeninin yeni dönem politikasına uygun bir şekilde hareket ediyor.

Cem Aygün ise 30 Ağustos 2012'de Ankara Keçiören'de polislin "dur ihtarı"na uymadığı gerekçesiyle polis kurşunuyla katledilmişti. Sermaye devleti bu cinayeti de ört bas etmenin peşindedir. Cinayetin ardından gelişen olaylarda sermaye devletinin faşist kudurganlığı dizginlerinden iyice boşaldı. Sermaye devleti, gerçekleşen polis cinayetinin ardından Aygün'ün ailesini zor ve baskıyla susturmaya çalıştı. 1 Eylül 2012'de Cem Aygün'ün ablalarının Ankara Emniyeti önünde yaptıkları protestoya polisler azgınca saldırdı. Her iki tarafın şikayetçi olmasının ardından dava süreci başladı. Düzen mahkemeleri polisler basit yaralama ve hakaretten takipsizlik aileye ise 58 yıllık hapis cezası ile yargılanmaları kararı vererek katliamcı polisleri koruması altına almaya devam etti. Cem Aygün'ün ablaları, eniştesi ve yeğeni hakkında "basit yaralama, görevi yaptırmamak için direnme, mala zarar verme, insan öldürmeye teşebbüs" suçlarında toplam 58'er yıllık hapis cezası talebiyle yargılanıyor.

Yalnızca toplumsal eylemlere yönelik değil rutin asayiş olaylarında polislin estirdiği terör ve işkencenin her geçen gün artması nedensiz değildir. Tüm bu olaylar AKP iktidarının emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik-sosyal-siyasal alandaki yıkım programını engelsizce uygulamak için tüm toplumsal güçleri düzene entegre etmekteki kararlılığına bir işarettir. Dikensiz gül bahçesi yaratmanın peşinde oldukları için devlet terörünü kesintisiz bir şekilde hakim kılmaya çalışmaktadırlar. Dün olduğu gibi bugün de artan devlet terörünün hedefinde tüm işçi ve emekçi hareketi, daha genelinde ise toplumsal muhalefet yer almaktadır.

Devlet terörüne kitlese tepki



18 Ocak'ta gerçekleştirilen operasyon sonucu tutuklanan Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar ve Grup Yorum üyeleriyle dayanışmak için "11 kapılı kozmik sahneli konser" 24 Şubat günü Bostancı Gösteri Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Baskı ve sindirme operasyonlarına karşı mücadeleyi büyütme çağrısı yapılan konser programının sunumunu Pelin Batu ve tiyatro sanatçısı Serdar Orçin gerçekleştirdi. Sunum sırasında, polis operasyonundan sonra ortaya atılan "11 Kapı" ve "Kozmik oda" iddialarına yanıt olarak sahne arkasına asılan sembolik kapıları gösteren Orçin "işte 11 kapı işte kozmik sahne" diyerek devletin yalanını teşhir etti.

"Sanat özgürdür" diyen Batu, "Bugün burada sanat konuşacak" diyerek programı başlattı. İlk olarak ÇHD adına Av. Evrim Deniz Karatana'ya söz verildi. Karatana, tutsak avukatlar adına kitleyi selamlayarak başladığı konuşmasında devrimci avukatlık geleneğinin Halit Çelenklerden Fuat Erdoğanlardan devralındığını vurgulayarak şimdi bu geleneğin tecrit altında da olsa devam edeceğini ifade etti.

Karatana'nın konuşmasından sonra sinevizyon gösterimi yapıldı. Baskın görüntülerinden oluşan sinevizyonun ardından Kandıra 1 No'lu F Tipi'nde tutsak olan ÇHD'li avukatların etkinliğe gönderdikleri mesaj okundu. 11 kapı iddialarını anımsatan avukatlar "11 demir kapı arkasından" seslendiklerini belirterek mücadelenin sürdüğüne dikkat çektiler. Kandıra'daki tutsak avukatların ismi sayılırken emekçiler alkışlarla desteklerini sundular.

Sanatçılar mücadelenin yanında

Dayanışma konserine **Rahmi Saltık'tan Kardeş Türküler'e, Zuhal Olcay'dan Mor ve Ötesi'ne Niyazi Koyuncu'dan Hakan Yeşilyurt'a, Redd'den Ferhat Tunç'a, Pınar Aydınlar'dan Hasan Karayol'a** kadar birçok sanatçı katılırken, Grup Yorum, ÇHD'li avukatlar ve özgür sanat vurguları öne çıktı. Sanatçılar hem seçtikleri parçalarla hem de yaptıkları konuşmalarla baskılara karşı mücadeleyi öne çıkarttılar. Şairler de şiirleriyle mücadele çağrısı yaptılar. **Mehmet Özer, İbrahim Karaca, Menderes Samancılar** gibi şairler de şiirleriyle programa katıldılar. Tiyatro sanatçıları **Bilgesu Erenus, Ragıp Yavuz, Işıl Özgentürk, Bülent Emrah Parlak** da sahnede yer aldılar.

Sanatçılardan **Yasemin Göksu ve Ferhat Tunç** geçtiğimiz Cuma günü kaybettiğimiz Berfo Ana'yı da yad ederek sahneden onu andılar.

Coşkulu program Grup Yorum'un ezgileriyle son buldu.

Büro emekçileri hakları için grevdeydi

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) ve Türkiye Kamu Sen'e bağlı Türk Büro-Sen üyesi kamu emekçileri Vergi Haftası'nda greve giderek güvencesizliğe ve kölece çalışma koşullarına karşı tepkilerini gösterdiler. BES üyesi emekçilerin KESK'e yönelik operasyonlara sloganlarla karşı durduğu eylemlerde grev arifesinde son tutuklama saldırısının devreye sokulmasına dikkat çekildi. "KESK'li tutsaklar onurumuzdur!" sloganı tüm eylemlerde haykırıldı.

İstanbul

Sirkeci Garı önünde buluşan büro emekçileri, kortejin en önünde "Vergide adalet istiyoruz!" şiarının ve taleplerin yer aldığı pankart taşıdılar. Eylemde ayrıca BES şubeleri kendi pankartlarını da taşıdılar. Büro emekçileri taleplerin yer aldığı dövizleri ve önlükleriyle oldukça renkli bir görüntüye sahiptiler. Sloganların hiç susmadığı coşkulu eylem İstanbul Defterdarlık ve Vergi Dairesi'nin bulunduğu alanda sonlandırıldı.

Defterdarlık bahçesinde eyleme Türk Büro-Sen üyeleri de katıldı. Eylemde ilk sözü BES 3 No'lu şube Hukuk Sekreteri Kazım Doğan aldı. "Eşit işe eşit ücret için grevdeyiz, rotasyona karşı grevdeyiz" diyerek söz başlayan Doğan, hükümete seslenerek 4/b ve 4/c'nin iptal edilmesi, KHK'ların geri çekilmesi taleplerine değindi ve herkese güvenli gelecek istediklerini ifade etti.

Doğan, sözlerini, İstanbul'daki eylemin merkezi olarak seçilen İstanbul Vergi Dairesi Müdürü'ne seslenerek sürdürdü. Doğan müdür tarafından uygulanan rotasyonun kamu emekçilerine etkilerine değinirken büro emekçileri de "Rotasyon sürgündür! Rotasyona hayır!" sloganlarını attılar. Doğan "Bizler biliyoruz ki kurtuluş tek başına değil ortak mücadele ile gelecek" diyerek eyleme katılan Türk Büro-Sen üyelerini ve diğer destekçi kamu emekçilerini selamladı. Konuşmanın ardından BES 3 No'lu Şube Başkanı Salih Aksoy'un açıklamayı okuması ile eylem sonlandırıldı.

Ankara

YKM önünde toplanmaya başlayan kamu emekçilerinin işyerlerinde toplanarak gerçekleştirdiği yürüyüşlerin alana ulaşmasıyla eyleme başlandı. Eskişehir yolundan ve Ulus'tan yapılan yürüyüşler kolluk güçlerinin engellemesiyle karşılaştı. Ancak tüm engellemelere rağmen yürüyüş 11.00'de başladı. En önde BES ve Türk Büro Sen'in ortak taleplerinin yazılı olduğu "İş güvencemizden asla

vazgeçmeyeceğiz! Vergide ücrette adalet için, ek ödemelerin emekli maaşına, mesailerin temel ücrete dahil edilmesi için GREVDEYİZ!" yazılı pankart açıldı. Bu pankartın arkasında sendika yöneticileri yer alırken ardından iki sendikaya bağlı şubeler taleplerinin yazılı olduğu pankartlarla sıralandılar. Ayrıca BES üyeleri KESK'e yönelik baskı ve operasyonları protesto eden "Baskılar, sürgünler, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!" yazılı bir pankart da taşıdılar.

Büro emekçileri "Eşit işe eşit ücret", "Maliye'de istihdam belirsizliğine son", "Mobbing uygulamasına son", "Mesaiye dokunma", "SGK emekçilerinin ikramiyeleri derhal ödensin" talepleriyle alanda yerlerini aldılar. Davullar eşliğinde grev halaylarına duran emekçiler eylem boyunca "İşçi memur el ele, genel greve!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!" sloganlarını haykırdılar. Kitlesel ve coşkulu bir yürüyüşün ardından Dikmen'de bulunan Maliye Bakanlığı'na ulaşan kamu emekçileri sendika temsilcileri aracılığıyla grevin amacını dile getirdiler ve taleplerinin kabul edilmesini istediler. Maliye Bakanlığı'nın bahçesine kurulan kürsüde her iki sendikanın temsilcileri konuşmalar gerçekleştirdiler. BES Genel Başkanı Ahmet Kesik, Türk Büro Sen Genel Başkanı Fahrettin Yokuş, KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul ve Türkiye Kamu Sen Genel Başkanı İsmail Koncuk'un konuşmalarının ardından eylem bitirildi.

Bursa

Saat 09.30 civarında iş yerlerinden çıkan SGK, Adliye, Nüfus Dairesi, Gelir Dairesi ve Defterdarlık çalışanları Vergi Dairesi'nin önünde toplanmaya başlayarak burada Bursa Vergi Dairesi Başkanlığına bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Yürüyüşün en önünde BES'in grev taleplerinin yazılı olduğu pankart ve ardından BES imzalı pankart taşıdı. Işıklar ve davul- zurna eşliğinde gerçekleşen yürüyüşte sıklıkla "İnadına sendika, inadına KESK!", "Savaşa değil sağlığa bütçe!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" ve "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganları atıldı.

Vergi Dairesi Başkanlığı'nın önüne gelindiğinde ise önce grev halayı çekildi ve ardından basın açıklamasının okunmasına geçildi. Basın açıklamasını okuyan Bursa BES Şube Başkanı Sürmeli Selçuk Söğüt, insanca yaşam ve çalışma koşullarından giderek uzaklaşan, işe giriş çıkışlarda turnike ve yüz okumasına maruz kalan ve çalışma ortamlarında kamera sistemi ile denetim altında kalarak haksız ve hukuka aykırı muamelelere maruz bırakılan büro emekçileri olarak artık yeter dediklerini vurguladı. Ardından işyerlerinde yaşanan hak kayıplarını, istihdam belirsizliğini, gelecek kaygılarını, personel yetersizliği nedeniyle yaşanan iş yoğunluğunu bir çok kez ifade etmelerine rağmen hükümet tarafından tek bir adım atılmadığı için bugün grevde olduklarını söyledi.

Basın metninin okunmasının ardından tekrar grev halayı çekilerek eylem sonlandırıldı.

Eyleme Yapı Yol Sen, Haber Sen, TÜMTİS, Mali Müşavirler Odası, Ziraat Mühendisleri Odası, Kimya Mühendisleri Odası, BATİS, BDSP, Halkevleri ve EMEP destek verdi.

Çanakkale

Maliye önünde gerçekleştirilen iş bırakma eyleminin ardından, İskele Meydanı'nda bir basın



27 Şubat 2013 | İstanbul

açıklaması gerçekleştirildi. İlerici ve devrimci güçlerin de destek verdiği açıklamada şunlar ifade edildi: "Kamu emekçilerinin iş güvencelerinin tartışılmaya başlandığı, esnek çalışma, performans değerlendirme ve angarya çalışma uygulamalarının dayatıldığı, rotasyon ya da sürgün tehditleriyle karşı karşıya olduğumuz bir süreçte grevimizi gerçekleştiriyoruz. Son on yıl içinde toplumun diğer kesimleri gibi kamu emekçilerinin de maaşları sürekli olarak erimiş, satın alım gücü belirgin bir şekilde azalmıştır. Her yıl yüzde 2-3 gibi sefalet zamlarına mahkum edilen kamu emekçileri, açlık sınırına yakın, yoksulluk sınırına uzak bir yaşam sürmek zorunda bırakılmıştır."

Açıklamaya Ekim Gençliği de destek verdi.

Adana

Büro emekçileri 5 Ocak Vergi Dairesi ve Yüreğir Vergi Dairesi önünde bir araya geldiler.

Vergi daireleri önünde emekçiler davul zurna eşliğinde iş güvencesi ve mesailer konusundaki uygulamaları protesto etti. Ayrıca vergi dairelerine "Bu işyerinde grev var" pankartları asıldı. Daha sonra emekçiler, SGK Adana İl Müdürlüğü'ne doğru yürüdüler.

SGK Adana İl Müdürlüğü önünde kamu sendika şube başkanları tarafından açıklamalar yapıldı. Yapılan açıklamaların ardından büro emekçileri sendika şubelerine davet edildiler.

Kayseri

BES ve Türk Büro-Sen üyesi kamu emekçileri iş bırakma eylemine yoğun olarak katıldılar. Kamu emekçileri "Eşit işe eşit ücret", "Maliye'de istihdam belirsizliğine son", "Mobbing uygulamasına son", "Mesaiye dokunma", "SGK emekçilerinin ikramiyeleri derhal ödensin" talepleriyle alanda yerlerini aldılar.

Davullar eşliğinde grev halaylarına duran emekçiler eylem boyunca "İşçi memur el ele, genel greve!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!" sloganlarını haykırdılar. Kitlesel ve coşkulu bir yürüyüşün ardından Cumhuriyet Meydanı'na ulaştılar. Konuşmaların ardından eylem bitirildi. KESK Kayseri Şubeler Platformu ve Türk Kamu-Sen Kayseri Temsilciliği'nin yanı sıra, BDSP, CHP, EĞİT-DER, HDK bileşenleri de eyleme destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Bursa-Çanakkale-Adana-Kayseri



27 Şubat 2013 | Ankara

Kamu emekçileri kurultayda buluştu!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) İstanbul Şubeleri 23 Şubat'ta düzenledikleri kurultayla güvencesizleştirme saldırılarına karşı mücadele yollarını tartıştılar.

Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi'nde "Kamuda güvencesizlik, performans sistemi ve mücadele yolları kurultayı" ismiyle toplanan kurultayda, salona kamu emekçilerine yönelik saldırıları işleyen, özelleştirme karşıtı, mücadele taleplerini içeren çeşitli ozalitle asıldı. Salona asılan "Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!" ozalitiyle tutsak kamu emekçileri de selamlandı. Divan masasında "Sözleşmeli köle olmayacağız! İnsanca yaşam, güvenceli çalışma!" ozaliti asılırken toplantı salonunun dışındaysa Homur Mizah Grubu'nun güvencesizlik konusunu işleyen "GüvenceSİZSİNİZ" isimli 50 karikatürlük sergisi yer aldı.

"Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!"

Kurultay programı mücadelede hayatını kaybedenler için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu "anıları mücadelemize ışık tutacak" sözleriyle bitirilirken divandan Kazım Doğan kısa bir konuşma yaptı.

Doğan, konuşmasına Marks'ın "Kapitalistlere iktidarı sunan iksir işçiler arasındaki bölünmedir" sözünü aktararak başlarken sınıfa yönelik saldırılar ve buna karşı birleşik mücadele gerekliliği belirtilip şunlar ifade edildi: "Bizler biliyoruz ki emek mücadelesi yükselmedikçe haklar gaspedildikçe ücretli kölelik zinciri daha da boynumuza geçirilmek isteniyor." Doğan, polisin keyfi ve hukuksuz operasyonuna değindiği konuşmasını "Tutuklu arkadaşlarımız onurumuzdur. Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!" sözleriyle bitirdi.

Konuşmanın ardından KESK'i konu alan bir slayt gösterisi sunuldu. Slayt gösterisinden sonra ilk konuşma için söz, BES Genel Merkez yöneticilerinden Basın Yayın Sekreteri Ahmet Acar'a verildi. Acar, konuşmasına KESK'e yönelik saldırılara dikkat çekerek başlarken yapılan operasyonun siyasi iktidarın KESK'i itibarsızlaştırma, gözden düşürme çabası olduğunu ifade etti.

Tebliğlerde güvencesizliğe karşı birleşik mücadele çağrısı

İlk tebliğ Eğitim Sen 5 No'lu Şube'den Aydın Ağlamaz tarafından sunulan "GATS ve kamuda güvencesizlik" tebliği oldu. Tebliğde kamuda güvencesizliğin neoliberal politikaların ürünü olduğu ifade edilerek GATS'ın da bunun merkezi yapısı olduğu belirtildi.

Atıl olan işyeri temsilciliği, ücretli ve dersane öğretmenlerine yönelmek, sendika bürokrasisinden ortak bir mücadele programı çıkarılması gerekliliğinden bahseden Ağlamaz, fiili-militan-meşru mücadelenin önemini belirterek konuşmasını bitirdi.

İkinci tebliğ olan "Dünyadaki dönüşüm" tebliğini Eğitim Sen 2 No'lu Şube'den Hamdi Çalı sundu. DTÖ Başkanı'nın "Korkarım şu anda ne hükümetler neyin altına imza attıklarının ne de şirketler neler kazandıklarının farkında" sözünü aktarıp MIGA üyesi devletlerin çok uluslu şirketlere sağladığı peşkeş dikkat çekti.

Tebliğ sunumlarına Birleşik Taşıma İşçileri



Sendikası'ndan Alaattin Kerküt'un sunduğu "Ulaşımında güvencesizlik" tebliğiyle devam edildi.

Kerküt, ulaşımda taşeronlaştırmanın özelleştirme ile birlikte devam ettiğini ifade ederek saldırının kapsamına dikkat çekti. Çalışan sayısı artmasına rağmen güvenceli çalışmaya yönelik saldırıların da arttığını ifade etti.

Kerküt'ün sunumunu Eğitim Sen 6 No'lu Şube'den Kaya Aydoğan'ın sunduğu "Yeni YÖK yasa tasarısı ve güvencesizlik" tebliği izledi. Aydoğan, yasa tasarısının bilimi metaya çevirdiğini belirtirken Bologna süreci ile artan neoliberal saldırıların tamamlanmak istendiğini söyledi.

SES Anadolu Yakası Şubesi tarafından sunulan "Sağlıkta dönüşüm ve performans" tebliğinde sağlıkta dönüşümün AKP ile başlamadığına dikkat çekilerek onyılları bulan saldırı hazırlığına vurgu yapıldı. Sağlıkta dönüşümün sağlık hizmetini bir meta haline getirmek olduğu ifade edildi.

Sağlık emekçilerine yönelik artan şiddetin nedeninin bu performans uygulamaları olduğu ifade edilerek ortak mücadele edilmesinin önemine değinildi.

BES 3 No'lu Şube Hukuk Sekreteri Kazım Doğan "Özel İstihdam Büroları" tebliğini sundu. Özel İstihdam Büroları'nın tarihsel çıkışı anlatılırken kiralık işçilerin çalışma koşulları aktarıldı.

İşçi ve emekçilerin tam bir köleye dönüştürmeyi amaçlayan Özel İşçi Büroları'nın örgütlülüğü de zayıflattığı ifade edildi.

BES 3 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Taylan Özgür Tekmil mücadele hattı üzerine bir sunum gerçekleştirirken tarihsel bir saldırı sürecinin ancak aynı tarihsel mücadele sürecine yaslanarak karşılanabileceğini ifade etti. Sefalet zammı dayatmasına karşı çıkılan 23 Mayıs grevini anımsatan Tekmil grevin etkisini şöyle ifade etti:

"Kamu emekçilerinde tepki o kadar büyüktü ki sizin çağrı yapmanız dahi yeterli oldu. Hatta hükümetin arka bahçesi olan Memur-Sen bile kimi sendikalarıyla greve destek vermek durumunda kaldı. Çünkü o dönem şu vardı. Memur-Sen'in masadaki yetkisi kamu emekçileri açısından ortadan kalkmış KESK'in sokakta göstereceği tutum adres haline gelmişti. Evet, KESK o dönem süreci grevle taçlandırdı ama sadece bunu yaptı. Ve sonra bildiğiniz gibi Memur-Sen'in yedeğine düştük ve Uzlaştırma Kurulu'na Memur-Sen'le beraber gittik. Oysa yapmamız gereken şey 23 Mayıs grevi sonrasında



23 Şubat 2013 | Petrol-İş Genel Merkezi

devam etmek mevcut dinamiklere yaslanmak ve bu arada sermayenin içimizdeki örgütlenmesi olan sendikaların gücünü kırmaktır."

Tekmil İstanbul Şubeler Platformu'nun önemine dikkat çekerken, saldırılara karşı mücadelenin merkezi meydanlarla birlikte işyerlerinde örülmesi gerektiğini vurguladı.

Özgür kürsüde fiili meşru mücadele kararlılığı

Kurultaya tebliğlerin ardından ara verilirken ikinci bölüm tüm kamu emekçilerine özgür kürsüyü kullanma çağrısı ile başladı.

Kürsü birçok kamu emekçisi tarafından kullanılırken mücadele önündeki engellere karşı tabandan inisiyatif çağrılarına sahne oldu. Kamu emekçileri KESK'e yönelik saldırılarda refleksi örgütlenme gerekliliği vurgulandı. KESK'e yönelik operasyon ve tutuklama terörü de yapılan konuşmalarla kınanıp tutsak kamu emekçileri sahiplenmeye çağrılı.

Konuşmaların ardından divana sunulan öneriler kurultay bileşenine sunuldu. Kurultay, Adnan Yücel'in bir şiirinden parça okunarak bitirildi.

Kurultayda sınıf devrimcileri de katılarak mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptılar. Kızıl Bayrak gazetesinin standı açılırken sınıf devrimcileri 8 Mart'ın tarihsel özünü uygun kutlanması için hazırladıkları metne kamu emekçilerinden imza topladılar. Ayrıca Sosyalist Kamu Emekçileri de hem hazırladıkları broşürü hem de KESK'i 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü için göreve çağırın bildirimlerini dağıttılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Suçları sendika yönetimine girmeye çalışmak!



19 Şubat 2013 | Ankara

Ev baskınlarıyla başlayan KESK operasyonu kapsamında gözaltına alınan KESK'lilerin 62'si tutuklandı. KESK'lilere yönelik suçlamalardan yansıyanlar ise davanın hukuksuzluğunu bir kez daha gösterdi.

Yönetime girmek, olumlu yorum yapmak!

KESK'e yönelik polis terörü 21 ilçede 41 adrese yapılan baskınlarla başladı. Gözaltına alınan 150'yi aşkın kamu emekçisi gözaltına alınırken sermaye devletinin gerekçesi bir kez daha "terör" oldu. Ancak bir yandan tutuklama kararları peşisıra gelirken bir yandan da operasyona gerekçe olan kimi maddeler basına yansıdı. Yansıyan kısım bile davanın hukuksuzluğunu göstermek için yeterli.

Suçlamalar arasında belki de en dikkat çekici olan sendikacıların sendika yönetimine girmeye çalışmak ile suçlanması. Basına emniyet tarafından yapılan açıklamalarda bir çoğu sendika yöneticisi olan KESK'liler üyesi oldukları sendikaların yönetimine girmeye çalışmak ile suçlanıyor. Demokratik bir kurum için hayli anlaşılır olan bu durumun polis tarafından suç haline getirilmesinin altında yatan ise KESK'in yönetiminde kimin olacağına dair söz sahibi olma isteği olsa gerek...

Yine bir başka suçlama Devrimci Memur Hareketi'nin İzmir sorumlusu olduğu söylenen Hayri Aktaş'ın yaptığı bir yorum ile ilgili. Aktaş Ankara Büyükşehirliği'ne yönelik eylem hakkında olumlu yorum yapmak ile suçlanıyor. Yorumun nerede yapıldığı, nasıl dosyaya girdiği ise meçhul. Yorumun

suç olması ise başlı başına bir tartışma konusu...

KESK'lilere genel olarak yönlendirilen suçlamalar ise DHKP-C kastedilerek "Örgüt üyesi olmak", "örgüt propagandası yapmak", "örgüte yardım etmek". Ancak genel tanımlamalar ve muğlak suçlamalar dışında davaya gerekçe olabilecek bir delil basına yansımış değil. Dosyada gizli tanık ifadeleri bulunduğu ve kamu emekçilerinin gözaltında yemek yememelerinin de kanıt olarak gösterildiği yine basına yansıyan haberler arasında.

Tutuklama sayısı 62 oldu

Gözaltındaki emekçilerin sorguları ve mahkeme süreçleri de tamamlandı. Son bilgiler ışığında toplam tutuklama sayısı 62 oldu.

İstanbul'da gözaltına alınan 54 kişiden 1'i emniyetten serbest bırakılırken 53 kişi Çağlayan'da savcılığa çıkarıldı. Gruplar halinde getirilen emekçilerden önce 25'i, ardından 21'i tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Toplamda 31 kişi hakkında tutuklama kararı verildi.

Ankara'da gözaltına alınan 30 kişinin tamamı tutuklama talebiyle mahkemeye gönderildi. KESK Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Akman Şimşek'in de aralarında bulunduğu 9 kişi sabaha karşı tutuklanarak cezaevine gönderildi.

İzmir'de ise, İzmir merkez ile çevre il ve ilçelerden getirilen 15 KESK'liden 13'ü savcılık sorgusunun ardından serbest bırakılırken 2 kişi tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Gece 02.30'da sonuçlanan mahkemede 2 emekçi de tutuklandı.

Bursa, Balıkesir, Çanakkale ve Kütahya'da gözaltına alınan KESK'liler Bursa adliyesine getirildi ve 13 kişinin tamamı hakkında tutuklama istendi. Mahkeme 4 kişiyi tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakırken 9 kişi hakkında tutuklama kararı verdi.

Malatya, Sivas ve Tunceli'de gözaltına alınan 13 kişiden 3'ü savcılıktan serbest bırakılırken savcı 10 kişiyi tutuklama talebiyle mahkemeye sevk etti. Nöbetçi mahkeme 6 kişinin tutuklanarak Malatya E Tipi Kapalı Cezaevine gönderilmesine karar verdi.

Adana'da iki emekçi tutuklandı. **Antakya**'daysa savcılıktan çıktıkları gibi kamu emekçileri yeniden gözaltına alınıp 3'ü tutuklandı.

Serbest bırakılan emekçilerin bir kısmına da denetimli serbestlik gibi kısıtlamalar getirildi.

Kemal Türkler'in kızının yargılanmasına başlandı



Kemal Türkler'in kızı Nilgün Soydan hakkında, yaptığı bir konuşmada MHP İstanbul Milletvekili Celal Adan'a "tehdit ve hakarete" bulunduğu iddiasıyla açılan davanın ilk duruşması 26 Şubat günü İstanbul 55. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Soydan, savunmasında, hakaret ve tehdit içerdiği iddia edilen konuşmayı babasının ölüm yıldönümü dolayısıyla mezarı başında yaptığını ifade ederek, şunları söyledi: "Ben 18 yaşında bir genç kızken gözleri önünde babası çapraz ateşle öldürülen biriyim. Ben 33 yıldır bu sahneyi anlatırım. 51 yaşındayım ve bu olaya tanığım."

Celal Adan'ın, infazı faili meçhul olarak göstermeye çalışmasına dikkat çeken Soydan, babasının öldürülmesinin faili meçhul olmadığını ve gözleriyle gördüğünü hatırlattı.

Soydan, hakaret iddiasını cevaplarken şunları söyledi: "Celal Adan, Kemal Türkler'i öldürmekten yargılandığını unuttu. Ben konuşmamda 'eli kanlı katil' sözünü kullanmadım. O, onun kendi yakıştırmasıdır. Katilin eli de zaten kanlı olur."

Soydan'ın babasının katledilmesi hakkında konuşmasına hakim Yener Yıldırım, "Burası Kemal Türkler'in neden öldürüldüğünün tartışılacağı bir yer değildir. Dışarıda istediğinizi söyleyebilirsiniz" sözleriyle müdahale etmeye çalıştı.

Soydan'ın bu duruma tepkisi ise anlamlıydı: "O zaman yeniden karşınıza geliriz".

İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'nın hazırladığı iddianamede Soydan'ın "hakaret ve iftira" suçundan 1 yıl 3 aydan 6 yıla kadar hapsi isteniyor.

KESK'li tutsaklar için Aydın'da eylem

Eğitim Sen Aydın Şubesi son süreçte yaşanan gözaltılar için 26 Şubat günü basın açıklaması düzenledi.

KESK üyeleri sendika binasından kortej oluşturup sloganlarla Sulupark'a doğru yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca emekçilerin alkışlarla yürüyüşe destek verdiği görüldü.

Sulupark'ta basın açıklamasını Eğitim Sen Aydın Şube Başkanı Ertuğrul Teberci okudu. Okunan açıklamada gözaltına alınan arkadaşlarının gözaltı sürecinde zorla alkol muayenesi, imza attırılmaya zorlanma, fiziki taciz, psikolojik baskı vb. hukuksuzluklar yaşadığı aktarıldı. Gözaltına alınan kamu emekçilerine ilk 5-6 saatlik süre boyunca su dahi verilmediği belirtildi.

Gözaltına alınan 167 sendika yöneticisi ve üyesi kamu emekçisinden şu an sadece 59 kişinin haksız, hukuksuz, keyfi olarak tutuklu yargılandığı söyleyen Teberci sonuna kadar arkadaşlarının yanında olunacağını ifade etti.

Kızıl Bayrak / Aydın

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Yaşanan hak gaspları ve saldırılara karşı işçi ve emekçiler buldukları alanlardan tepkilerini çeşitli eylemler gerçekleştirerek sermaye karşısında boyun eğmeyeceklerini ortaya koyuyorlar.

Kazova işçileri ücretlerini istiyor

90 işçinin hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldığı Kazova Tekstil'de işçiler ödenmeyen ücretleri için eylem yaptılar. 27 Şubat'ta fabrika önünde toplanan işçiler "Kazova Tekstil patronları Ümit Somuncu ve Mustafa Umut Somuncu'ya haklarımızı yedirmeyeceğiz!" ozaliti açtılar. İşçiler eylem boyunca "Sadaka değil hakkımızı istiyoruz!", "Ümit Somuncu'ya hakkımızı yedirmeyiz!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" sloganlarını atarak tepkilerini gösterdiler.

Eylemde işçiler adına açıklama yapan Serkan Gümüş, 4 aylık maaşlarının ve kıdem tazminatlarının ödenmediğini belirterek, şirket sahiplerinin hiçbir işçiyle diyalog kurmadığını vurguladı.

Açıklamada, işçilerin maaşlarının bordrolarda düşük gösterildiğini, sigortalarının eksik yatırıldığını belirterek, zorunlu mesailere bırakıldıklarını ve bunların ücretlerini de alamadıklarını ifade etti.

Gümüş, ödenmeyen ücretleri için işçilerin mücadeleye başladığını belirterek emekten yana tüm kurumlara destek çağrısında bulundu. Her hafta aynı saat ve yerde eylemlerini sürdüreceklerini belirten açıklama, halaylarla sonlandırıldı.

Açıklamanın ardından, işten atılan işçilerden Bülent Ünal yaşanan süreç ile ilgili konuştu. Ünal, 2013 yılbaşı günlerinde atölyeden birer birer makinaların çıkarıldığını belirtti. Atölye binasına bitişik bir yere makinaların taşınarak burada NES Triko ismiyle bir işyeri açıldığını ve 11 işçinin kandırılarak bu firmaya geçirildiğini, kabul eden işçilere ise tüm haklarını aldıklarına dair belge imzalatıldığını ifade etti. Ünal, kendilerinin ise iş olmadığı gerekçesi ile 1 Şubat'ta topluca izne çıkarıldıklarını ve geri geldikleri 11 Şubat'ta, atölyede ne makine ne de yetkilileri bulamadıklarını vurguladı. NES Triko'ya geçen arkadaşlarının da işten çıkarıldığını söyleyen Ünal, muhatap kimse bulamayınca seslerini duyurmak ve haklarını almak için eylemlere başladıklarını belirtti.



27 Şubat 2013 | Bomonti

İMC TV'de işten atılmalar

Muhafif ve "emek dostu" çizgisi ile bilinen İMC TV, Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda örgütlü çalışanlarını, işten çıkardı. Geçtiğimiz 15 gün içerisinde 4 çalışanı işten çıkararak kanal yöneticileri 25 Şubat'ta 8 kişiyi çıkararak 12 kişiyi işten atmış oldular.

İşten atılmaların üzerine İMC çalışanları iş bıraktı. Kanal yetkilileri ve TGS arasında yapılan görüşmeler sonucu açıklama yapan TGS Genel Başkan Yardımcısı Mete Öztürk 8 kişinin ücretli izinde sayılacağını, görüşmelerin ise devam edeceğini belirtti.

BMC işçilerinden eylemler

BMC işçilerinin ücret alacakları için başlattıkları iş durdurma eylemi BMC Holding önündeki direnişle sürüyor.

BMC işçileri 25 Şubat'ta gerçekleştirdikleri eylemle haklarını alıncaya kadar eyleme devam dediler. BMC'nin de sahibi olan Çukurova Holding'in Levent'teki binası önünde gerçekleşen eylemde işçilerin coşkusu dikkat çekti. Eylemde açılışı Türk Metal Anadolu Yakası Şube Başkanı Halil Erdağ yaptı. Gösterilen desteği selamlayan Erdağ, Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticilerinin de eyleme katıldığını belirtti. Eyleme TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan ve direnişlerinin 255. gününe gelen DHL işçileri de katıldı.

Eylemde Türk Metal Genel Başkanı Pervul Kavlak da bir konuşma yaptı. Kavlak işçilere İstanbul'a gelinen gün bir maaş ödemenin yapıldığını söyleyip 1 Mart gününe kadar kalan ödemelerin de yapılacağını, eğer yapılmazsa eylemlerin artacağını söyledi. "Üretmek ve kazandırmak istiyoruz" diyen Kavlak, sözlerini sosyal diyalog çabasını sürdüreceklerini ifade ederek bitirdi.

DHL işçileri korsan sendikaya karşı yürüdü

Almanya merkezli kargo ve lojistik tekeli DHL Lojistik'te 255 gündür sendika hakkı için direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi işçiler İstanbul Esenyurt'ta ilerici ve devrimci güçlerin de desteğiyle 24 Şubat Pazar günü coşkulu ve kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi.

DHL yönetiminin baskılarının yanı sıra sendikal örgütlenme mücadelesini kırmak amacıyla devreye sokulan korsan sendika Taşıma-İş'in de protesto edildiği yürüyüşte mücadele kararlılığı dile getirildi.

Öğle saatlerinden itibaren Köyiçi'nde toplanmaya başlayan kitle DHL'nin Esenyurt'taki aktarma merkezi önüne yürüdü. İşçilerin aileleriyle beraber katılım sağladığı yürüyüşte "DHL'de işçi kıyımına sendika düşmanlığına son!" pankartı açıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun "Sendika düşmanlığına, korsan sendikaya geçit vermeyeceğiz! DHL'de direniş kazanacak!" pankartıyla yer aldığı yürüyüş boyunca "Korsan sendika istemiyoruz!", "İşbirlikçi sendika



25 Şubat 2013 | Levent

istemiyoruz!" ve "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganları sıkça atıldı. Yapılan konuşmaların ardından DHL önünde halaylar çekildi.

TKP, ÖDP, Mücadele Birliği, EMEP, ÜİD-DER'in destek verdiği eylemde DİSK'e bağlı Gıda-İş ve Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş'in yöneticileri de yer aldılar.

Hey Tekstil yürüyüşleri sürüyor

Hey Tekstil işçileri 23 Şubat'ta Taksim'de yaptıkları yürüyüşle, gasp edilen haklarını talep ettiler. 379 günden beri haklarını arayan işçiler, basın açıklamasında hırsız Aynur Bektaş'ın neden burjuva siyasetçilerce korunduğunu sordular.

Eyleme katılan Kazova işçileri adına Serkan Gümüş de söz alarak bir konuşma yaptı. Gümüş, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldıklarını belirterek, Hey Tekstil işçileri ile birlikte yürüyüşlere katılacaklarını, alacakları için direnmeye karar verdiklerini belirtti. Gümüş, Kazova Tekstil'de 90 işçinin işten çıkarıldığını, 4 aylık ücretlerin ve tazminat haklarının verilmemesini belirtti. Konuşmaların ardından eylem sonlandırıldı.

Ayhan Sezer İşçileri İstanbul Mega Center'da!

Bandırma'da kurulu bulunan Ayhan Sezer Yağ Fabrikası'nda sendikalı oldukları için işten atılan 18 işçi fabrika önünde başlattıkları eylemlerini 57. gününde Ayhan Sezer'in yönetim bürosunun bulunduğu İstanbul Bayrampaşa'daki Mega Center'a taşıdı.

"Ayhan Sezer Senin Karnın Tok Ben Açım, Çocuğumu Okula Gönderemiyorum, İşimi Geri İstiyorum / Ayhan Sezer İşçileri" yazılı pankart açan işçiler, alışveriş merkezi içerisinde, konuşmalarla direniş süreçlerini anlattılar. Daha sonra dışarı çıkan işçiler kapı önünde bekleyişe başladılar. Balıkesir-Bandırma'da Çanakkale asfaltı üzerinde 13. km'de kurulu bulunan Ayhan Sezer Yağ Fabrikası'nda çalışan işçiler, Öz Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenmeleri ile 31 Aralık 2012 tarihinde 5 işçi işten atıldı. İşçilerin fabrika önünde direnişe başladılar. 8 Ocak 2013 tarihinde 7 kişi daha işten çıkarıldı. 29 Ocak tarihinde 6 işçi daha işten atıldı.

Kartal Belediyesi işçileri kazandı

Kartal Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü'ne bağlı olarak çalışan taşeron işçileri yaptıkları eylem sonrasında ücretlerini aldılar. Daha önceleri bu konuda muhataplarıyla görüşemeyen işçilere eylemin ardından ücretleri ödendi.

Aynı sorunu yaşayan kazı alanında çalışan işçiler de bu olayın ardından iş bırakma kararı almışlardı. Bu kararı duyan belediye yönetimi hızlı bir şekilde buradaki işçilerin ücretlerini de aynı gün akşam saatlerinde ödemek durumunda kaldı.

İşçiler şimdilik geçen ayın ücretlerini almış olsalar da birkaç gün sonrasında bu ayın ücretlerinin ödeme zamanı gelecek. Geçmiş süreçte yaşananlar düşünüldüğünde ise Kartal Belediyesi'nde bütün işçilerin ücret alacakları noktasında yaşanan sorunlar devam edecek gibi görünüyor. Tabi bu durum karşısında işçilerin eylemlilikleri de sürecektir. Kartal Belediyesi'nde taşeron firmalara bağlı olarak çalışan işçiler maaşlarını alamıyorlar. Sürekli olarak bu sorunu yaşayan ve çeşitli bölümlerde çalışan işçiler hem maaşlarını alabilmek hem de gaspedilmeye çalışılan bir dizi hakkını koruyabilmek ve sendikasıyla mücadele etmeye kararlıdır. İşçilerin eylemlerle tepkilerini ortaya koyuyorlar.

Daha önceleri DISK Genel-İş Sendikası'nda örgütlü olan Kartursaş ve Karyapsan firmalarında çalışan işçiler yaptığı eylemlerle gündeme gelirken artık bu sorunlar Kartal Belediyesi'nde çalışan bütün taşeron işçilerin eylemsel tepkilerine konu oluyor. Bir süre önce Altaş firmasına bağlı temizlik işçilerinin yer yer yaptıkları iş durdurma eylemlerinden sonra şimdi de Fen İşleri Müdürlüğüne bağlı taşeron işçiler yaklaşık iki aydır alamadıkları ücret hakları için iş bıraktılar. İş bırakan işçilere Genel-İş üyesi işçiler de destek veriyorlar.

Emekçiler öfkeli

Kartal Belediyesi'nde çalışan sendikali ve sendikası olmayan işçilerden gerçekleştirdikleri iş durdurma eylemine dair görüş aldık.

- 55 gündür alacaklarımız duruyor. Bugün iş durdurmamızın sebebi bu. Sadece alacaklarımızın dışında çalışma koşullarımızda hiçbir şey düzgün değil. Şu an sabahtan itibaren işi durdurduk ama idari kadrodan kimse bizimle görüşmedi. Muhattabımızı bekliyoruz. Ücret ve çalışma koşullarımız sadece bugünlük değil. Bizi yaklaşık 2 yıldır iki farklı şirkete geçirdiler, bir ay dışında düzenli ücretlerimizi alamadık, hep geciktirdiler. Karyapsan şirketinden Kartursaş'a geçirdiler. Kartursaş'ta ise ihalelerimizi hep kısa süreli (3 ay) yapmak istediler ve daha ne olacağı tam olarak belli değil. Bu da sendikal mücadelenin önünde hep engel olarak kaldı.

- Kartal Belediyesi CHP'li. Bizler de taşeronda ama sonuç olarak belediyenin işlerinde çalışıyoruz. Böyle bir siyasal partinin bir dönem propaganda olarak yüklendiği bir sorunu taşeronluk sistemi. Buna karşı mücadeleyi önüne koymuştu ancak göstermelik bir çok şey ile yetindi. Burası bunun en büyük örneğidir. Taşeronluk rantını birilerine dağıttı. İki şirket bünyesinde çalıştık tam iki yıl boyunca maaş ve sosyal hak konusunda hep sıkıntı ve maaş kesintisi yaşadık. Ve bu şirketler belediyenin işlerini ihaleyle alıyorlar.

- Taşeron sisteminde örgütlenmenin ve yan yana durmanın binbir zorluğu var. Bizlere düşen çok fazla şey var. Ama bu tür işlerde işe alımda memleket,

mezhep ayrımı çok oluyor. Herkes kendi tanıdığını işe aldırıyor. Sonrasında hak aramaya geldiğinde ise bunlar karşımıza çıkarılıyor. Belediye'nin bir çalışanı 'sizin nefesiniz kokuyordu biz işe aldırık' diyebiliyor. Böyle bir cüreti bulabiliyor kendinde.

- Daha önceki çalışmalarımızda da maaşlarımızda bir çok kesinti oluyordu. Bunun nedenini sorduğumuzda ise dişe dokunur bir yanıt alamıyorduk. Bir ay çalışıyoruz mesela bordroda üç hafta olarak geçiyor, hep kesmişler.

- Aslında bizim yaşadığımız sıkıntının bir çok yönü var. CHP'nin Taşeronluk karşıtı söylemleri doğrultusunda belediyelerde uygulamalar başlatıldı. Bu uygulamaların temelinde ise bizlerin hakları yok sayıldı. Mevcut taşeronlar Başkan eliyle sendikalaştırıldı. Süreç çok istedikleri doğrultuda gitmediği için de sürece dahil olmamak için başka politikaları hayata geçirmeye çalışıyorlar. Niyetleri çok açık hak gaspları ve ücret kesintileri ile sendikal süreci sekteye uğratmak

istiyorlar. Bizlerin kanını emecek bir düzlemi korumak niyetindedirler. Bu sürece girişleri birazda siyasi rant elde etmekte. Karşı taraf aynı doğrultuda yaklaşmadığı için sendikal süreci sonlandırmaya çalışıyorlar.

- Elbette ücretlerimiz almak istiyoruz, bir iki günde ödeneceği söyleniyor ama muhattabımızın direk bize söylediği bir durum değil bu. Bugün iş durdurduk bunun temel nedeni muhattap bulabilmek. Çünkü Kartal'da bu sorunu bu alanda tek biz yaşamıyoruz. İlerideki zamanda herkes bunu tartışmak zorunda ve her yönü ile önünde bulacak. Şirket ve kadrolularla yönlendirilen bir süreç var, daha öncede böyleydi. Yanlış projelerin sonuçlarını bize ödetmeye çalışıyorlar. İşçilerin birliğini sağlayabilmek, biz bir arada net durmamızı sağlayabilirsek bu bizim için kazanım olur. Bunun için hem bizim hem sendikamızın hemde dışarıda bu meseleye duyarlı kurumların desteğine ihtiyacımız var.

Kızıl Bayrak / Kartal

“Dayanışma bizim için çok önemli!”

Nakliyat-İş'te örgütlendikten sonra işten çıkartılan Yurtiçi Kargo işçileri işe geri dönmek ve sendikal haklarını kazanmak için direnişe geçmişlerdi. Yurtiçi Kargo Kadıköy Şubesi'nin önünde 36 gündür direnişte olan işçilerle konuştuk...

- Direnişe geçme sürecinizi anlatır mısınız?

Selehattin: Ben 19 senedir burada çalışıyorum. İşlerimiz yıllardır çok yoğun ve bu şubede biz 18 kişi çalışıyorduk. Sabah 8.30'da mesaiye başlıyorduk ve akşamın bir saati olmuyordu. İşimiz ne zaman biterse o zaman çıkıyorduk. 22.30'a kadar varıyordu bazen mesaimizin bitimi.

Abdullah: Burada maaşlar asgari ücretin altında aslında. 7 yıldır burada çalışıyordum. 1000 TL alıyordum, bundan geçim indirimini, mesailer de çıkardığımız ücret asgari ücretin altında oluyor. Buna itiraz ettik. Bundan altı ay önce Şube müdürümüz istifa etti, ciro kurtarmıyor diye. Agent'a'ya geçiş yapıldı. Bizlere aynı maaş ile devam edeceğimiz söylendi ama 6 ay sonra çıkarttılar. Sendikal çalışma yürütüldü. Eylül ayında sendikal çalışma açığa çıktı ve işten çıkartıldık.

Selehattin: Elbette işten çıkartılırken sendikal faaliyet yüzünden çıkartılıyorsunuz demediler bize. İş daralmasına gidiyoruz dediler. Bu kadar yoğun çalışırken ve her yerde Yurtiçi Kargo işçi alımı yaparken bize sunulan bahaneydi. Bizlerde arkamızı dönüp gitmek yerine direnişe geçtik.

- Direniş sürecinde ne tür baskılarla karşılaştınız ve içeride ne gibi değişiklikler oldu?

Abdullah: Öncelikle bizler direnişe geçtikten sonra kimse işten çıkartılmadı. Bu bizim için önemliydi. İşten çıkartmaların önüne geçebildik şu an için tabi ki. Bunun dışında biz ilk gün buraya geldiğimizde dört kişi kapının önüne geldik. Kargo arabası yük indiriyorken bizi görünce durdurtular ve şube belirli bir saate kadar kapalı kaldı. Sonrasında sivil polisler geldi. Biz burada durmak noktasında ısrarcı olduk ve burdayız. İçerideki arkadaşlarımızı kırmaya çalışıyorlar. Müdürlere merkezden talimat gelmiş herkes kendi kapısının önünü temiz tutacak diye. Caydırma politikaları uyguluyorlar arkadaşlarımıza. Maaşlarına 300 TL ek para yatırılmış, kredi borcu olanlara ise 3000 TL kredi teklif edilmiş. Sendikal üyelikleri durdurmak amaçlı. Sendikal üyeliklerden vazgeçse bile arkadaşlarımız, bir süre sonra bize olan durum onlara da olacak kapı önünde bulacaklar kendilerini.

Selehattin: Biz direnişe geçtikten sonra otomatik sisteme geçildi. Çıkış saati net olarak belirlendi ve o saatte çıkmaya başlıyorlar. Bu da bizim için önemli bir olay.

- Direniş süresince eylemsel olarak neler yaptınız?

- Öncelikli olarak yasal olarak suç duyurusunda bulunduk. Mahkemeye başvurduk. Haramidere, Çayırova ve Kadıköy'de eylemler yaptık. En son geçtiğimiz hafta Fransız Başkonsolosluğu'ndan görüşme talep ettik ve görüşme talebimize cevap gelmedi. Bizlerde sesimizi duyurmak için Fransız Geopost dağıtım şirketinin binasının çatısına çıktık. Bunun dışında Yurtiçi Kargo müşterilerine çağrılarda bulunduk. Yaşadıklarımızı anlattık ve boykot çağrısı yaptık. Burada beklerken bile bazı müşteriler sorunca bize ne yapıyorsunuz orada diye anlatıyoruz. Başka kargolara gidiyorlar.

- Okurlarımıza iletmek istediğiniz bir şey var mı?

- Bizler haklarımız için buradayız. Bizlere destek olsunlar. Yurtiçi Kargoyu kullanmasınlar. Ve nerde olursa olsun haklarını korusunlar. Dayanışma bizim için çok önemli.

Kızıl Bayrak / Kartal

Kurultay çağrısı büyüyor

İzmir’de Nisan başında gerçekleştirilecek olan “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı” çalışmalarını kapsamında 23 Şubat Cumartesi günü bir tanıtım toplantısı yapıldı. Toplantı öncesinde bir çok sendikal ve demokratik kitle örgütleri ve temsilcilerine davetiye bırakılarak kurultay tanıtım toplantısına çağrı yapıldı.

Toplantıda ilk olarak güncel siyasal gündemlere değinilerek, sermaye devletinin son süreçteki baskı ve terör uygulamalarına dikkat çekildi. Böylesi bir süreçte, emperyalizme ve şoven histerilere karşı sınıfı birliğe çağırarak bir kurultayı örgütlemenin önemine değinildi.

Daha sonra İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı deklarasyon metni bir tekstil işçisi tarafından okundu. Kurultayın amaç ve hedeflerinin anlatıldığı deklarasyon şu çağrıyla son buldu: *“Bu düşüncelerle toplayacağımız İşçilerin birliği halkların kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı’na tüm sınıf kardeşlerimizi katılmaya, sözünü söylemeye, kurultay çalışmalarında bizzat yer alarak destek olmaya çağırıyoruz. Öyle ki kurultay salonlarımız emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı sınıfımızın birliği ve kardeşliğimizin gücüne sahne olsun. Sömürsüz, eşit, özgür bir ülke ve dünya mücadelesi için atılan tok bir adım olsun.”*

“Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi”

Deklarasyonun ardından kurultay hazırlık komitesi adına bir konuşma gerçekleştirildi. Kurultayın ön sürecinin politik ve pratik ayağı hakkında bilgi verilen konuşmada bir buçuk aylık zaman diliminde, farklı araçlarla işçi ve emekçilerin kapısının çalınacağı ve emekçilerin emperyalist saldırganlığa karşı, ayrımcı-şoven politikalara karşı birlik ve kardeşlik zemininde buluşmaya, sınıf mücadelesine katılmaya çağrılacağı ilan edildi.

“Kurultayımız, emperyalist savaş, devlet terörü ve Kürt sorununda sınıfsal bir temelde işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini örgütlemek için mütevazı bir adımdır” denildi.

Konuşmada süreç boyunca etkin bir araç olarak kullanılacak olan özgürlük ve eşitlik beyannamesine dair ise şunlar söylendi:

“Emekçi semtlerinden, fabrika kapılarına, tanıtım standlarından işçi toplantılarına Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi etrafında işçi ve emekçileri buluşturmak sermaye devletinin her türden azgınca saldırganlığını gösterdiği bu günlerde, temel görevimizdir. Kurultayımızı da aşan bir çalışmayla yaygın bir işleve sahip olduğuna düşündüğümüz özgürlük ve eşitlik beyannamesi, İzmirli işçi ve emekçilerin yanısıra, ilerici, demokrat, devrimci ve sendikal kamuoyuna da açılacak, ‘işçilerin birliği ve halkların kardeşliği’ temelinde bir dayanışma örülecektir.”

Konuşmaların ardından soru cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde, BDP İzmir İl Örgütü adına da söz alınarak, *“Türkiye’nin güncel sorunlarını da işleyen bir politika izliyorsunuz. Çalışmalarınızdan ve mücadelenizden dolayı sizleri kutlar, desteğimizi esirgemeyeceğimizi bildiririz.”* denildi.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı tanıtım toplantısı son olarak kurultaya destek ve güç verme çağrısı ile son buldu.

Ankara

Ankara İşçi Bülteni “İşçiden İşçiye”, Sincan ve



Kurultay hazırlıkları

çevredeki sanayi bölgelerinde çalışan işçilerin yoğun olarak kullandığı servis noktalarına dağıtıldı.

Dağıtımlar esnasında işçilerle sermaye devletinin Suriye’ye yönelik saldırgan tutumu üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Ayrıca İşçiden İşçiye’nin işçilerin bir kürsüsü olduğu dile getirilerek sorunlarını, öneri ve görüşlerini bülten çalışanlarına e-mail yolu ile iletebilecekleri belirtildi.

8 Mart’ta alanlara!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çalışmaları kapsamında Sincan, Fatih, Elvankent ve 12. Cadde’de emekçi kadınlar Devrimci 8 Mart Platformu’nun 10 Mart Pazar günü yapacağı eyleme çağırıldı. Ev toplantıları, ev ziyaretleri ve yerel 8 Mart etkinlikleri örgütleniyor, belirlenmiş fabrikalarda 8 Mart toplantıları gerçekleştiriliyor.

Ankara’da gerçekleştirilecek İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa karşı Sınıf Kurultayı için Sincan’da Kurultay Hazırlık Komitesi oluşturuldu. Yapılan ilk KHK toplantısında kurultay deklarasyonu metni okunarak metin üzerinden tartışmalar yürütüldü.

İşçi sınıfının şovenizmle zehirlenmeye çalışıldığı vurgulanarak sermaye devletinin Suriye-Ortadoğu’ya yönelik müdahalesi tartışıldı ve buna karşı sınıfın bağımsız devrimci tutum alması gerektiğinin altı çizildi. Ayrıca bu sorunlar ile ilgili ilerleyen günlerde Sincan’da bir panel yapılması kararlaştırıldı. KHK toplantısının haftalık olarak yapılacağı, 7 Nisan’da yapılacak olan Ankara İşçi Kurultayı’nda Sincan yerelinden katılımın ne şekilde örgütleneceği ve ayrıca kurultayda yapılacak konuşmaların çerçevesi üzerine çeşitli tartışmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir - Ankara

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Sınıf devrimcilerinin sınıfa yönelik devrimci faaliyeti çeşitli gündem ve araçlar temelinde devam ediyor.

Adana

Yoğun bir emek sömürsünün yaşandığı, iş güvencesinin olmadığı, uzun süreli çalışmanın zorunlu olduğu ancak işçilerin önemli bir bölümünün sigortasının bile yapılmadığı Ortadoğu Alüminyum’da kölelik düzeni hüküm sürmeye devam ediyor.

Yüzlerce işçi bu zor koşullarda çalışmaya mecbur edilirken en temel haklarından dahi mahrum bırakılmaktalar. Ortadoğu Alüminyum ve Lara Cam’da işçilerin alın terini sömürerek saltanat süren patron ve uşakları ise kasalarını dolduran bu acımasız çarkların eskisi gibi dönmesini istemekteler.

25 Şubat Pazartesi günü Adana Hacı Sabancı Camii yanından servislerine binmek için beklemekte olan Ortadoğu işçilerine Adana İşçi Bülteni’nin son sayısını dağıtan Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER) çalışanı patron uşaklarının saldırısına uğradı. Ayrıca patron uşakları saldırı sırasında bültenleri de alıp kaçtı.

Saldırı ile ilgili açıklama yapan Sİ-DER temsilcisi şunları söyledi: *“Bu saldırıların sınıf devrimcilerini sindiremeyeceği gibi işçi sınıfının bilinçlenmesinin de önüne geçemeyecektir.”*

“İşçileri koyun sürüsü zannedip, şimdiye kadar



başlarına diktığı çobanları vasıtasıyla onları güttüklerini sananlar, kendi fabrikalarında da o nasırlı ellerin yakalarına yapışacağı günleri görecektir. İşçileri el pençe görmeye alışkın olanlar, bu ellerin hakları için birleştiğinde nasıl bir yumruk olacağını mutlaka anlayacaklardır.”

İstanbul

Tuzla’da devrimci sınıf faaliyeti *Metal İşçileri Bülteni*’nin işçilere ulaştırılması ile devam ediyor. Tuzla Organize Sanayide bulunan sendikalı, sendikasız fabrikalara iş çıkışlarında Metal İşçileri Bülteni ulaştırılıyor. MESS kapsamındaki yerlerde yapılan dağıtımlarda satış sözleşmesine karşı işçilerin mücadele etmeye çağırılıyor.

Kızıl Bayrak / Adana - İstanbul

TKİP IV. Kongresi sunumları...

Önderlik, örgüt

Parti, sınıf, devrim bağlamında önderlik sorunu:

Gerek gündelik siyasal mücadelenin başarısı, gerekse tarihsel ölçekte gündeme gelen bir devrimin zaferi devrimci önderlikle kopmaz bağlara bağlıdır. Parti, içerisine girmiş olduğumuz “devrimler dönemi” tespitini yaparken bunu özel olarak öne çıkarmış, güncel planda Mısır, Tunus vb. coğrafyalarda yaşanan gelişmeler üzerinden tüm yönleri ile meseleyi ortaya koymuştur. Dolayısıyla yeni devrimci çalkantıların bizleri beklediği, sınıf ve kitle hareketlerinin giderek daha kapsamlı ve karmaşık bir mahiyette karşımıza çıkacağı bu yeni döneme hazırlık süreci, “devrimci önderlik” eksenli yürütülecek tartışmaların da maddi-sınıfsal temelini oluşturmaktadır.

Yeni bir kongre platformunda “önderlik” kapsamında yürütülecek tartışmaların bir başka hareket noktası ise, konuyla ilgili III. Parti Kongresi’nde tanımlanan görevler ve saptanan hedefler olmalıdır. Ara dönemde katedilen mesafe ve sorun alanları ancak bu yaklaşım üzerinden ortaya konulabilir.

Bu bağlamda IV. Parti Kongresi’nde önderlik sorunu şu başlıklar üzerinden ele alınabilir:

- Bütün bir parti çalışmasının politik ve örgütsel hedefler doğrultusunda yönetilmesi, yönlendirilmesi. Bu kapsamda MK şahsında **merkezi önderlik sorunu**.
- İnisiyatifli, kendine yeten yerel **önderlikler sorunu**.
- Sınıf ve kitle hareketine müdahale ve önderlik edebilme sorunları**. Bu yönüyle son yıllarda gündeme gelen **yerel direnişlere yönelik müdahale ve önderlik edebilme sorunları**.

a. Merkezi önderlik

Sınıflar mücadelesinde “merkezi karargahın” kritik önemi, mücadelenin seyri ve geleceği açısından

tuttuğu yer tartışmasıdır. Bütün bir partinin stratejik hedefler doğrultusunda konumlandırılmasından gündelik politik-örgütsel çalışmanın gerekleri üzerinden harekete geçirilmesine kadar çok geniş bir sorumluluk alanına sahip olan merkezi önderliğin, içerisine girmiş olduğumuz “devrimler dönemi”nde çok daha karmaşık ve kapsamlı sorumluluklarla yüzyüze gelmesi kaçınılmaz olacaktır.

Buradan hareketle tartışma iki başlıkta toparlanabilir. İlki mevcut koşullar üzerinden parti çalışmasının ihtiyaç duyduğu merkezi önderlik düzeyi. İkincisi, geleceğe hazırlık bakımından MK’nın her açıdan güçlendirilmesi.

Verili koşullar üzerinden ihtiyaç duyulan merkezi önderlik sorununa III. Kongre’de derli toplu bir çerçeve çizilmiş, sorun şu şekilde tanımlanmıştır: “*Güvenli biçimde konumlanmış, politik açıdan olduğu kadar teknik açıdan da dinamik ve esnek çalışma koşullarına sahip, kendi içinde ideolojik ve ruhsal bakımdan güçlü bir biçimde kenetlenmiş bir merkezi karargah, halihazırda partinin örgütsel açıdan bir başka temel önemde ihtiyacıdır.*

- *Bu çerçevede merkezi parti yayınlarının tam ve fiili yönetimi;*

- *Canlı bir örgütsel iç yaşam ve dinamik biçimde yönlendirilen bir parti örgütü için olmazsa olmaz koşul olan düzenli iç yazıların/genelgelerin/yazılı talimatların süreklileştirilmesi;*

- *Parti adına kamuoyuna merkezi açıklamaların ve özellikle de kitlelere hitap eden politik bildirilerin yeterli yoğunlukta süreklileştirilmesi;*

- *Gelinen yerde rayına oturmuş bulunan örgütsel rapor mekanizmasından amaca en uygun ve en işlevsel biçimde yararlanılabilmesi;*

- *Bu sayede partinin karşı karşıya bulunduğu somut sorunlar ile çalışma içinde edindiği deneyimlerin*

sürekli biçimde genelleştirilmesi ve gerisin geri örgüte sunulabilmesi;

- *Yine bu sayede partideki her önemli aksaklığa yöntemli biçimde ve vakit yitirilmeksizin, zamanında ve doğru biçimde müdahale edilebilmesi vb...”*

Aradan geçen zaman dilimi içerisinde kimi yönleri ile bir mesafe katedildiği somut olgular üzerinden ifade edilebilir. Toplam parti çalışmasının önünü açmak doğrultusunda partiye sunulan düzenli raporlar, geride kalan dönem içerisinde gündeme gelen siyasal gelişmelere dair en başta MYO üzerinden ortaya konulan temel değerlendirmeler, partide nitelik sorununa yönelik gerçekleştirilen politik-örgütsel müdahalelerin giderek pratikleştirilmesi (Parti Okulu süreçleri) yönünden atılan adımlar, bu açıdan katedilen mesafenin somut örnekleri olarak önümüzde durmaktadır. Ortaya çıkan sonuçlardan öteye bu yönlü bir ısrarın olduğu açık bir gerçeklik.

Fakat atılan bu adımlar yeterli midir? Sorumluluk alanlarının genişliği düşünüldüğünde mevcut MK, III. Kongre’de tanımlanan düzeyi yakalayabilmiş midir? Merkezi karargahın konumlanması üzerinden tanımlanan “politik önderliğe dayalı çalışma tarzı” gereğince oturtulabilmiş midir? Nitel bakımdan ele alındığında, toplam parti birikimi mevcut MK tarafından gereğince değerlendirilebiliyor mu? Dahası, verili birikimin daha ileri bir düzeyden yeniden üretim süreçleri gereğince işletilebiliyor mu? Bu birikime de dayanarak MYO, PYO, raporlar vb. politik önderlik araçları ihtiyaca yanıt verecek düzeyde kullanılabilir mi? Merkezi önderliğin iç işleyişi ve uyumu III. Parti Kongresi’nde tanımlanan düzeye çekilebilmiş midir? Ve son olarak MK’nın niceliği toplam parti çalışmasının ihtiyaçları düşünüldüğünde yeterli midir?

İşte IV. Kongre’nin merkezi önderlik tartışmalarında açıklık sağlaması gereken sorular bunlardır. Zira geride kalan dönem içerisinde atılan anlamlı adımlara rağmen, III. Kongre’de tanımlanan çerçeve düşünüldüğünde, kimi yetersizliklerin olduğunu ifade etmek gerekiyor.

Buna göre:

Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı ve işlev kaymaları?

II. Parti Kongresi partinin toplamını kesen sorun alanlarını mevcut çalışma tarzıyla ilişkisi içerisinde ele almış, partide “politik önderliğe dayalı çalışma tarzının” oturtulmasının en kritik halka olduğunu tespit etmiş ve bunu da “*en başta parti merkezinin buna uygun konumlanması ve bu konuma dayanarak toplam parti çalışmasının politik açıdan önünün açılabilmesi*” olarak tanımlanmıştı. Partide deneyimlerin, tutumların ve kaygıların ortaklaştırılmasının en temel koşulunun bu tarz bir konumlanış ve çalışma tarzından geçtiği tüm yönleri ile ortaya konulmuştu. Bu konuda merkezi önderlik şahsında gündelik koşuşturmanın, buradan kaynaklanan işlev kaymalarının ortadan



kadro sorunları

TKİP IV. Kongresi, saptanmış gündemlere bağlı olarak kongre öncesi süreçte Kongre Hazırlık Komisyonları tarafından hazırlanan sunumlar üzerinden çalışmalarını yürütmüştür. Sunumlar parti kongresine bir ön tartışma platformu oluşturmak üzere hazırlanmıştır. Dolayısıyla kongrenin kendi değerlendirme ve kararlarına yalnızca bir ilk hareket noktası oluşturmak işlevine sahiptirler. Burada yayınladığımız metin Örgütsel sorunları konu alan sunumlardan biridir...

kaldırılmasının kritik önemi vurgulanmıştır.

Geride kalan dönem içerisinde MK üzerinden böylesi bir konumlanış ve çalışma tarzının gereğince oturtulmadığını ifade etmek gerekiyor. Bir önceki dönemin oturmuş alışkanlıkları kadar MK'nın niceliksel darlığı, bununla birlikte parti çalışmasının çok yönlü ihtiyaçları, yer yer MK şahsında hedeflenen konumlanış ve çalışma tarzını oturtmayı zora sokmaktadır. Bu durum önceki dönemde tanımlanan "işlev kayması" sorununu bir kez daha gündeme getirmektedir.

Burada sorun elbette tek başına nicel darlıkla izah edilemez. Fakat partimizin yerel örgütlerinin, kadrolarının ve kimi alan çalışmalarının verili zayıflığı göz önüne alındığında, MK'nın buradan kaynaklanan ihtiyaçları karşılamaya yönelik her türlü pratik girişimi nicel darlıkla birleştiğinde işlev kayması türünden sorunları gündeme getirilebilmektedir.

Yeni kongre platformunda amaca uygun ve işlevsel bir merkezi önderlik kurumunu şekillendirebilmek için öncelikle bu sorun çözüme kavuşturulabilmelidir. Diğerleri ise, yeni dönemde MK kesin bir tutumla tanımlanan işleyiş ve konumlanışı hayata geçirme kararlılığı ile hareket etmelidir. Uygulamadan kaynaklanan sorunlar ve geçmiş döneminin izleri ancak böylesi bir kararlılıkla aşılabılır.

Politik önderlik araçlarının tam ve fiili yönetimi:

Bütün bir partinin siyasal hedefler doğrultusunda yönlendirilmesi ve yönetilmesi söz konusu olduğunda, başta MYO olmak üzere çeşitli merkezi araçlar eşsiz bir yer tutmaktadır. Bu araçların amaca uygun ve işlevsel kullanımı elbette bütün bir parti işleyişi üzerinden karşılıklı bulabilir. Fakat söz konusu olan toplam parti çalışmasına yön vermek, yönetmek olduğunda, MK'nın bu türden araçları daha etkin kullanımı büyük bir önem taşıyor. Sorun III. Kongre'de şu yaklaşım üzerinden ele alınıyor: "Yeni dönemde MK, tam da parti tüzüğümüzün öngördüğü gibi, belli aralıklarla partiye düzenli olarak rapor vermekle kalmamalı, bundan daha önemli olarak, iç yazılar ve genelgelerle partiyi yönlendirmeli, bunları partide bir iç yaşam ve iletişim birliği kurabilmenin etkili araçları olarak kullanabilmelidir."

Geride kalan üç yıllık dönem içerisinde partiye sunulan düzenli raporlar ve genelgeler kongre iradesi doğrultusunda atılan önemli adımlar olmuştur. Hedeflenen çalışma tarzı ve konumlanışı oturtmak açısından işlevsel sayılabilecek bu adımların tamamlayıcı boyutu parti yayınlarının MK tarafından daha etkin ve işlevsel kullanımı olacaktır. Konu yeni bir parti kongresinde yayınlar başlığı altında tartışılacağı için burada ayrıntısına girmeyeceğiz.

Fakat parti yayınlarının, özellikle MYO'nun, merkezi önderlik tarafından partiye müdahale ve yön vermek açısından yeterince değerlendirilemediğini vurgulamak yerinde olacaktır. III. Kongre'nin ardından



yapılan müdahalelerle daha düzenli çıkartılmaya başlanılan MYO yeni dönemde parti merkezi tarafından daha etkin bir şekilde değerlendirilebilmelidir. Zira düzenli olarak her ay çıkan bir Merkez Yayın Organı parti toplamına sistematik olarak müdahale etmenin, yön vermenin, partinin toplamını kesen sorunları enine boyuna yine partiye tartışmanın ve tartışırmanın en temel zemini olacaktır. Gündelik koşuşturmaların, o toplantıdan diğerine katılmanın dışına çıkabilmek, en başta parti yayınlarını daha işlevsel kullanmakla ve buna uygun bir konumlanışla mümkün olacaktır.

İdeolojik-politik önderliğin gerçekleştirileceği araçları yeni dönemde zenginleştirilebilmek (teorik yayın vb.) ise ayrı bir tartışma konusudur.

b. İnisiyatifli ve her açıdan kendisine yeten yerel önderlikler sorunu:

Önderlik sorunları kapsamında yeni bir parti kongresinde üzerine durulması ve önümüzdeki dönem içerisinde mesafe katedilmesi gereken en kritik halka inisiyatifli yerel örgütler sorunudur.

Geride kalan dönem içerisinde bu açıdan durum nedir, katedilen mesafe ve sorun alanları nelerdir?

Yerel önderlikler ve nitelik sorunu:

Partimizin yerel önderlik kurumlarının (en başta il ve bölge örgütleri olmak üzere) nitelik bakımından zayıflıkları henüz gerçek anlamda bir çözüme kavuşabilmiş değildir. Nitelik sorunu ise her şeyden önce ideolojik düzey ve politik kavrayış planında karşımıza çıkmaktadır. Bunun kendisi yerelerde yürütülen parti faaliyetini ideolojik-politik-pratik bir çerçevede ele almayı güçleştirmekte, dolayısıyla bu zayıflık alanı toplam çalışmanın sonuçlarına da

yansımaktadır.

İdeolojik donanım sorunu hala yerel önderliklerin "politik kavrayışa dayalı bir çalışma tarzını" gereğince oturtamamasının en belirleyici halkasıdır. Zira ideolojik donanım her şeyden önce **inisiyatif ve müdahale gücü** demektir. Yeni dönemde amaca uygun bir çalışma tarzını oturtmak için öncelikle yerel önderliklerin politik niteliğini ileri çekmeyi başarmalıyız.

Sorunun çözümü üzerinden son dönemde partinin öne çıkardığı eğitim faaliyeti hala amaca uygun bir zemine kavuşturulmuş durumda değildir. Eğitim sorunu parti merkezinin yönlendirmesi ya da PO gibi süreçler üzerinden zaman zaman yüklenen bir alan olsa da gündelik siyasal yaşamda gereğince uygulandığını ve bir sistematığe kavuşturulabildiğini söyleyemeyiz. Sorun büyük oranda uygulama gücünün zayıflığında kendisini göstermektedir. Buna yerel önderlik kurumlarında konumlanan az sayıda insanla bir dizi işi hayata geçirme uğraşının yarattığı zorlanmalar eklenebilir. Son olarak yerel kadroların kendi kendisini eğitime noktasında "ısrar gösterememesi" eğitim sürecini zaafa uğratan bir başka etkidir.

Bunun için başta il ve bölgeler olmak üzere her parti örgütünün, dahası her bir kadronun ihtiyaçları ve gerçeklikleri gözetilerek "denetlenebilir bir eğitim programı" çıkarılmalıdır. Bir başka ifadeyle partide eğitim faaliyeti kendiliğinden yürüyen bir süreç olmaktan çıkarılmalıdır. Eğitim çalışmasının denetimi de ancak bu yolla mümkün olacaktır.

Bu konuda şunlar önerilebilir:

Parti Okulu süreçleri katılan güçler üzerinde, gerek partiye bağlarını güçlendirmek, gerekse moral değerlerin yükseltilmesi bakımından anlamlı sonuçlar



yaratmıştır. Tam da buradan ele alındığında, benzeri süreçleri bizzat faaliyet alanlarına taşımak, hem eğitim çalışmalarını planlı bir çabaya konu etmek hem de pratikleştirmek ve denetleyebilmek açısından anlamlı olacaktır. Güvenliğin sağlandığı koşullarda her yerel parti örgütü kadro adayları güçleri kapsayacak biçimde yılda iki sefer 6 aylık programlar üzerinden eğitim çalışmalarını hayata geçirebilir. Burada müfredatın hazırlanması kritik bir yerde durmaktadır. Bu açıdan parti merkezinin yönlendirmesi ve müdahalesi işlevsel olacaktır.

Parti örgütü ve kadrolarının eğitimini denetlemenin ve müdahale etmenin koşulu her şeyden önce ayrıntısıyla sürece hakim olmaktır. Bu yönüyle partide süren eğitim çalışmalarının tüm ayrıntıları raporlarda ortaya konulmalı ve parti merkezi sistematik olarak bilgilendirilmelidir. Böylelikle kadroların nasıl bir eğitim çalışması içerisinde olduğu, eğilimleri ve ilgi alanları daha kolay anlaşılacak, dahası müdahale ve yönlendirme olanakları doğacaktır.

Yerel önderlikler, çalışma tarzı ve örgütsel işleyiş:

Başta il ve bölge örgütleri olmak üzere her bir yerel önderlik kurumunun sorumlu olduğu alanlarda etkin bir çalışma yürütebilmesi başarılı bir örgüt çalışması ve işleyişinden ayrı ele alınamaz. Zira inisiyatifli ve kendisine yeten bir yerel önderlik her şeyden önce kolektif bir zemin üzerinden şekillenebilir. Bu açıdan, son parti kongresinde de bir kez daha vurgulandığı gibi, bütün bir parti çalışmasının örgüt zeminlerine kavuşturulması en kritik halka olarak önümüzde duruyor. Burada kastedilen biçimsel bir örgütsel şekillenmiş değildir. Yerel önderliklerin kadro bileşeni, buradan hareketle niteliği kadar görev alanları, güçlerin dağılımı ve elbette çalışma tarzı büyük bir önem taşımaktadır.

Gelinen yerde yerel örgütlerin çalışma tarzı ve örgütsel işleyişi üzerinden şunlar ifade edilebilir:

III. Parti Kongresi'nden bugüne öncelikle il örgütleri olmak üzere temel parti örgütlerinin düzenli toplantı zeminlerine kavuşturulması özel olarak öne çıkarılmış, bütün bir örgüt çalışmasının en temel halkası olarak tanımlanmıştır. Burada düzenli ve işlevsel toplantılara dayalı bir çalışma tarzını oturtmak için başta il örgütleri üzerinden belli adımların atıldığı ifade edilebilir. Fakat alt bölge örgütleri üzerinden bu konuda yer yer zorlanmalar yaşanabilmekte, olanaklar açısından yaşanan darlık ve güvenli mekanlar bulma sorunu, örgüt çalışması ve toplantı süreçlerini zaman zaman zora sokabilmektedir.

İK toplantılarının belirli bir periyoda oturtulması geride kalan süreç açısından anlamlı olmuştur. Gelinen yerde bu toplantıların içerik ve ön hazırlık açısından güçlendirilmesi, buna uygun zaman ve zeminlerin yaratılabilmesi önemli bir yerde durmaktadır. Zira yoğunlaşan süreçlerde il toplantılarına ön hazırlık yapabilmek zorlaşmaktadır. Yine kadrosal darlık

İK'larda konumlanan kadroların bir dizi işle bir arada ilgilenmesine yol açmakta ve bu da toplantı süreçlerine hazırlık yapmanın önünde bir engele dönüşebilmektedir. Bunun kendisi yine çalışma tarzı sorununu önümüze getirmektedir. Doğru çalışma tarzı en başta doğru bir politika, doğru bir planlama, doğru bir konumlanma ve doğru bir işbölümü demektir. Tüm bunları yerel önderlik kurumlarında oturtamadığımız koşullarda belli bir periyotlarla yapılan toplantılar içerik açısından güçlendirilemeyecektir.

Yerel önderliklerin örgütsel yapısı:

Her açıdan kendisine yeten yerel önderlik kurumları, öncelikle buna yanıt verecek nitelikte ve sayıda kadro bileşeni demektir. Sorunun nitelik boyutunu yukarıda açmış olduk. İşin öbür boyutu yerel önderlik kurumlarında yaşanan niceliksel darlık sorunudur. Sorumluluk alanlarına hakim ve yeterli sayıda kadrodan yoksun kaldığı sürece kendisine yeten yerel önderlik kurumlarını var edebilmek mümkün olmayacaktır. Zira her açıdan bütünleşmiş, çalışma alanına hakim, kendisine yeten yerel önderlikler en başta buna uygun güçler, buna uygun bir konumlanış ve buna uygun çalışma tarzı demektir.

Buradan hareketle diyebiliriz ki, yerel önderlik kurumlarının bileşenleri üzerinden yaşanan kadrosal darlık çözülmeyi bekleyen temel bir sorun alanımızdır. Çünkü bu darlık amaca uygun çalışma tarzını oturtmaktan örgütsel işleyişe kadar bir dizi alanı doğrudan kesmekte ve olumsuz anlamda etkilemektedir. İl ve bölge çalışmalarının genişliği ve çok yönlü ihtiyaçları düşünüldüğünde, fazlasıyla sınırlı bir kadro bileşeni ile bu alanlara yöneldiğimizi ifade edebiliriz.

Dolayısıyla IV. Parti Kongresi'ni takip eden yeni dönemde "dağılma değil yoğunlaşma, stratejik önceliklere dayalı çalışma" kaygısını pratikleştirmek, güçlerin dağılımını bu temel yaklaşım üzerinden yeniden şekillendirmek, örgüt çalışmasını amaca uygun bir zemine kavuşturmak açısından kritik bir önem kazanmaktadır. Güçleri ve örgütleri politik-örgütsel hedefler üzerinden ayrıştırma ve yoğunlaştırma bakışı üzerinden bir örgütsel düzenlemeye gitmek önümüzde çözülmeyi bekleyen bir görev olarak durmaktadır.

Yerel önderlik kurumlarının örgütsel yapısında yaşanan sık düzenlemeler bir başka sorun alanıdır. Zira sorumluluk alanına hakim olmak örgütsel bir süreklilik üzerinden şekillenebilir. III. Kongre sürecinden bugüne gündeme gelen farklı ihtiyaçlar, düşman saldırıları, tutuklamalar vb. üzerinden yaşanan ara düzenlemeler İK ve diğer yerel önderlik kurumlarının bileşenlerinin değişmesine vesile oldu. Bu türden sirkülasyonlar çalışmanın oturtulmasını geciktirebilmekte, zaman zaman yerel örgütlerin iç yapısı ve işleyişini de etkilemektedir. Önümüzdeki dönemde olağanüstü gelişmeler yaşanmadığı sürece bu türden bir sirkülasyondan kaçınmak, yerel örgütlerin sorumluluk

alanlarına nüfuz etmeleri ve hakimiyet kurmaları açısından önemlidir.

Yerelerde politik önderlik araçlarının işletilmesi:

Parti olarak III. Kongre'den bugüne politik önderliğe dayalı çalışma tarzını partinin her alanında ve her kademesinde oturtmayı özel bir kaygı haline getirmiş bulunuyoruz. Fakat bu kaygı ile pratiğin aynı paralellikte ilerlediğini söylemek zor.

Bunu en başta yerel parti örgütlerinin mevcut tablosu üzerinden ifade edebiliriz. Kimi yerelerde III. Kongre'nin ardından bu yönlü girişimlerde bulunulmuş olsa da sürekliliği sağlanabilmiş değil. Sorumluluk alanları çerçevesinde yerel raporlar, dönem değerlendirmeleri, kadrolara yönelik özel metinler bu ara dönemde yeterince değerlendirilememiştir. Durumun kendisi elbette yerel önderliklerin mevcut politik düzeyinden bağımsız ele alınamaz.

Bu durumun kendisi MYO, PYO gibi merkezi parti yayınlarının kullanımına da yansımıştır. Yerel parti örgütlerinin merkezi yayınlara katkısı hala da sınırlı kalabilmektedir.

Sınıf hareketine önderlik sorunu:

Sınıf hareketine önderlik sorunu elbette mevcut sınıf ve kitle hareketinin verili tablosu ve sınıf çalışmamızın durumundan bağımsız ele alınamaz. Bütün bunlar kongre platformunda sınıf çalışması başlığı altında tartışılacağı için burada sorunun belli yönlerine değinmek yeterli olacaktır.

Sınıf hareketine önderlik sorunu her şeyden önce sınıfla devrimci bir zeminde bütünleşme, III. Parti Kongresi'nin tanımıyla "sınıf eksenli parti" konumuna kavuşma sorunudur. Bu asgari anlamda gerçekleştirilemediği oranda parti olarak harekete fiili önderlik edebilme olanaklarından yoksun kalmak kaçınılmaz olacaktır. Elbette bu bir süreç sorunudur.

Fakat gelinen yerde sınıf cephesinden parçalı da olsa gündeme gelen kimi hareketlenmelerle buluşabilme, buralardan mevziler edinebilme ve bizzat içerisinde yer aldığımız eylemleri süreçlere, direnişlere yönelik müdahaleler bugün için partinin sınıf hareketine önderlik misyonunun sınındığı alanlar olarak önümüzde durmaktadır. Son üç yılın deneyimleri parti olarak bu alanda hala yürünmesi gereken bir yol olduğunu göstermektedir.

Sorun yukarıda, merkezi ve yerel önderlikler kapsamında ortaya konulan sorun alanları ile kopmaz bağlarla bağlıdır. Zira sağlam bir merkezi karargah, her açıdan kendisine yeten inisiyatifli yerel önderlikler inşa edilemeden, güncel planda sınıf ve kitle hareketine önderlik edebilmek de mümkün olamayacaktır. İşin bu boyutunu yukarıda açmış olduk. Diğer başarılı bir sınıf çalışması sorunudur. Sınıf içerisinde kökleşme ve mevziler tutma sorunudur.

Önümüzdeki süreçte bu iki yönlü sorumluluk alanı üzerinden paralel bir şekilde mesafe katedebilmek kritik bir yerde duruyor. Bu yarın gelişecek sınıf ve kitle hareketinin devrimci önderlik ihtiyacını yanıtlayacak bir hazırlık anlamına geliyor.

Güncel planda parti olarak yapılacakların çerçevesi:

* Sınıf cephesinde yaşanan her türlü gelişmeye politik planda açıklıklar getirmek, yol göstermek.

* Toplumsal-siyasal ölçekte yaşanan gelişmeler, gündemler üzerinden sınıf adına, sınıf partisi olarak söz söylemek. Toplumun karşısında bu misyon ve iddia ile çıkabilmek.

* Sınıf cephesinde gelişen fiili eylem ve direnişlere politik olduğu kadar fiili bir önderlik düzeyi ortaya koyabilmek. Güç ve imkanları dinamik bir şekilde buna uygun düzenlemek ve konumlandırmak.

Devrimci Kadın Kurultayı Sonuç Bildirgesi:

“Özgürlük, eşitlik, sosyalizm”



6 Nisan 2008 | Kadıköy

“Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı”, 10 Şubat 2013 günü, İstanbul’da Petrol İş Sendikası Konferans Salonu’nda başarıyla gerçekleştirildi. Kurultaya, kadın ve erkek emekçilerin oluşturduğu yüzlerce kişi katıldı.

Yaklaşık üç ayı bulan Devrimci Kadın Kurultayı hazırlık süreci, başta İstanbul olmak üzere birçok kentte emekçi kadınlara yönelik mücadele çağrısı üzerinden şekillendi. Yanı sıra reformizme ve feminizme karşı ideolojik mücadelenin yükseltildiği, devrimci bakış açısının net bir biçimde ortaya konulduğu bir çalışma olarak örgütlendi.

Kurultay kapsamında sunulan tebliğlerde kadın sorununa ilişkin **marksist** bakış özlü bir biçimde ortaya konulmuş, tebliğler üzerine yapılan konuşmalarda ise kadınların yaşadığı güncel sorunlar ile buna karşı mücadele perspektifi ele alınmıştır.

Kurultayımız, kadın sorunu ve kadının kurtuluş mücadelesine ilişkin şu tespitlerde bulunmuştur:

- İşçi sınıfının ideolojisi olan **bilimsel sosyalizm**, kadının sınıfsal ve cinsel ezilmesinin kaynağına ve bu kölelikten kurtulmanın yollarına ışık tutar.

- Kadın sorununun temel bir **toplumsal bir sorun** olduğunu ortaya koyan **Marksizm**, tüm diğer temel toplumsal sorunlarda olduğu gibi kadın sorununda da **gerçek ve köklü çözümün**, bu sorunu yaratan toplumsal koşulların yok edilmesiyle olanaklı olacağını ifade eder. Bu nedenle toplumsal düzenin ürettiği sonuçlara karşı değil, **temellerine karşı mücadeleyi** esas alır.

- Kadın cinsinin “**tarihsel yenilgisi**”, özel mülkiyetin ortaya çıkması, sınıflı toplumların oluşmasıyla başlar. Kadın-erkek arasındaki eşitsizliğin bu başlangıcı, iktisadi temelde cinsiyet farkı tanımaksızın efendi-köle eşitsizliği olarak ortaya çıkan ilk sınıfsal ilişkilerin bütünlüğü içinde ele alınmalıdır. Bu açıdan, kadın sorunu basitçe kadın ile erkek arasındaki özel bir sorun olmayıp, **toplumsal-sınıfsal** nitelikte bir sorundur.

- Kadın sorununun tarihsel ve sınıfsal özünü yok sayan, kadının ezilmesinin nedenlerine ve kökenine

bakma yeteneğinden yoksun olan feminizm, sorunu yalnızca kadının cins olarak ezilmesinden ele almakta, dolayısıyla sorunun sınıfsal boyutunu inkar etmekte, kadın-erkek eşitliğini de kapitalist düzen temeli üzerinde biçimsel hakların elde edilmesine indirgemektedir.

- Sınıf ilişkileri, yani toplumsal koşullar yok sayılarak, cinsler arası ilişkiler açıklanamaz.

Marksist dünya görüşü kadın sorununu ve cinsler arası ilişkileri sınıfsal temelleriyle ele alır. Cinsiyet eşitsizliğinin, sınıfsal eşitsizliğe dayalı toplumsal sistemden kaynaklandığını ortaya koyar.

- İşçi sınıfının kılavuzu olan **bu dünya görüşü**, kadının kurtuluşunun yegane yolunun, kadın-erkek işçi ve emekçilerin özel mülkiyet ve sömürüye dayalı kapitalizme karşı sınıfsal temelde birleşerek mücadele etmesinden geçtiğini söyler.

- Kapitalist sistem **kadın sorununu** kendisinden önceki sınıflı toplumlardan devralmış, onu kendi egemenlik ve sömürü ilişkilerinin yeni koşullarına uyarlamıştır. Kadının kölelik zincirlerini yenilerini ekleyerek, sorunu daha da **derinleştirmiştir**.

- Eşitsizlik ve sömürü ilişkilerine dayalı olan **kapitalizmden kurtuluş**, kadını-erkeğiyle örgütlenmiş işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşecek olan **sosyalist devrimle** mümkün olacaktır.

- Sosyalizm mücadelesinde, işçi ve emekçi kadınların özgün sorunlarına dayalı demokratik talepleri ile sınıfsal talepleri arasındaki bağ doğru bir biçimde kurulmalı, nihai kurtuluşun sosyalizmle mümkün olduğu perspektifi, **kadının özgül sorunları** üzerinden bir mücadelenin önemini zayıflatan bir rol oynamamalıdır. Diğer yandan, işçi ve emekçi kadınların gündelik **acil demokratik talepleri** üzerinden mücadelesi örgütlenirken, sosyalist propaganda çalışması bunun olmazsa olmaz bir boyutu olarak ele alınabilmelidir.

- Kadının kurtuluşu için, özel mülkiyetin ortadan kalkması, yani sınıflı toplum düzeninin son bulması gerekmektedir. Kadının kurtuluşu için izlenmesi gereken yolu bizlere **Ekim Devrimi ve Sovyetler**

Birliği

deneyimi göstermektedir. Siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ile insanın insan tarafından sömürülmesine ve özel mülkiyet düzenine son verecek sürecin önünü açan Sosyalist Ekim Devrimi, kadının tarihsel ezilmesinin temellerini ortadan kaldıracak olan ilk adımları da hızla atmıştır.

- Emekçi kadın çalışması, işçi kadının cinsel eşitsizlik ve ezilmesinden gelen özgül sorunları ile sınıfsal sorunlarını birleştirmek durumundadır. Sınıfın ortak sorunları ve çıkarlarının ötesinde, işçi kadınların **cinsel ezilme ve sömürülme** konumdan gelen özgül sorunları ve ihtiyaçları vardır. Bu bütünlük kurulmadan, kadın sorunu çerçevesinde başarılı bir mücadeleyi örgütlemek mümkün değildir.

- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, kapitalist düzenin özellikle emekçi kadınlar üzerindeki çifte sömürü ve baskısına karşı **devrimci başkaldırının ve uyanışın** simgesel bir günü olarak tarihte yerine almıştır. Uzun bir dönemdir 8 Martlar reformist güçler tarafından bu sınıfsal ve devrimci özü yok sayılarak kutlanmaktadır. 2013 8 Mart’ının öngünlerinde, işçiler, emekçiler, ilerici-devrimci güçlerin **devrimci bir 8 Mart** zemininde tutum almalarını sağlamak yakıcı bir ihtiyaçtır.

Sınıf devrimcileri olarak, Devrimci Kadın Kurultayı’ndan aldığımız güçle, özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesini büyüteceğiz.

Devrimci Kadın Kurultayı

Şubat 2013

Devrimci Kadın Kurultayı tebliğleri / 3

8 Mart'ın tarihsel-sınıfsal önemi ve tutumumuz

Kapitalizmin azgın sömürüsü, eşitsizliği, baskısı ve şiddeti zamanla birçok işçi kadını bir araya getirdi. Emekçi kadınların hem sınıfsal hem de cinsel kimliklerinden ötürü maruz kaldıkları sömürüye ve eşitsizliklere karşı başkaldırılarına yol açtı. 8 Mart 1857 yılında Amerika'daki işçi kadınlar "10 saatlik işgünü" talebiyle alanlara çıktılar. Ve böylelikle proletaryanın kapitalistlere karşı sürdürmüş olduğu sınıf mücadelesinde cesurca en ön saflarda yer aldıklarını göstermiş oldular. 8 Mart 1886'da yine Amerika'daki tekstil işçisi kadınların "eşit işe eşit ücret", sendika ve oy hakkı için başlatmış oldukları mücadele de azgın bir devlet terörüne maruz kaldı. Yüzü aşkın kadın işçi hunharca yakılarak katledildi.

Kapitalistlerin gerçekleştirmiş olduğu bu vahşi katliamlar ne proletarya hareketini engelleyebildi ne de işçi kadınların özgürlük ve eşitlik talepleri ile bu mücadele içerisindeki konumlarını geriletebildi. 8 Mart 1908'de New York'ta işçi kadınlar, bir kez daha eşitlik ve özgürlük talepleriyle alanları doldurdular.

İşçi ve emekçi kadınların mücadelesi ile tarihe yazılan 8 Mart, II. Enternasyonal'in 1910 yılında gerçekleşen II. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'na taşındı. Clara Zetkin, 8 Mart'ın "Dünya Kadınlar Günü" olarak kutlanmasını önerdi ve bu öneri doğrultusunda her yıl Mart ayının belirli günlerinde "kadınlar günü" kutlanmaya başlandı.

1921 yılında Moskova'da Nadejda Krupskaya ve Clara Zetkin'in de katıldığı II. Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı toplandı. Konferansta, 1917 Şubat devriminin ilk kıvılcımını çakan Petrograd'lı tekstil işçisi kadınların tüm işyerlerinde birden 8 Mart'ta çıktıkları grevlere ve direnişlere ithaf edilerek 8 Martlar'ın dünyada "Emekçi Kadınlar Günü" olarak kutlanmasına karar verildi. O günlerden bu yana 8 Martlar, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" adıyla sosyalist ülkelerde resmi tatil olarak, diğer ülkelerde ise komünist, sosyalist ve ilerici güçlerin öncülüğünde düzenlenen etkinliklerle kutlanıyor.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde 8 Mart'ın yeri

8 Mart'ın tarihine ve çıkışına kaynaklık eden olaylara baktığımızda 8 Martlar'ın uluslararası işçi hareketine ve sosyalizme ait olduğunu görürüz. 8 Mart, özel mülkiyet ve artı-değer sömürüsüne dayalı kapitalist düzenin, kadın cinsi ama özellikle de emekçi kadınlar üzerindeki çifte sömürüsü ve baskısına karşı devrimci başkaldırının ve uyanışın simgesel bir günü olarak tarihte yerine almıştır. Bu anlamıyla 8 Mart, kadının tarihsel yenilgisine tıpkı kendinden önceki toplumsal düzenler gibi kapitalizmin de çözüm bulmadığı ve bulamayacağı bir ilanıdır. Ama aynı zamanda sorunun kalıcı çözümü yönünde sosyalizme ulaşma arzusuyla kapitalizme karşı bir savaş çağrısıdır.

Nitekim daha o dönemde yapılan kutlamalara bakıldığında "oy hakkı", "eşit işe eşit ücret", "8 saatlik iş günü", "analık hakları" gibi taleplerin yanı sıra, "emperyalist savaşların son bulması" gibi taleplerin de dile getirildiği görülmektedir.



Fakat II. Enternasyonal'in I. Emperyalist Paylaşım Savaşı ile açığa çıkan utanç verici oportünizmine kaynaklık eden teorik yaklaşım ve sınıfsal tutum, Sosyalist Kadın Hareketi içerisinde ve kadın sorununu ele alışı da yansımaları buldu. Bu ayrışma sonucunda, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün artık resmen 8 Mart'ta kutlanmasına ilişkin kararın alındığı 1921 tarihli II. Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı'nda komünist kadın hareketinin yönergeleri belirlendi. Bu yönergelerle ilgili olarak Clara Zetkin, cinsiyet köleliğinin ve sınıf köleliğinin nedeninin son tahlilde özel mülkiyet olduğunu ve kadınların tam kurtuluşunun ancak ve yalnızca üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması ve onların toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi ile güvence altına alınabileceğini ifade etmektedir. Proletaryanın devrimci sınıf mücadelesi olmaksızın kadınların gerçek ve tam kurtuluşunun, kadınlar bu mücadeleye katılmaksızın kapitalizmin parçalanmasının, sosyalist yeni yaratmanın olanaksızlığını belirtmektedir.

Bu tarihsel deneyimden de anlaşılacağı üzere; bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutladığımız güne vesile olan kadın cinsinin ezilmişi sorunu ve onun çözümü, Marksizm'i benimseyenler için her zaman bir devrim sorunu olarak ele alınıp kavranmıştır. Bu anlamıyla 8 Mart'ın devrimci özünü ve mirasına bağlı kalmak Marksizm'e ve devrime bağlı kalmaktır aynı zamanda.

Türkiye'de 8 Mart'ın tarihçesi:

Türkiye'deki ilk 8 Mart kutlaması, 1921 yılında II. Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı'nda alınan karar doğrultusunda Türkiye Komünist Partisi (TKP) tarafından "Emekçi Kadınlar Günü" adıyla gerçekleştirildi. Kutlama, kurtuluş savaşının zorluklarıyla boğuşan emekçi kadınların talepleriyle ve Kemalist burjuvazi tarafından katledilen Mustafa



Suphi ve yoldaşlarının anılması üzerinden bir toplantı şeklinde düzenlendi. Bundan sonra uzun yıllar boyunca yasaklanan 8 Mart, 60'lı yıllarda başlayan sosyal ve siyasal uyanışın etkisiyle 1975 yılında tekrar kutlanmaya başlandı.

Bu arada 1975 yılı, dünya genelinde yaşanan sınıf mücadeleleri ve devrimci atmosferin basıncıyla Birleşmiş Milletler tarafından "Dünya Kadın Yılı" ilan edilmişti. Birleşmiş Milletler, 16 Aralık 1977'de ise 8 Mart'ın her yıl "Dünya Kadınlar Günü" olarak kutlanmasını kararlaştırdı. Aradan 50 yıl geçtikten sonra alınan bu karar proleter kadınların ve sosyalist hareketin kadınlara sağladığı yeni bir kazanım oldu. Emperyalist kapitalizm açısından ise 8 Mart'ın tarihsel kökeninden ve devrimci özünden kopartılıp, sistem içi bir hale dönüştürülmesine yönelik ideolojik ve politik bir manevraydı.

Fakat Türkiye'de sınıf ve sol hareketin yükselişi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün devrimci özünden koparılmasına yönelik adımları boşa

düşürüyor, etkinlik, anma ve kutlamalarda kadın işçilerin talepleri, ABD ve NATO'nun protestosu, emperyalizmin, faşizmin ve darbelerin lanetlenmesi gibi siyasal taleplerle birleşiyordu. Sosyal mücadelenin yükseldiği koşullarda 8 Martlar devrimci içeriğine ve özüne uygun bir şekilde kutlanıyordu.

1980 askeri faşist darbesinin ardından 8 Martlar'ın yeniden alanlarda kutlanması ise, sınıf ve kitle hareketinde yaşanan yeni bir çıkışla '90'ların başında mümkün olmuştur. '90'ların ortalarına kadar 8 Martlar, devrimci demokrat hareketler tarafından devrimci içeriğine ve özüne sadık kalınarak kutlanmaya çalışıldı. Gazi Direnişi ve 96 Ölüm Orucu süreci sonrasında devrimci harekette yaşanan kırılma, Kürt hareketinde düzen içi çözüm arayışlarının yaratmış olduğu tasfiyeci ideolojik basınçla birleşince birçok alanda olduğu gibi 8 Mart kutlamaları ve kadın sorununu ele alışı da liberal-reformist yaklaşımları öne çıkaran koşullar oluşmaya başladı. Bu da 8 Martlar'ın "erkeksiz kutlanması" gibi ucube bir yaklaşım üzerinden kendini göstermiş oldu. Başta komünist hareketin ilkesel duruşu ve yaklaşımı ile küçük burjuva devrimci demokrat grupların tüm tasfiyeci basınca karşın "devrim iddiasını" az çok koruduğu dönem boyunca, "Devrimci 8 Mart Platformu" gibi birlikteliklerle bu dayatmalara karşı duruldu ve direnildi. Bu, düzen-devrim ayrışmasının 8 Mart şahsında da ifadesini bulan bir yansımasıydı.

2000'li yıllara gelindiğinde sermaye devletinin F tipi saldırısı ve Kürt hareketinin İmralı süreci üzerinden devrimci demokrat hareketler üzerinde yaratmış olduğu yeni tasfiyeci basınç, zaten yapısal zaafı içeren küçük burjuva devrimci gruplar şahsında devrim iradesinin ve iddiasının gittikçe yitirilmesine yol açtı. Bu irade yitimi kadın sorununu ele alış ve 8 Mart'ın devrimci özüne ve mirasına sahip çıkma noktasında da kendini gösterdi.

Feminist grupların liberal-reformist gruplarla oluşturdukları blok ve bu bloğa Kürt hareketinin de destek vermesi, küçük burjuva devrimci demokrat hareketin sınırlı sayıdaki son mirasçıları şahsında da yalpalamalara yol açtı. Bazıları şahsında ilk başlarda "her iki 8 Mart'a" katılmak üzerinden yansıyan bu ilkesiz tutum, zamanla bu ara konumdakileri ayırıştırarak, safların daha da netleşmesine yol açtı. Liberal-reformistlerin ve feministlerin oluşturduğu blok, 2010'lara gelindiğinde devrim iddiası ve hedefinden epeyce uzaklaşmış olan birçok grubu da içine alarak, uluslararası proletarya hareketi ve sosyalizme ait olan 8 Mart'ı, devrimci özünden ve mirasından yalıtık bir şekilde, cinsiyet karşıtlığına indirgenmiş "erkeksiz" kutlamalar eşliğinde gerçekleştirmeye başladı.

Feminist grupların sol harekete kabul ettirmiş olduğu "erkeksiz 8 Mart" kutlamasının hiç de "masum" bir durum olmadığını, kadın sorununu ele alışıdaki ideolojik-sınıfsal derin bir ayrışmanın sonucu olduğunu bir kez daha vurgulayalım.

Tarihte bu ayrışmanın bir benzeri Rusya'da Bolşevikler ve Menşevikler arasında, tam da bu aynı nedenle yaşandı. 1913 ve 1914'teki kutlamalarda, Uluslararası Kadınlar Günü'ne sadece kadınların katılmasını isteyen Menşeviklerle, tüm işçi sınıfının katılımında ısrar eden Bolşevikler arasında, kadın sorununu ele alışıdaki ideolojik-programatik yaklaşım farkından kaynaklanan bir ayrışmaydı bu.

2013'ün 8 Martı'nı öncelediğimiz bugünlerde 8 Mart şahsında yaşanan bu ayrışmada işçilerin, emekçilerin, ilerici-devrimci güçlerin devrimci bir 8 Mart'tan yana taraf olmalarını sağlamak yakıcı bir ihtiyaçtır. Devrimci Kadın Kurultayı'nın ardından bundansonra 8 Martlar'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun devrimci bir çizgide gerçekleşmesi için yoğun bir çaba içerisinde olmayı sürdürmeliyiz. Bu bilinçle, başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri kapitalist sömürüye, emperyalist saldırganlığa, baskıya, şiddete ve gericiliğe karşı 8 Mart alanlarında buluşmaya çağırıyoruz.

8 Mart kızıldır, kızıl kalacak!

Yaşasın 8 Mart, yaşasın sosyalizm!

Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm için...

8 Mart'ta alanlara!

Yaklaşan 8 Mart'ı, tarihsel anlamına, sınıfsal özüne ve devrimci geleneğine yakışır bir şekilde kutlamanın özel bir önemi var. Böyle bir kutlama, hem sömürü ve kölelik düzeni kapitalizme karşı güçlü bir duruş sergilemek, hem de 8 Mart'ın sınıfsal içeriğini boşaltma çabalarına yanıt vermek için gereklidir.

Sermaye sınıfı ile onun vurucu gücü AKP iktidarının tüm saldırıları sınıfsaldır. Tüm icraatları işçi sınıfı ile emekçiler üzerindeki baskı ve sömürüyü arttırmayı amaçlıyor, bundan en büyük payı ise emekçi kadınlar alıyor. Bundan dolayı işçi sınıfı ve emekçilerin, daha özel planda da emekçi kadınların, mücadeleyi "sınıfa karşı sınıf" ekseninde yükseltmeleri gerekiyor. 8 Mart, tarihsel ve sınıfsal anlamı olan bir mücadele günü olduğu ölçüde de, bugün sermaye iktidarının karşısına "sınıfa karşı sınıf" tutumuyla çıkmak ayrı bir önem taşıyor.

Emekçi kadınlar!

İşçi sınıfı hareketiyle birlikte gelişen işçi kadınların mücadelesi 1830'lardan beri devam ediyor. 8 Mart'ı bize miras bırakan 8 Mart 1857'deki büyük işçi grevinde ise kadın işçiler en öndeydiler. "10 saatlik işgünü", "eşit işe eşit ücret" gibi taleplerle başkaldıran çoğu kadın 40 bin dokuma işçisi, işçi sınıfının mücadele tarihine şanlı bir sayfa eklediler. Sonrasında dönemin Alman işçi hareketinin komünist önderlerinden Clara Zetkin'in çabasıyla 8 Mart, 1910'dan beri Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmaya başladı.

Bu uzun mücadele tarihi sayesinde hem işçi sınıfı ve emekçiler, hem onun bir parçası olarak emekçi kadınlar önemli kazanımlar elde ettiler. Ancak tıpkı sömürü ve baskı gibi, kadın sorunu da özü itibarıyla yerli yerinde duruyor. Sınıfsal, cinsel, ulusal baskı ve kölelik zincirlerini parçalama mücadelesi yükseltilemeden özgürlük ve eşitliğin yolu açılmıyor. Zira sorunu yeniden ve yeniden üreten sömürü ve özel mülkiyet düzeni kapitalizm yıkılmadan, kadın sorununun köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşturulması mümkün değil.

21. yüzyılda AKP iktidarı döneminde, kadın üzerindeki çifte baskı ve sömürü daha da katmerlenmekle kalmamakta, kadın ortaçağ karanlığına sürüklenmeye çalışılmaktadır. Bu süreçte sadece kadın cinayetlerinde görülen akıl almaz artış bile, kapitalist sistemin bu vahim sorunların kaynağı olduğunu ve bunları nasıl yeniden ürettiğini göstermektedir. Tüm bunlar, kadın sorununun ancak toplumsal bir devrimle, yani sorunun temelinde yatan esas neden ortadan kaldırılarak, çözüme kavuşturulabileceğini gösteriyor.

İşçi ve emekçi kardeşler!

Emperyalistlerin ve sermayenin hizmetindeki AKP iktidarı işçi sınıfına ve emekçilere azgınca saldırmakla kalmıyor, gericiliği yaygınlaştırarak cinsiyet ayrımını ve kadına yönelik şiddeti de körüklüyor. İçeride Kürt hareketine, ilerici devrimci güçlere, direnen işçilere yönelik azgın bir devlet terörü estirirken, dışarıda da komşu halklara karşı savaş kışkırtıcılığı yaparak emekçilerin başına yeni belalar sarmaya hazırlanıyor. Suriye'deki yıkıcı savaşın tarafı olan AKP iktidarı, bu ülke emekçilerinin, ama özellikle emekçi kadınlarının daha çok acı çekmesine neden oluyor.

Komşu halklara karşı emperyalistler adına tetikçilik yapan, sömürü, ayrımcılık, eşitsizlik ve şiddeti derinleştiren sermaye iktidarına, ancak işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle dur denilebilir. 8 Mart, özellikle de emekçi kadınlar tarafından böyle bir mücadeleye çağrı kabul edilmelidir.

TKİP, Amerikancı iktidarın savaş kışkırtıcılığına karşı durmak için, sömürü, eşitsizlik, her türlü şiddet, cins ayrımcılığı, ulusal ve mezhepsel baskının kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmek için, başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri 8 Mart'ta mücadele alanlarına çağırıyor.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Sınıfsal, cinsel, ulusal, mezhepsel sömürü, baskı ve ayrımcılığa son!

Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Şubat 2013



Manisa'da 8 Mart etkinliği



24 Şubat günü Manisa BDSP tarafından 8 Mart'a hazırlık kapsamında bir etkinlik düzenlendi.

Etkinlik ön hazırlık çalışmalarının olumlu atmosferi etkinlik gününe de yansdı. Etkinlik, programın oluşturulmasından, etkinlikte kullanılacak araçlara, sunum başlıklarından etkinlik anına kadar tamamen kolektif bir çabanın ürünü oldu.

New York'ta katledilen 129 kadın işçi ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler adına saygı duruşuyla başlayan etkinlik, 1850'lerden günümüze kadar Avrupa ve Türkiye'de yaşanan direniş ve grevlere değinen açılış konuşması ile devam etti. Konuşmada 1857'de New York'ta dokuma işçilerinin başlattığı direniş, 1889 Kibritçi kadınların beyaz fosfora karşı örgütlenmeleri ve sendikal mücadeleyle beyaz fosforun yasaklanmasına ve Türkiye'de 1873 tarihinde yapılan ilk büyük grevlerden, Tersane grevinde işçilerinin eşlerinin sergiledikleri dayanışmaya kadar canlı bir anlatım yapıldı.

Açılış konuşmasının ardından kapitalizmde kadın sorunu ve kadınların güncel talepleri başlıklı sinevizyon gösterimi yapıldı.

Akabinde Manisa'daki emekçi kadınların

sorunlarını, mücadele yöntemlerini ve araçlarını tartışmak üzere bir forum gerçekleştirildi. Katılımcıların çoğunun söz aldığı forumda Manisa'da özellikle çalışan kadınların çalışma saatlerinden, üretimde yaşadıkları sorunlardan, okullarda, yurtlarda kadınların karşılaştıkları sorunlara kadar pek çok konuya değinildi.

Forumun ardından BDSP tarafından "kadın sorununun politik arka planı, Ekim Devrimi deneyimleri" başlıklı konuşma yapıldı.

Etkinliğe zorunlu mesai nedeniyle katılamayan bir işçi, kadın sorunu üzerine metin hazırlayarak katkı sundu. Metinde yer alan "Öncelikle hepimizi en içten devrimci duygularıyla selamlıyorum. Her ne kadar kendim aranızda katılamasam da toplumsal sorumluluk bilinci göstererek panelimize katıldığınız için yürekten teşekkür ediyorum..." ifadesi, etkinliğin kollektif ruhunu yansıtıyordu.

Program, Ekim Gençliği okurlarının hazırladığı şiir dinletisi ve Grup Eksen'in müzik dinletisi ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Manisa

Kayseri'de emekçi kadınlar 8 Mart'a yürüyor

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü üzerine Kayseri Eğitim Sen Şubesi'nde gerçekleştirilen toplantıda, 8 Mart'ın işçi ve emekçi kadınların mücadele günü olduğu ifade edilerek içeriğinin boşaltılması çabalarına karşı tarihsel anlamına uygun olarak kutlanması üzerine ortak karar alındı.

Toplantı'da 8 Mart Platformu kurulurken, platformun 8 Mart'a hazırlık programı da oluşturuldu. Yapılan planlama çerçevesinde tüm dinamiklerin azami çaba göstermesi gerektiği belirtildi.

BDSP temsilcisi, geçen yıl Organize Sanayi Bölgesi'ne yönelik bildiri dağıtımının yapılmasının planlanmasına rağmen, 8 Mart bileşenlerin planlamaya uymamaları nedeniyle BDSP'nin dağıtım işlemini tek başına yapmak zorunda kalmasını eleştirdi. Bileşenler eleştirinin haklılığını dile getirdiler. Bundan böyle planlanan işlerin zamanında yapılması konusunda anlayış birliğine varıldı.

Yapılan planlama çerçevesinde 1 Mart'ta 8 Mart'ın resmi tatil olması ile ilgili TBMM'ye faks çekilecek. Ayrıca emekçi semtlerinde hazırlık toplantıları gerçekleştirilecek. 8 Mart'ta Kayseri Meydanı'nda kitlesel basın açıklaması gerçekleştirilecek.

Ayrıca 9 Mart'ta İnşaat Mühendisleri Odası'nda bir forum düzenlenecek. Forumda tüm bileşenler 8 Mart'a ilişkin düşüncelerini dile getirecekler.

Toplantıya BDSP, KESK Kayseri Şubeler Platformu bileşenleri, EMEP, Devrimci 78'liler Derneği, Kayseri İşçilerin Birliği Derneği, Genel-İş Sendikası Kayseri Şubesi temsilcileri katıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Ankara Devrimci 8 Mart Platformu'ndan eylem duyurusu

Ankara Devrimci 8 Mart Platformu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü programını açıkladı.

8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlanması ve liberal/reformist savrulmalara karşı kızıl 8 Mart bayrağının yükseltilmesi için devrimci güçler tarafından oluşturulan Devrimci 8 Mart Platformu, 8 Mart vesilesiyle Ankara'da gerçekleştireceği eylemin duyurusunu yaptı.

"Kadına yönelik şiddete, baskıya, gericiliğe, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye, devlet terörüne, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleyle!" şiarıyla yapılacak eylemde emekçi kadınlar bir kez daha mücadeleye çağrılacak.

Ankara Devrimci 8 Mart Platformu'nun eylem programı şöyle:

Devrimci kadın tutsaklara kart atma eylemi

Tarih: 8 Mart - Cuma

Saat: 11.00

Toplanma yeri: Sakarya Meydanı (Yenişehir Postanesi önü)

8 Mart eylemi

Tarih: 10 Mart - Pazar

Toplanma yeri: Kolej Meydanı

Saat: 13.30

Ümraniye'de 8 Mart çağrısına gözaltı

Ümraniye'den sınıf devrimcileri, işçi ve emekçileri 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne çağrı amacıyla Sarıgazi'nin birçok noktasına, İMES, Dudullu OSB'ye ve Baraj Yolu'na afiş çalışması yaptılar.

Dudullu bölgesine afiş yapılırken polisin keyfi uygulamalarına maruz kalan sınıf devrimcileri, bir süre bekletildikten sonra, Dudullu Karakolu'na götürülerek alıkonuldular. Gözaltına alınan iki sınıf devrimcisinden biri serbest bırakılırken diğeri aranması olduğu gerekçesiyle gözaltında tutuldu.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Gebze'de 8 Mart çağrısı

Gebze'de 8 Mart çağrısı yapan sınıf devrimcileri polisin keyfi engelleme ve gözaltı saldırısına maruz kaldılar. "Emperyalist savaşa, sömürüye, eşitsizliğe ve şiddete karşı 8 Mart'ta alanlara!" şiarlı BDSP afişlerini yapan sınıf devrimcileri Gebze merkezde polisin keyfi uygulamaları ile karşı karşıya kaldı.

Afiş yaparken polis tarafından takip edilen sınıf devrimcileri sivil polislerin saldırısına uğradı. Saldırının ardından ise hiçbir gerekçe yokken resmi polisler tarafından gözaltına alındı. Bir süre alı konulan sınıf devrimcisi para cezası kesildikten sonra serbest bırakıldı.

Aynı sırada afişe devam eden diğer sınıf devrimcileri de polis tarafından alıkonularak uzun süre bekletildi ve para ceza kesildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Suriye'de yıkıcı savaştan çıkış arayışları...

Suriye'deki çatışmalar, iki yılını tamamlamak üzere. Geline aşamada, halen gücünü koruyabilen Baas yönetimini yıkma planları başarısızlığa uğramış kabul ediliyor. Ancak bu durum, yıkıcı savaştan çıkışın kolay olduğu anlamına gelmiyor. Zira hem Müslüman Kardeşler hem kökten dinci silahlı çeteler, Beşar Esad yönetiminde kaldığı sürece, savaşı dışlayan siyasi çözümlere karşı çıkacaklarını ilan ediyorlar.

Rusya'nın girişimiyle son günlerde beliren savaşızsız siyasi çözüm umudunu baltalamak için hareket geçen kökten dinciler, patlayıcı dolu araçları Şam'ın merkezinde havaya uçurarak vahşi katliamlar yapmaya başladılar. Afganistan, Pakistan ve Irak'taki gibi halkın rastgele katledilmesi, yıkıcı savaşın vardığı boyuta işaret ediyor. Libya'dan, Afganistan'dan, Çeçenistan'dan, Tunus'tan, Suudi Arabistan'dan, Türkiye'den ve daha birçok ülkeden gelen bu katil sürülerinin Suriye'ye girebilmesi AKP iktidarının dolaysız suç ortaklığı sayesinde mümkün olmuştur. Görünen o ki, Suriye halklarının bu beladan kısa sürede kurtulmaları kolay olmayacak.

AKP iktidarı Suriye'de akan kanın durmasını istemiyor

Baas yönetimi, iki yıldır her kuşatma ve saldırıya karşı direnebildi. Ancak Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) adıyla anılan çapulcular ile kökten dinci çeteleri etkisizleştirme olanağından yoksun olduğunu da gördü. Dış destek alabildikleri sürece bu güçleri etkisizleştirmenin mümkün olmadığını kabul eden Beşar Esad yönetimi, Rusya'nın da girişimiyle tüm muhaliflerle görüşmeye hazır olduğunu ilan etti.

İşbirlikçi muhalefetin Baas yönetimini yıkma gücünden yoksun olduğunu fark eden ABD emperyalizmi ise, Rusya ile pazarlığa girerek, siyasi diyalogun başlatılmasını kabul etme eğilimine girdi. Yakın zamana kadar Esad'a birkaç hafta ömür biçen Pentagon'daki savaş baronlarının hesapları tutmayınca, yani Suriye'yi "ikinci Libya" haline getirmek mümkün olmayınca, istemeyerek de olsa, tutum değiştirdi. Bu değişiklik, ABD güdümünde bulunan Suriye Ulusal Koalisyonu'nun şefi Muaz el Hatip'in, Baas yönetimiyle görüşmeye hazır olduğunu ilan etmesini sağladı.

Bu arada el Hatip ve Suriye Dışişleri Bakanı Velid el Muallim Moskova'yı ziyaret ettiler. Her tür şiddeti reddeden muhalefetle diyalog halinde olan Rusya da, bu arada ABD ile sorunu pazarlık masasına yatırdı. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, ABD'li meslektaşısı John Kerry'le görüşerek, Suriye'deki krizin aşılmasına köstek olmamasını istedi.

Tüm bu gelişmeler, Baas yönetimiyle muhalifleri arasında diyalogun başlama olasılığının güçlendiğine işaret ediyor. ABD'nin bile şu veya bu nedenden dolayı Baas yönetimiyle diyaloga onay verme eğiliminde olduğu yerde, Tayyip Erdoğan'la müritleri diyaloga şiddetle karşı çıktılar. Tabii Katar emiri ve yıllardır beslediği kökten dincilerden korkmaya başlayan Suudi Kralı da savaş kışkırtıcılığına devam ediyorlar.

Yıkıcı savaşın durdurulması için yapılan girişimleri

engelleme çabalarında dolayı Türkiye-Katar-Suudi Arabistan üçlüsü, Suriye'de akan kandan, doğrudan sorumlu tutulmaya başladı. Son günlerde hem görsel hem yazılı Arap basınında Suudi Arabistan ve Katar kralları ile Tayyip Erdoğan'ın adı anılarak, bu üçlünün ellerinin Suriye halkının kanına bulandığı ifade edilmektedir.

Müslüman Kardeşler iktidar uğruna savaşta ısrar ediyor

1980'li yıllarda Baas yönetimiyle giriştiği iktidar savaşını kaybeden Müslüman Kardeşler, ikinci fırsatı da kaçırmak istemiyor. Bundan dolayı Baas yönetimiyle yapılacak görüşmeleri reddediyor. Ancak Beşar Esad'ın yönetimden el çekmesi durumunda görüşmelere katılabileceğini ilan bu dinci-gerici örgüt Türkiye-Katar-Suudi üçlüsünün izinden gidiyor.

Dinci-mezhepçi olan Müslüman Kardeşler için yıkıcı savaşın devam etmesi sorun teşkil etmiyor. Onlar için önemli olan iktidarı ele geçirmektir. Ancak güçleri buna yetmekten çok uzaktır. Nitekim Türkiye-Katar-Suudi üçlüsünün çok yönlü desteğine rağmen, Müslüman Kardeşler'in iktidara el koyma hevesleri kursaklarında kalacak gibi görünüyor.

Tüm Suriye'de olmasa bile, Baas yönetiminin denetimi dışında kalan bölgelerde "geçici hükümet" kurmaya heveslenen Müslüman Kardeşler'in arkasında yine malum üçlü var. Ancak söz konusu bölgelerin daha çok kırsal alanlardan oluşması, bu gericilerin işini zorlaştırıyor. İktidara ulaşamamanın da etkisiyle saldırganlaşan Müslüman Kardeşler, El Kaide'ye bağlı silahlı çetelerin de desteğiyle uzun süre Suriye halklarının başına bela olabilecek güce ulaşmış görünüyor. Savaşı Lübnan'a da taşımaya çalışan bu güçler, mezhep çatışmalarını da, pervasızca kışkırtıyorlar.

Türkiye-Katar-Suudi üçlüsünün desteği devam ettiği sürece, bu güçlerin belli alanlarda etkili olması kaçınılmaz görünüyor. Mezhepçiliği kullanan dinci akım, yazık ki, Sünni kökenli emekçilerin bir kısmını da gerici emellerine alet edebiliyor. Ancak kökten dinci silahlı çetelerle kurduğu ilişkiler ve mezhepçi yapısının teşhir olması, Müslüman Kardeşler'in Suriye muhalefeti içindeki etkisini zayıflatmış görünüyor. El Kaidecilerle ittifak halinde olan Müslüman Kardeşleri tehlikeli kılan şey, dinsel ve mezhepsel çatışmaları kışkırtma yönünde harcadığı çaba ve bu yönde aldığı mesafe.

Laik muhalefet Baas yönetimiyle masaya oturma eğiliminde

Birçok parçaya bölünmüş olan Suriye muhalefeti içinde laik çizgide duranların oranı yüksek. Sol/sosyalist parti ve örgütlerin de aralarında bulunduğu bu kesimler, Baas yönetiminin halen belli bir kitle desteğine sahip olduğunu kabul ediyor, şiddeti reddediyor ve Suriye'yi bu yıkıcı savaştan kurtarabilmek için diyalogdan yana tutum alıyor.

Son haftalarda bu kesimin muhalefet içinde daha etkili olmaya başladığı gözleniyor. Cenevre'de bir

konferans düzenleyen muhalefetin şiddete ve siyasi İslamcılığa karşı çıkan kanadı, Rusya ile de yakın temas içinde bulunuyor. ABD ile Rusya arasında olası bir anlaşma durumunda, başını Muaz el Hatip'in çektiği ve emperyalist güçler tarafından yönlendirilen kesimi de diyalog sürecine katılmak zorunda kalacaktır. Bağımsız karar alma gücü ve iradesinden yoksun olan bu kesimlerin tutumu, Washington'ın çizeceği çerçeveye bağlı olacaktır. Bu kesimin utanç verici iradesizliği, bizzat el Hatip'in birbirine zıt tutumlarından da anlaşılıyor.

Bu durumda, Türkiye-Katar-Suudi üçlüsünün desteği devam ederse, Müslüman Kardeşler-kökten dinci çeteler ittifakının kendini farklı bir taraf olarak ilan etmesi gündeme gelebilir. Üçlünün ABD emperyalizmiyle kurdukları efendi-uşak ilişkisi göz önüne alındığında ise, bunların Pentagon'dan bağımsız bir duruş almaları veya öyle bir durumda bunu sürdürmeleri pek olası değil. Dolayısıyla şiddetli savaşın sona ermesi değil ama yavaşlaması için, Rusya-ABD arasındaki pazarlıktan asgari düzeyde de olsa bir anlaşmanın sağlanması önem taşıyor.

Rusya daha güçlü bir rol oynamaya başladı

Rusya'nın Suriye politikası dengeli görünüyor. Elbette bu politika esas olarak bölgesel çıkarların korunmasına endekslidir. Buna karşın Rusya'nın izlediği politika, laik muhalefet kesimlerinin beklentileriyle belli ölçülerde de olsa çakışıyor. Zira Suriye'nin içine sürüklendiği kanlı daireden kurtarılması, dinsel/mezhepsel çatışmaların yayılmasının önünün alınması, verili koşullarda büyük bir önem taşıyor.

Çatışmanın burjuva akımlar arasında cereyan ettiği, muhalefetin, silahlı da olan bir kesiminin ise, düpedüz ortaçağ zihniyetini dayatan bir çizgide olması dikkate alındığında, laik muhalefetin neden Rusya'nın çözümüne tav olduğu kolayca anlaşılır.

Bu yıkıcı savaşın yayılmasının engellenmesi ve dinsel/mezhepsel çatışmaların önünün alınması Suriye'nin işçileri, emekçileri ve yoksulları için de büyük bir önem taşıyor. Aksi durumda, emekçilerin dinsel/mezhepsel çatışmaların tuzağına düşüp birbirlerini boğazlamaları riski yüksek olacaktır.

Yıkıcı savaşın önünün alınması, dinsel/mezhepsel çatışmaların en azından vardığı noktadan daha ileri gitmesinin engellenmesi, Suriye'nin ve bu ülke emekçilerinin geleceği açısından hayati bir önem taşıyor. Ancak o koşullarda iş, aş, eşitlik, özgürlük ve sosyal adalet talepleriyle başlayan kitle hareketi, yeniden ivme kazanacak koşullara kavuşabilir.

Muhakkak ki, bu merhaleye ulaşılabilecektir. Fakat çatışma durumu daha uzun süre devam ederse, ülkenin ve emekçilerin yeniden toparlanmaları için uzun yıllar gerekecektir. Afganistan, Pakistan, Irak gibi örnekler, yıkıcı savaşların nerelere varabildiğini gösteriyor. Bundan dolayı Suriye'deki her türden savaş kışkırtıcılığına, dinsel/mezhepsel çatışmalara karşı çıkmak ve bu komşu halkın sosyal adalet, eşitlik, demokrasi ve özgürlük mücadelesini desteklemek, ilerici-devrimci güçler açısından önemli bir görevdir.

Militan kitle hareketinde güçlenme eğilimi...

Filistin halkı direniyor!

Arafat Ceradat'ın, işgalci İsrail ordusu tarafından gözaltına alındıktan altı gün sonra katledilmesi, Filistin halkının biriken öfkесinin patlamasına vesile oldu. Tutsaklarla dayanışma eylemleri devam ederken, İsrail istihbaratının ağır işkencelerine maruz kalan Ceradat'ın ölüm haberinin duyulması, gösterilerin daha yaygın, daha kitlesel, daha militan bir hal almasını tetikledi. Batı Şeria'da başlayan eylemler, Gazze Şeridi'ne de sıçradı. Birçok kentte işgalci İsrail askerleriyle çatışan Filistinliler'in öfkesi, yakında dınecek gibi görünmüyor.

Zindanlar, ırkçı-siyonist rejimin aynasıdır

Bir rejim hakkında fikir edinmenin en kestirme yollarından biri, hapishanelerinin aynasından yansıyan suretine bakmaktır. İsrail zindanları da, ırkçı-siyonizmin, tüm çirkinliğiyle yansıdığı aynalardan biridir. Burada ırkçılığın, zorbalığın, keyfiyetin, küstahlığın sınırı yok. Zira bu devlet ne kural ne yasa ne uluslararası anlaşma tanır. Hal böyleyken, ABD başta olmak üzere emperyalist güçler tarafından himaye edilmesi, İsrail'in, Filistin halkına karşı pervasızlıkta sınır tanımayan politikalar icra etmesini kolaylaştırıyor.

"Ortadoğu'nun demokrasi vahası" diye pazarlanan İsrail, işkencenin kağıt üstünde bile yasaklanmadığı "demokratik" bir devlettir. Keyfi bir şekilde tutuklanan Filistinlilere işkence yapmak, İsrail yasalarına göre bir "hak"tır. Dolayısıyla İsrail askeri, polisi, istihbaratçısı duruma göre işkence de yapar, cinayette işler. Ancak bu suçlardan dolayı yargılanmak bir yana, siyonist rejim tarafından "kahraman" muamelesi görür. Tıpkı sokakta cinayet işleyen, işkencecilikte nam salan polislerin Türk devleti tarafından terfi ettirilerek ödüllendirilmesi gibi...

Filistinli tutsakların açlık grevinde olduğu, Filistin halkının zindan direnişiyile dayanışma eylemleri gerçekleştirdiği bir dönemde Ceradat'ın işkenceyle katledilmesi, İsrail devletinin fütursuzluğunun vardığı boyutu gösteriyor. Gerçi cinayet makinesi gibi çalışan İsrail kolluk kuvvetlerinin Filistin halkına karşı işledikleri suçların haddi hesabı bulunmuyor. Buna rağmen Ceradat'ın katledilmesi, İsrail zindanlardaki vahşetin uluslararası kamuoyunun gündemine girmesine vesile olabilir.

Filistinli tutsaklarla ilgilenen örgütler tarafından yapılan açıklamaya göre İsrail zindanlarında, halen 4750'den fazla tutsak bulunuyor. 4500 tutsağın açlık grevi devam ediyor. 107 tutsak 20 yıldan beri zindanlarda bulunuyor. 160 kişi "idari tutuklu", yani bir mahkeme kararı olmadan tutuklanmıştır. Kronik hastalığı olan onlarca tutsak var. Tutsaklar arasında çocuklar, kadınlar, eski bakanlar, milletvekilleri ve Ahmet Saadet, Mervan Barguti gibi örgüt liderleri bulunuyor.

Zindanlar ve gözaltı merkezleri, Filistin'in direnişçi kişiliğini hedef alan birer üs olarak kullanılıyor. İşkencecilerin yanı sıra uzmanlar, doktorlar, psikologlar da bu organizasyonun bir parçasıdır. Bu üsler, Filistinli tutsaklar şahsında – Naziler'in yöntemleri de kullanılarak- insanlığa karşı ağır suçların işlendiği yerlerdir.

Siyonist rejimde 3. İntifada korkusu...

İsrail devleti, Filistin halkına karşı izlediği ırkçı-faşist icraatları aralıksız sürdüren bir organizasyondur. Filistinliler'in topraklarını gasp etmek, evlerini yıkmak, keyfi bir şekilde tutuklamak, çocukları, gençleri katletmek vb. Ancak siyonizmin varlık gerekçesi sayılan bu icraatların büyük bir öfke birikimine yol açtığı en iyi bilenler, İsrail devletinin şefleridir. On yıllara yayılan silahlı direniş, patlak veren birinci ve ikinci intifadalar, öfke patlamalarının dışavurumlarıdır. Siyonist rejimin en büyük açmazlarından biri, bastırılmayan direniş geleneğinin karşısındaki aczidir.

Filistin halkı varlığını sürdürme ve bağımsız devletini kurma umudunu diri tutmak için hayatın her alanında sürekli bir direniş halindedir. Bununla birlikte intifadalar, direnişin bir üst boyuta sıçramasına tekabül ediyor. Bundan dolayı son haftalarda Filistin sokaklarına taşan öfke, 3. İntifada tartışmalarını da gündeme getirdi.

Farklı araç ve yöntemlerle işgal/kuşatma altındaki Filistin halkının nabzını tutmaya çalışan siyonist rejimin akıl hocaları, İsrail devletinin şeflerini, 3. İntifada olasılığı konusunda uyardıya başladılar. Çok sayıda Filistin kentinde sokaklara çıkan, çoğunluğu genç ve çocuklardan oluşan kitlelerin işgalci askerlere taş atması, İsrail askerlerinin ise gaz bombaları, plastik mermi (kimi zaman gerçek mermi) ile saldırması, bu eylemlerin ise her gün tekrarlanması, intifada görüntülerinin oluşmasını sağlıyor.

Olayları izleyen rejimin akıl hocaları ve İsrail medyasındaki bazı yorumcular, 3. İntifada tehlikesinin ciddi olduğu konusunda, siyonist şefleri döne döne uyarıyorlar. Tel Aviv'deki şefleri saran tedirginlik, zorbalıkta sınır tanımayan ırkçı-faşist rejimin, Filistin halkının direnme iradesi karşısındaki aczinin yeni bir örneğinin oluşturuyor.

Direnenlere gaz bombası, Abbas yönetimine "havuç"...

İsrail askerleri, gösterilere har zamanki gibi kudurganca saldırıyorlar. Ama aynı anda, siyonist şefler, Mahmut Abbas yönetimine, gösterileri durdurması için çağırı yapıyorlar. İsrail başbakanı Benyamin Netanyahu, siyonist zorbalığın neden olduğu öfkenin kontrolünü, Batı Şeria'daki Filistin Yönetimi'nin lideri Mahmud Abbas'a yıkmaya çalışıyor.

Filistin Yönetimi'nden böyle bir rol talep etmek, küstahlığın dik alasıdır. Abbas'la görüşmek için heyet gönderen İsrail başbakanı, "kitle hareketini durdurursan, İsrail, Ocak ayının vergi gelirlerinden size düşen payı öder." Mesajı gönderdi. Bir ay önce zaten ödenmesi gereken vergi gelirlerini, Abbas'ın önüne "havuç" niyetine sunmaya kalkışan siyonist şefler hem Filistin Yönetimi'yle hem lideri Abbas'la adeta alay ediyorlar.

Ekonomik alanda yaşadığı ciddi sıkışıklığa rağmen, Filistin Yönetimi'nin hareketi durdurma girişiminde bulunması kolay değil. Zira siyonist rejim



her alanda saldırmaya devam ederken, halka "akıllı oturun" diye vaaz vermek kolay değil. Deneyimlerle sabit olduğu üzere, gelişim sürecine giren kitle hareketi, önüne çıkan engelleri aşarak ilerler. Bu hareketin önüne dikilmek Mahmud Abbas'ın da yönetiminin de prestijini sarsmaktan başka bir işe yaramaz.

Halkın öfkesi Hamas ve El Fetih'e de yönelebilir

Batı Şeria'daki yönetimi kontrol eden El Fetih ile Gazze Şeridi'nde etkin olan Hamas, Filistin'de yeni bir kitle hareketinin genişlemesini istemezler. Zaten İsrail kuşatması altında bulunan Filistin topraklarını parçalayan Hamas-El Fetih ikilisi, halkın sorunlarından çok kendi bölgelerini kontrol altında tutma derdindedir. Halktan gelen basınca rağmen, birleşme yönünde somut adım atmayan bu iki hareketin önderleri, iş nutuk atmaya geldiğinde, birlik için her şeyi yaptıklarını iddia ederler.

İsrail saldırıları devam ederken, Hamas-El Fetih ikilisinin birleşme konusunda sergiledikleri tutarsızlığın, halkın belli bir kesiminde bu hareketlere karşı güvensizlik oluşturduğunu, Filistinli gazeteciler dile getiriyor. Bu gözlemler, kitle hareketinin yeni bir intifada boyutuna sıçraması durumunda, iki hareketi de sarsan sonuçlar yaratabileceğine işaret ediyor.

Hamas'la El Fetih birbirinden farklı hareketlerdir. Ancak bu hareketlerin ikisi de Filistin direnişinin gelişimi önünde engele dönüşmüş durumda. Siyasal İslamcı Hamas, bölgenin gerici devletlerine yaklaşırken, laik çizgide duran El Fetih ise, yıllardır çözüm umudunu Washington'a bağlamış durumdadır. Bu halleriyle ne Hamas ne El Fetih Filistin direnişini birleştiren bir önderlik vasfı taşıyor. Filistin halkının direnişinin zafere doğru yol alması ise, ancak Hamas-El Fetih ikilisini aşan, birleştirici bir devrimci önderlikle mümkün olabilir.

Hamas-El Fetih ikilisinin halen Filistin'deki en güçlü siyasal hareketler oldukları göz önüne alınırsa, devrimci bir hareketin öne çıkıp direnişçi güçleri tek çatı altında toplaması, elbette kolay değil. Ama intifada gibi tarihsel önemi olan kitlesel kalkışmalar, aşılması zor olan sorunların üstesinden gelmenin koşullarını da yaratır.

Gerici cepheden savaşı Lübnan'a taşıma girişimleri

Kökten dinci çetelerle Özgür Suriye Ordusu'na (ÖSO) bağlı çapulcular, bir süre önce Lübnan Hizbullah'a karşı saldırıya geçtiklerini ilan ettiler. Suriye-Lübnan sınırında meydana geldiği söylenen çatışmalara dair farklı açıklamalar yapılsa da, saldırılar olduğunu Hizbullah lideri Hasan Nasrallah da doğruladı.

Henüz karşılıklı bir çatışma olmadığını belirten Nasrallah, Şii-Sünni çatışmasını kışkırtan ve Hizbullah'ı mezhep savaşının içine çekmeye çalışan iç ve dış güçler olduğunu belirtti. Mezhep kışkırtıcılığının çok tehlikeli olduğunu hatırlatan Nasrallah, bu tuzağa düşmemek için sabrettiklerini belirterek, Suriye'deki yıkıcı savaşı Lübnan'a taşımaya çalışanları, altını çizerek uyardı.

Karşı-devrimci koalisyon bölge halklarının geleceğini tehdit ediyor

Ortadoğu halklarını etnik, dinsel, mezhepsel parçalara ayırarak birbirine kırdırmak, emperyalist/siyonist güçlerin planıdır. Britanya emperyalizminden miras alınan böl-parçala-yönet taktiğinin güncellenmiş hali olan bu planın özü, Ortadoğu halklarını ortaçağ karanlığına sürüklemek ve bölgeyi hegemonya altına almaktır.

Halkların 20. yüzyılda ulaştıkları kazanımları ortadan kaldırmak anlamına gelen bu uğursuz planın uygulanmasında, emperyalist/siyonist güçlerin esas müttefiki Müslüman Kardeşler ve kökten dinci çetelerdir. Zira emperyalistlerle işbirliği yaparken dini/imanı bir kenara atan dinci-gerici güçler, aynı anda etnik, dinsel, mezhepsel çatışmaları körükleyen vahşi saldırılar düzenliyorlar. Suriye'de emekçilerin başlattığı kitle hareketini hedefinden saptırıp, karşı-devrimci cephenin elinde bir araca dönüştüren bu güçler, dinsel, mezhepsel çatışmaları bölge geneline yayma planına göre saldırılar düzenliyorlar.

Hizbullah'ın Suriye'ye binlerce militan gönderdiği yalanını ortaya atan silahlı çeteler, bu yalana dayanarak Şii'leri hedef alan saldırılar düzenlemeye başladılar. Tabii silahlı çetelerin arkasında duran Türkiye-Katar-Suudi Arabistan üçlüsü de, yangına körükle giden bir tutum içerisindedir. Nusra cephesi ile ÖSO, sınıra yakın bölgede bulunan Şii'lerin yaşadığı köylere saldırırken, bunların Lübnan'daki uzantıları ise, aleni bir şekilde mezhepler arası çatışma yaratmak için uğraşıyorlar. El Kaide'nin Lübnan'daki uzantıları, bunların arkasında duran şeyhler ve bazı gerici siyasi partiler, Hizbullah'ı iç çatışmanın içine çekebilmek için dört koldan saldırıyorlar.

Suriye'deki çatışmalara dinsel/mezhepsel boyut kazandıran karşı-devrimci cephenin çatışmaları Lübnan'a taşıma çabası, Suriye ve Lübnan'ın yanı sıra tüm bölge halklarının geleceğini tehdit eden bir boyut kazanmaya doğru yol alıyor. Bu arada AKP şeflerinin, bu olaylara paralel olarak mezhepsel ayrımcılığı kışkırtan söylemlere ağırlık vermesini de tesadüf saymamak gerekiyor.

Elbette sorun Hizbullah'ın Suriye'deki çatışmalarda taraf olması değil. Olaylara dair fikri olan herkes, bu iddianın temelden yoksun olduğunu söylüyor. Suriye'deki olaylarla ilgili farklı bir duruşları olduğunu açıkça beyan eden Nasrallah, bu farkın mezhepsel ayrımcılıkla değil, siyasi bakış açısıyla ilgili olduğunu altını çiziyor. Suriye'deki çatışmalara

katılmış olsalardı bunu saklamayacaklarını da ifade eden Nasrallah, mezhepsel çatışmayı kesin bir şekilde reddettiklerini bir kez daha beyan etti. Karşı-devrimci cephenin çok sayıda provokatif saldırı ve açıklamalarına rağmen, Hizbullah'ın çatışmadan uzak durması, bu konuda şu ana kadar tutarlı bir çizgi izlediğini gösteriyor.

Hal böyleyken, ÖSO ile kökten dinci çetelerin savaşı Lübnan'a taşımak için ısrarcı olmaları, ortada mezhep çatışmalarını körükleyen, vahim bir karşı-devrimci bir plan olduğuna işaret ediyor.

Amaç anti-siyonist direnişi kırmaktır!

Suriye'deki çatışmaları Lübnan'a taşıma girişimlerinin temel hedefi, Hizbullah'ı bir mezhep savaşının içine çekip güçten düşürmektir. Bu, esas olarak emperyalist/siyonist güçlerin planıdır. İsrail savaş makinesinin Temmuz 2006'da Lübnan'a saldırmasının amacı da bu idi. Girişimin fiyaskoyla sonuçlanması hem İsrail ordusunun suratına patlayan bir şamar olmuş hem Hizbullah'ı askeri, siyasi ve moral açıdan güçlendirmişti. Şimdi ise, ÖSO ile kökten dinci çeteler, İsrail adına, Hizbullah'a karşı vekalet savaşı yürütme noktasına gelmiş görünüyorlar.

Lübnan'da mezhep savaşını kışkırtmanın öne çıkan bir diğer hedefi ise, belli bir güce ulaşan El Kaide uzantısı kökten dincilerin, özellikle Sünni Arapların yaşadığı alanlara hakim olma hevesidir. Nusra cephesinin Lübnan şubelerini kurmaya hazırlanan kökten dinci çeteler, ortaçağ zihniyetli şeyhler ve Saad

Hariri gibi politikacılar tarafından da destek alıyorlar. Bilindiği üzere 14 Mart koalisyonunun başını çeken Hariri, Suudi Arabistan ve emperyalistlerle sıkı işbirliği içinde olan biridir.

İrkçi-siyonist rejimin ordusuna hem 2000'de hem 2006'da şamar indiren Hizbullah'ı güçten düşürmenin tek yolunun, tüketici bir mezhep çatışması olduğu tespiti patentli İsrail'e aittir. Dolayısıyla mezhep çatışmasını kışkırtanlar da, öncelikle emperyalist/siyonist güçlere hizmet ediyorlar. Tam bu günlerde İsrail'in, Suriye'deki çatışmalarda yaralanan silahlı çetelere hastanelerini açtığını ilan etmesi, bir tesadüf değildir elbet. Bu gelişmeyi, İsrail'le karşı-devrimci cephe arasındaki dolaysız işbirliğinin kanıtı saymak gerek.

Savaşın Lübnan'a taşınması, zaten siyasal/sosyal yapısı kırılğan olan bu ülkenin cehenneme çevrilmesi anlamına gelir, fakat bununla sınırlı kalmaz. Zaten hedeflenen salt Suriye ve Lübnan değil, tüm bölge halklarıdır. Dolayısıyla mezhep çatışmalarının fitilini ateşlemeye çalışanlar da, bölge halklarının geleceğini karartmak isteyenlerdir. Dolayısıyla bölge halklarının da bu gerici cephesine karşı mücadele edip bu planı bozması gerekmektedir.

Bu uğursuz plana AKP iktidarının da dahil olması, Türkiye işçi sınıfına, emekçilerine ve ilerici-devrimci güçlerine büyük bir sorumluluk yüklemektedir. Halkların kardeşliği şiarını gur bir şekilde haykırarak ve bu sesi bölge halklarına ulaştırmak tarihi bir sorumluluktur.

Kıbrıs'ta krizin gölgesinde cumhurbaşkanlığı seçimleri

Kıbrıs'ta cumhurbaşkanlığı seçiminin ikinci turu hafta sonu yapıldı. Muhafazakar Demokrat Derleniş Partisi (DİSİ) lideri Nikos Anastasiades ile iktidardaki Emekçi Halkın İlerici Partisi (AKEL) adayı Stavros Malas'ın yarıştığı seçimlerde Anastasiades oyların yüzde 57,5'ini alarak cumhurbaşkanlığına seçildi.

Eski Cumhurbaşkanı Dimitris Christofias (AKEL) adaylığını koymayı kabul etmemişti.

Seçimi kazanan Anastasiades, Uluslararası Para Fonu (IMF), Avrupa Merkez Bankası ve Avrupa Birliği ile ekonomiyi kurtarma programları hazırlayacağını söyledi.

Christofias'ın görev yaptığı sürede Kıbrıs ve Rusya arasındaki ilişkiler güçlenmişti. Özellikle Ortadoks olmaları nedeniyle Rus ve Rumlar'ın aralarındaki geleneksel bağ iki ülkenin arasındaki ilişkiyi daha da sağlamlaştırmıştı. Bunun dışında Kıbrıs, Rusya için yasadışı sermaye transferinin yapıldığı ve naylon Rus firmaların kurulduğu önemli bir saha olma özelliği taşıyordu. Alman emperyalistlerinin şefi Merkel ve AB'li emperyalistler, adanın daha fazla Rus etkisine girmesinden rahatsızlık duymaya başlamışlardı. Hatta Kıbrıs'ın neredeyse Rusya'ya bir üs alanı açacağı yönlü kaygı bile taşıyorlardı.

Alman şefi Merkel ile özel ilişkileri olan yeni cumhurbaşkanı Anastasiadis, NATO tarafından yönetilen, "Barış için ortaklık" (PFP) oluşumuna üye olacağını da açıkladı. Bu birlik içinde eski Sovyetler Birliği'ne üye birçok ülke yer alıyor. PFP'nin görevi NATO'ya yeni üye kazandırmak. Kıbrıs parlamentosunun, 2011 yılında PFP'ye üyeliği gözden geçirecekti. Ama cumhurbaşkanı Christofias veto hakkını kullanmıştı. Kıbrıs böylece AB'de NATO'ya ve PFP'ye üye olmayan tek ülkeydi. Nedeni ise AKEL'in programında aday "askersizleştirilmenin" yer almasıydı.

Kıbrıs ekonomisi son 40 yılın en kötü sürecini yaşıyor. Ekonomik krizin etkileri sarsıcı bir biçimde hissediliyor. Yunanistan'ın kredi paket ve borçlarının yapılanmasından derin bir biçimde etkilenen Kıbrıs'ta bankalar yatırımlarının yaklaşık yüzde 75'ini kaybederken, halkın gelir düzeyinde ise çok ciddi bir düşüş yaşanıyor. İşsizlik resmi rakamlara göre yüzde 15. Adanın 17 milyar Euro'ya ihtiyacı var. 8 aydır AB ve IMF ile yardım paketi konusunda görüşmeler yapılıyor. Christofias batılı emperyalistlerin yardıma karşılık, özelleştirme ve kemer sıkma politikaları nedeniyle krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarma konusunda zorlanıyordu. Buna karşın Rusya'dan yardım istemiş ve Rusya da 2,5 milyar Euro'luk yardımda bulunmuştu.

Anastasiadis'in yardım paketi konusunda batının çok daha kolay anlaşabileceği bir cumhurbaşkanı olduğu kesin. Zaten yeni cumhurbaşkanı batının her türlü talebini yerine getirmeye hazır olduğunu da açıkladı. Gerçi fazla seçeneği de yok. Basında yer alan haberlere göre, yardım bulunamazsa Kıbrıs Nisan'da iflas ediyor.

Burjuvazi kriz karşısında çözümsüzdür!

K. Selim

“... süreç, toplumsal üretimin plansız ve anarşik gelişmesinin ürünü olan devresel aşırı üretim bunalımlarıyla daha da şiddetlenir. Toplumsallaşmış üretimin mülk edinmenin özel biçimine başkaldırısının ifadesi olan bu bunalımlar, toplumsal servetin israfına yolaçar, kitlesel işsizliği dev boyutlara ulaştırır, küçük üreticilerin yıkımını hızlandırır, kitlelerin yoksulluk ve sefaletini çoğaltır. Yarınna güvensizlik tüm emekçiler için genel bir durum halini alır. Servet-sefalet kutuplaşması gitgide büyür, sermaye sınıfı ile emekçiler arasındaki uçurum derinleşir.”
(Türkiye Komünist İşçi Partisi Programı)

Kapitalist dünyanın önemli merkezlerine ilişkin son ekonomik veriler, burjuvazinin propaganda eşliğinde yaratmaya çalıştığı iyimser beklentileri boşa çıkardı.

ABD ekonomisinde beklenen yüzde 1.1’lik büyüme gerçekleşmedi, tersine %0,1 oranında küçüldüğü açıklandı. İngiltere ekonomisi de geçen yılı küçülerek tamamladı. İstatistik Dairesi, imalatın yüzde 1.5 oranında gerilediğini, hizmet sektöründe “0” seviyesinde değişim olduğunu, inşaatçılıkta binde 3’lük artış yaşandığını, imalat madencilik ve taş ocaklarında üretimin yüzde 10.2 oranında düştüğünü açıkladı. Avrupa’nın en büyük ekonomileri olan Almanya ve Fransa’da da küçülme yaşandı. Fransa ekonomisi 2012 yılının son üç ayında yüzde 0.3 oranında küçüldü.

Açıklanan son rakamlar, burjuva çevrelerin ekonominin düzelmeye başlayacağına dair yaydığı beklentilerin temelsizliğini ortaya koydu. Kapitalist ekonominin iniş çıkışlı bir seyir izleyen krizi, burjuvazinin iyimserlik yayma çabalarını boşa çıkarıyor.

Gerçeğin tersyüz edilmesi ve sahte umutlar

Kapitalist dünya ekonomisinin son krizi önce finans alanında patlayarak reel alana doğru yaygınlaştı. Burjuva devletler ve ekonomistler, krizin suçunu bir kısım finans sektör yöneticilerinin üzerine yıkarak krizin gerçek derinliğini gizlemeye çalıştılar. Bir dönem banka ve sigorta şirketlerinin yöneticileri istenmeyen yöneticiler ilan edildiler. Oysa;

“Yeniden-üretim sürecinin tüm sürekliliğinin krediye dayandığı bir üretim sisteminde, kredinin birdenbire kesildiği ve ancak nakit ödemelerin geçerli olduğu sıralarda –ödeme araçlarına olan büyük hücum karşısında– bir bunalımın mutlaka ortaya çıkacağı açıktır. Bu yüzden, ilk bakışta bütün bunalım sırf bir kredi ve para bunalımı gibi görünür. Ve aslında bu, yalnızca, poliçelerin paraya çevrilebilme sorunudur. Ne var ki bu poliçelerin çoğunluğu, fiili alım-satımları temsil eder ve bu alım-satımların genişliğinin toplumun gereksinmelerinin çok üzerinde olması, en sonunda, bütün bu bunalımın temelidir. Aynı zamanda, bu poliçelerin muazzam bir miktarı, şimdi günışığına çıkan ve sabun köpüğü gibi sönen düpedüz bir dolandırıcılığı; ayrıca, başkalarının sermayesi ile yapılan başarısız spekülasyonları; ve ensonu, değer kaybeden ya da hiç satılmayan meta-sermayeyi, ya da hiç bir zaman tekrar gerçekleştirilemeyecek olan geriye dönüşleri temsil eder. Yeniden-üretim sürecindeki zoraki genişlemeye dayanan bu baştan sona yapay sisteme, hiç kuşkusuz, İngiltere Bankası

gibi bir bankanın, bütün dolandırıcılara, senetleri yoluyla değersiz sermaye vermesi ve değer kaybetmiş bütün metalleri eski nominal değerleri üzerinden satın almasıyla çare bulunamaz. Ayrıca burada her şey çarpıtılmış bir görünüştedir; çünkü bu senet dünyasında, gerçek fiyat ile bunun gerçek temeli hiç bir yerde görünmez, yalnız külçeler, madeni sikkeler, banknotlar, poliçeler, senetler vardır.” (K. Marks, Kapital, Cilt III)

Finans alanında başlayan 2008 krizini görüntüsünden hareketle salt bir “finans krizi” sunan burjuvazi, likidite bolluğu yaratarak krize çözüm bulunabileceği beklentisi yarattı. Sadece 2008 yılında ABD, Avro Bölgesi, Japonya ve İngiltere, piyasaları yatıştırmak için 11 trilyon dolar pompaladılar. Amerika Merkez Bankası (FED) ve Avrupa Merkez Bankası (ECB) piyasalara her yıl para pompalamaya devam ettiler. Faizleri düşürüp parayı ulaşmayı kolaylaştırdılar. Avrupa Finansal İstikrar Fonu (EFSF) ve Avrupa İstikrar Mekanizması (ESM) Yunanistan, Portekiz, İrlanda ve İspanya’nın kamu borç krizinin kontrol edilmesini üstlendiler.

2010’dan sonrada belli aralıklarla piyasalara 1.4 trilyon dolardan fazla likidite pompalayan ECB’nin ucuz para politikası piyasaları yatıştırmada yetersiz kaldı. Bu durumu aşabilmek için, Almanya’nın muhalefetine karşın, iflas eden devletlerin batık borç tahvillerini satın alma yoluna gitti. ABD Merkez Bankası da 2009’da piyasalara 1.25 trilyon, 2010’da 600 milyar ve 2011’de 400 milyar dolar sürdü. İngiltere ve Japonya’nın merkez bankaları da ucuz para politikasını sürdürdüler. Ancak yaratılan likidite bolluğuna karşın başarı sağlayamadılar. Ucuz para politikasının krizin aşılmasında çözüm olamayacağı gerçeğini, Commerz Bank’ın baş iktisatçısı Jörg Kremer, “ucuz para politikası ile kriz bastırılıyor, krizin üstü örtülüyor” diyerek kabul ediyor.

2008’den bu yana belli başlı emperyalist merkezlerin piyasaya sürdüğü para miktarı 20 trilyon doları aştı. Ancak krizin denetim altına alınması bile sağlanamadı. Marks’ın bilimsel bir çözümleme ile ortaya koyduğu gibi, burjuvazinin kapitalist krizler karşısındaki çaresizliğine bir kez daha tanık olduk.

Bundan çıkan sonuç nedir? Kapitalist üretimin derinleşerek süren krizinin temelinde yatan gerçek neden likidite kıtlığı değildir. Tersine, likidite bolluğu ekonomik ve mali krizin nedeni ve sonucudur.

Kapitalist üretim süreci tıkanmıştır

Kapitalist finans merkezlerinin piyasaya sürdüğü trilyon dolarla sağlanan likidite bolluğuna karşın kapitalizmin bunalımı hafiflememiştir. Zira, ECB’nin ve diğer merkez bankalarının piyasaya sürdüğü trilyon dolarlar yatırıma yönelememiş, piyasalar yatıştırılamamıştır. Bazı özel bankalar ellerindeki fazla parayı, geri dönmeyebileceği korkusuyla, ihtiyacı olan başka bankalara yüksek faizle borç vermek yerine, daha düşük faizle ECB’ye yatırmayı tercih etmektedirler. Bu durum şöyle yorumlanmaktadır: “Bu kadar parayı merkez bankasına yatırmak, parayı işletmeyip yastık altında saklamakla aynı anlama geliyor. “Nerede kullanacaklarını bilemedikleri paranın emin ellerde olmasını tercih ediyorlar.”



“Kapitalist üretim anarşisi ve rekabeti, pazarların ‘boş’ olduğu veya öyle sanıldığı zamanlarda her kapitalist tekeli ‘boş’ olan pazardan rakiplerinden daha çok pay kapabilmek için üretim çılgınlığına sürükler. Ancak pazar sonsuz bir alan değildir ve bir noktada doyuma ulaşır. Ticaret durur, pazarlar tıkan(ır), ürünler sürümsüz oldukları ölçüde yığılıp kalır, peşin para görünmez olur, kredi ortadan çekilir, fabrikalar kapanır, emekçi yığınlar fazla geçim gereci üretmiş olmaktan ötürü geçim araçlarından yoksun kalırlar, iflaslar iflasları, zoraki satışlar zoraki satışları kovalar. Tıkanıklık yıllarca sürer; üretici güçler ve ürünler, birikmiş meta yığınları, sonunda değerlerinin az ya da çok altında bir fiyat üzerinden sürülene, üretim ve değişim yeniden yavaş yavaş canlanana değin, yığın halinde israf ve imha edilirler.”
(Engels, Anti-Dühring)

Toplumsal üretim ile özel mülk edinme arasındaki çatışma keskinleşmiştir

Tıkanan kapitalist pazar karşısında çaresiz kalan burjuvazi “nerede kullanacaklarını bilemedikleri paranın emin ellerde olmasını tercih eder” duruma gelir. Kapitalist üretim artık tıkanmıştır. Burjuvazi çaresizdir. Üretici güçler üretim ilişkilerine başkaldırmıştır. Kapitalist üretimin toplumsal karakteri ile ürünlerin bireysel mal edinilmesi arasındaki çatışma açık hale gelmiştir.

Bu durum, ya toplumsal üretim ile çatışma içerisinde olan burjuva özel mülk edinme tasfiye edilerek, mülkiyet sorunu üretimin toplumsal karakteriyle uyumlu hale getirilerek, üretimin sonuçları olan ürünler üretici işçi için köleleştirilmenin koşullarını sağlayan bir nesne olmaktan çıkartılarak aşılacaktır. Ya da üretici güçlerin yıkıma uğramasıyla, kapitalist için meta olmaktan başka bir anlamı olmayan ve satılmadığı için de kâr getirmeyen, işçi ve emekçilerin zihinsel ve bedensel çabalarının öz ürünü olan ürünlerin gerçek sahiplerine, ihtiyacı olanlara ulaşması engellenerek, çürümeye terk edilmesiyle aşılacaktır.

Kapitalist özel mülkiyet sisteminin yıkıcı barbar karakterini, hem meta hem de sermaye bolluğunda görüyoruz. Kapitalizm öncesi toplumlarda geçim araçlarında yaşanan kıtlık ekonomik krizlerin ve açlığın nedeni olurken, bu durum kapitalist sistemde tersine dönmüştür. Geçim araçlarındaki bolluk, kapitalizmde krizlerin temel nedenidir.

Kapitalist üretimin yıkıcı karakteri itiraf ediliyor

Kapitalist üretimin bu akıl dışı, insana ve doğaya düşman karakterinin sonuçlarını, emperyalist sistemin kurumlarından olan BM'nin yaptırdığı araştırmanın sonuçları da ortaya koymaktadır.

BM Çevre Programı (UNEP) ve BM Gıda ve Tarım Örgütü'nün (FAO) gıda israfıyla ilgili açıkladığı araştırma sonuçları oldukça çarpıcıdır. Buna göre, her yıl dünya genelinde üretilen gıda maddelerinin üçte biri çöpe atılıyor. 1 milyar 300 bin tona tekabül eden gıdaların maddi değeri ise 1 trilyon dolar.

Öte yandan, dünya ölçüsündeki devasa zenginlik birikimine rağmen, insanların en temel ihtiyaçları (giyim, barınma, sağlık, ulaşım, kültürel vb.) karşılanamıyor. Yine BM verilerine göre, dünya nüfusunun yarısına yakını, 3 milyardan fazla insan, günde 2.5 dolardan az bir gelire yaşam savaşı veriyor. Bir milyar insan açlık çekiyor. Her gün 22 bin çocuk yoksulluk yüzünden ölüyor. 72 milyon çocuk okula gidemiyor. Yaklaşık 1 milyar insan okuma-yazma bilmiyor. 2.6 milyar insan temel sağlık olanaklarından mahrum. Bu nedenle insanlar sıradan hastalıklardan ölüyor. 40 milyon insan AIDS virüsünden muzdarip ve her yıl yaklaşık 3 milyonu ölüyor. Burjuvazinin suç sicili kabardıkça kabarıyor!

Kapitalizmin yıkıcı karakteri kriz süreçlerinde kendisini çok daha açık bir biçimde ortaya koyar. Engels bunun bunalım dönemlerinde nasıl yaşandığını şöyle betimler:

“Her bunalımda toplum, kullanılmaz durumda bulunan kendi öz üretici güçleri ile kendi öz ürünlerinin yükü altında boğulur ve şu saçma çelişki karşısında çaresiz kalır: Üreticilerin tüketecek hiçbir şeyleri yoktur, çünkü tüketiciler eksiktir.” (Engels, Anti-Dühring)

Dünya gıda üretiminin üçte birine denk gelen 1 milyar 300 bin ton ürün, milyarlarca insan açlık, yoksulluk ve sefaletle boğuşurken, çöpe atılmaktadır. Kapitalizm bu denli akıldışı bir sistemdir. Çöpe atılan tüm ürünler milyarlarca yoksul insan için “ihtiyaç” iken, bir avuç asalak burjuva için azami karı engelleyen bir “fazlalık”tır. Sonuç olarak bugün de, Engels'in belirttiği gibi, *“her bunalımda toplum, kullanılmaz durumda bulunan kendi öz üretici güçleri ile kendi öz ürünlerinin yükü altında”* boğulmaktadır.

Bu durum kapitalizmin temel karakteristiğidir. Onun bu çürütücü ve yıkıcı karakteri yok edilemeyeceği içindir ki, insanlığın önünde bu sistemi aşmak dışında bir alternatif bulunmamaktadır.

İtalya'da krizin gölgesinde genel seçimler

Derin bir ekonomik durgunluğun yaşandığı, işçi ve emekçilere kemer sıkma politikalarının dayatıldığı İtalya'da, 24-25 Şubat tarihleri arasında genel seçimler yapıldı. Oyların açıklanmasının ardından parlamentonun alt kanadı (temsilciler meclisi) ve üst kanadı (senato) Demokrat Parti ve gerici ırkçı-faşist koalisyon Özgürlüğün Halkları Partisi arasında bölündü.

Aylar öncesinden tüm anketlerin favori olarak gösterdiği Demokrat Parti'nin (PD) liderliğini yaptığı merkez sol blok, temsilciler meclisi için oyların yüzde 31,63'ünü alarak birinci olurken, parlamentonun üst kanadı olan senatoda ise 113 sandalye alarak ancak ikinci olabildi.

Liderliğini Silvio Berlusconi'nin yaptığı merkez sağ Özgürlüğün Halkları Partisi (PDL), ırkçı-faşist Lega Nord partisi ile birlikte girdiği seçimlerde senatoda 116 sandalye ile birinci parti olurken, parlamentoda ise yüzde 29,18 oy alarak ikinci oldu.

Seçimlerde eski komedyen Beppe Grillo'nun 5 Yıldız Hareketi 3. oldu. 5 Yıldız Hareketi senato seçimlerinde oyların yüzde 23,79'luk oranını alarak 54 sandalyenin sahibi oldu. Temsilciler Meclisi'nde ise oyların yüzde 25,54'ünü almayı başardı.

Teknokrat hükümetin lideri Mario Monti ise borsaları ve AB emperyalistlerini düş kırıklığına uğrattı. Monti, Senato için oyların sadece yüzde 9,3'ünü alırken, Temsilciler Meclisi oyları ise yüzde 10,5'te kaldı.

Büyük hayal kırıklığı “Komünist” Partileri (PRC ve PdCI)'nin saflarında yaşandı. Rivoluzione Civile (Sivil Devrim) Koalisyonu olarak katıldıkları seçimlerde, oyları yüzde 2'nin altında kaldı ve barajı aşamadılar.

Seçimlere katılan partiler işçi ve emekçi kitlelere sunabilecekleri somut bir programdan yoksundu.

Kasım 2011 den bu yana İtalya'yı yöneten teknokrat hükümet; arkasında sıfır büyüme, ağır vergiler, eğitim ve sağlık alanında kesintiler, çığ gibi büyüyen işsizlik ve iflaslar bıraktı. Seçim öncesi Monti, şimdiki değin sürdürdüğü ekonomi politikalarını sürdüreceği yönlü sinyaller verdi.

Monti'nin en büyük “hatası” ise, Berlusconi'nin başbakanlığı döneminde kabul edilen emlak vergisini uygulamaya koyması oldu. Bu, kitlelerde büyük bir öfkeye neden oldu. Berlusconi ise tam da bunu, halkın emlak vergisine olan öfkesini kullandı. Emlak vergisinin kaldırılması ve şimdiki değin ödenmiş olanların tümünün geri iadesi üzerine yaptığı demagojik propaganda onu seçimlerde ikinci parti durumuna getiriverdi.

Eski komedyen Grillo ise, İtalyan siyaset sistemine ve AB'ye savaş ilan ettiğini söyleyerek, onlara verip vermediği. Grillo sistemin uşakları olarak nitelendirdiği İtalyan televizyonlarına ve gazetecilerine hiç röportaj vermedi. Grillo kemer sıkma politikaları ile bunalıtılmış emekçi kitlelerin, özellikle gençliğin öfkesini temsil ediyor.

İtalya'da derinleşen kriz ve sınıfa saldırılar

Berlusconi'nin seçim konuşmalarında AB ve Almanya'ya karşı kullandığı sözde saldırgan ifadeler, vergileri düşüreceği ve 3 milyon işyeri istihdamı gibi sahte vaatleri emperyalist AB devletlerini ve uluslararası bankaları telaşa düşürmeye yetti. Bu vaatler üzerine Berlusconi'ye tehditler savruldu, İtalyan halkına seçimlerde Berlusconi'ye oy vermeme çağrısı yapıldı.

AB'li emperyalistlerin, Avrupa ve dünya piyasalarının en büyük endişesi seçimlerden borç krizinin üstesinden gelemeyen zayıf bir hükümetin çıkması ve buna bağlı olarak tasarruf ve reform programlarının rafa kaldırılmasıydı.

Avrupa'nın üçüncü büyük ekonomisine sahip İtalya'da bir yandan hükümet borç düzeyini düşürmek için kamu harcamalarında bir dizi kesintiye giderken, ekonomi **bir önceki yıla kıyasla yüzde 2,6 oranında küçüldü.**

Ekonomi 2008'den bu yana yüzde 7 oranında daralma kaydederken, işsizlik aynı süre içinde yüzde 6,5'ten yüzde 11,2'ye yükseldi. Gençler arasında işsizlik yüzde 37. Sadece geçtiğimiz yıl yarım milyon insan işini kaybetti. İtalya'da kişi başına düşen ortalama gelir, 1993 yılının düzeyine düştü.

Emperyalist krizin yükünü işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek için başa getirilen Monti'nin teknokrat hükümetinin ilk icraatı, sosyal hak gaspları oldu. Bu, İtalyan işçi ve emekçilerine karşı savaş sonrasında yaşanan en büyük saldırı dalgasıydı.

Monti hükümeti, 30 milyar dolarlık kısıtlamaya gidileceğini açıkladı. Bunun için 2018 yılına değin kademeli olarak emeklilik yaşı 58'den 66'ya yükseltildi. Prim ödeme süresi 35 yıldan 42 yıla çıkarıldı.

Emekliliğin enflasyona göre düzenlenmesi kaldırıldı. KDV yüzde 2 artırıldı. Birinci ev için emlak vergisi uygulaması başladı. 1970'li yıllarda işçi sınıfının militan mücadeleleri ile kazandığı ve işverenin işçileri geçerli bir nedeni olmadan işten atmasını yasaklayan iş hukukunun 18. maddesi değiştirildi.

Geçtiğimiz yaz Monti hükümeti tasarruf paketlerini genişletti ve 2012 yılı bütçesinde 4,5 milyar Euro, 2014 yılının sonuna değin ise 21,5 milyar Euro tasarruf etmeyi kararlaştırdı. Bununla işverenlerin vergilerini düşürürken, sağlığa ayırdığı bütçeyi küçülttü. Yaz aylarında 10 şehir belediyesi iflas ettiğini açıkladı. Belediyelere ayrılan bütçelerdeki kısıtlamalar nedeniyle güneydeki birçok şehir ve Sicilya'nın da iflasın eşğine geldiği ifade ediliyor. Eğitim alanında planlanan 182 milyon Euro'luk kısıtlamalar öğrencilerin protestoları ve yürüyüşleri nedeniyle şimdilik terkedilmiş durumda.

Ortalama işçi ücretlerinin AB ülkeleri içinde en düşük olduğu İtalya'da (Yunanistan ve İspanya'nın gerisinde) 653 bin çocuk yoksulluk sınırının altında yaşıyor. 50 bin kişi evsiz. Pahalılık, vergilerin yükseltilmesi, cezalar, haciz, işten atılma, evini kaybetme gibi nedenlerden dolayı umutsuzluğa düşen kitleler intihara sürükleniyor.

Seçimlerde Monti'nin aldığı oy oranının düşüklüğü, İtalyan işçi ve emekçilerinin AB'nin dayatmalarına ve tasarruf paketlerine karşı öfkesinin sandığa yansımalarının bir göstergesi oldu.

Demokrat Parti'nin lideri Bersani, önümüzdeki günlerde koalisyon hükümeti için diğer partilerle görüşmelere başlayacak.

Bersani'nin hükümeti kurup kuramamasından bağımsız olarak, iktidara gelen her hükümet AB, Avrupa Bankası ve IMF'nin dayattığı kemer sıkma politikalarını harfiyen yerine getirmeye çalışacak. Bu ise işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların daha da azgınca sürmesi anlamına gelecek, dolayısıyla İtalya'da yeni bir politik krizi ve sosyal patlamayı hazırlayacaktır. Yunanistan, İspanya, Portekiz işçi sınıfı ve emekçilerinin ardından bir mücadele cephesi de İtalya'da açılacaktır.



Emperyalist savaşa, YÖK Yasa Tasarısı'na, faşist baskı ve teröre karşı...

Devrimci baharı kazanmak için ileri

Yoğun ve hareketli bir dönemden geçiyoruz. Bir yanda emperyalist savaş ve saldırı politikaları yoğun bir çabayla hayata geçirilmeye çalışılıyor, diğer yanda Kürt halkı üzerindeki baskı ve asimilasyon politikaları ağırlaşıyor. Bir yanda emperyalistler hesabına savaş çığırkanlığı yapan Türk sermaye devleti ve sözcüsü AKP'nin işçi ve emekçilerin kısıntı düzeyinde kalan haklarını gasp etme hazırlıkları sürüyor, diğer yanda üniversitelerin sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde dönüşümü anlamına gelen YÖK Yasa Tasarısı ile gençliğe dönük saldırılar boyutlanıyor. Bütün bu gelişmeleri, toplumun geneline yönelen yoğun baskılar ve sindirme operasyonları tamamlıyor. İlerici-devrimci güçler ve Kürt halkı yaygın bir gözaltı ve tutuklama saldırısına maruz kalıyor. Üniversitelerde soruşturmalar, uzaklaştırma cezaları peşi sıra geliyor vb.

Böylesi bir dönemde baharın devrimci atmosferini karşılamaya hazırlanıyoruz. İçerde ve dışarıda savaş-saldırganlık politikalarına karşı gençliğin devrimci enerjisini açığa çıkartabilmek, bahar gündemleri ile birlikte özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesini güçlendirebilmek temel bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor. Bu çerçevede geçtiğimiz dönem gençlik içerisinde yaşanan hareketlilik önemli bir imkandır. ODTÜ direnişi ile daha da güçlenen bu mücadele birikimini bahar gündemlerinin yaratacağı devrimci atmosferle birleştirebilmeliyiz. Gerici atmosferi dağıtabilmenin ve saldırılara karşı set örebilmenin, söz konusu imkanı değerlendirmekle mümkün olabileceğini unutmayalım.

Gençliğin anti-emperyalist mücadelesini büyütelim!

Bahar döneminde gençliğin en temel gündemlerinden birini emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları oluşturuyor. Başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin Ortadoğu üzerinden planları, en son Suriye'de yaşanan çatışmalarla birlikte savaş hazırlıklarına dönüşmüş durumda. Sözde Suriye halkının özgürlüğü adına Esad gibi bir diktatörü devirmeye çalışanlar, bunu yapabilmek için gerici güçlerle çatışmaları körükliyorlar. "Özgür Suriye Ordusu" adındaki yağmacı, çapulcu takımının Suriye'yi kana bulaması için hiçbir yardımı esirgemiyorlar.

Türkiye ise emperyalizmin etkin taşeronluğuna soyunmuş durumda. Ülkenin dört bir yanında kurulu NATO üsleri yetmiyormuş gibi yeni yığınaklar yapılıyor. Türkiye radar sistemleriyle, Patriotlar'la, NATO askerleriyle bölge halklarına karşı saldırı üssü haline getiriliyor. Bu adımlar bizzat bu ülke gençliğinin kardeş halkların kısıntı için savaşa gönderilmesi ihtimalini de büyütüyor. Tüm bu gelişmelerden de anlaşılacağı gibi emperyalist savaş ve saldırganlık, yakıcı bir gündem olarak önümüzde duruyor.

Dışarıda savaş çığırkanlığı yapan Türk sermaye devleti içeride de faşist baskı ve terörünü artırıyor. Ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar yoğunlaşıyor. İşçi ve emekçilerin yoksulluğu ve sefaleti

derinleşirken, meclis savaş bütçesini onaylıyor. Eğitime, sağlığa, kamusal hizmetlere doğru düzgün bütçe ayırmayan, eğitim ve sağlığı alınıp satılabilir bir meta haline getirmeye çalışan sermaye devleti, milyarlarca lirayı askeri harcamalara, savaş hazırlıklarına aktarıyor.

Bu olguların teşhiriyle birlikte, saldırı ve savaş hazırlıkları karşısında gençliğin anti-emperyalist bilincini güçlendirmek, mücadelesini büyütme acil bir görev olarak karşımızda duruyor. Emperyalizmin hesaplarını ve Türk sermaye devletinin emperyalizmin hizmetinde hayata geçirdiği icraatları teşhir etmek, kardeş halkların kısıntısına ortak olmamak, savaşın içeride yaratacağı yıkımın önüne geçebilmek gençliğin mücadele gücü ve potansiyelini açığa çıkartacak, taraflaştırarak bir bakış ve mücadele hattı ile mümkün olabilir.

YÖK Yasa Tasarısı'na karşı gençliğin birleşik, kitlesel, devrimci mücadelesini büyütelim!

Üniversitelerin şirket, öğrencilerin müşteri, çalışanların köle ve eğitimin meta olması anlamına gelen YÖK Yasa Tasarısı hazırlıklarında da sona yaklaşmış bulunuyor. Yıllardır gençliğe ve eğitim alanına kapitalizmin ihtiyaçları üzerinden bakan, eğitim alanını bu ihtiyaçlar doğrultusunda şekillendirmeye çalışan sermaye devleti, bu hedeflerine ulaşabilmek için köklü değişiklikler yapmaya çalışıyor. Eğitimin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda dönüşümü şimdiye kadar zaten parça parça hayata geçirilmekteydi. YÖK Yasa Tasarısı ile bu dönüşüm kesin olarak sonuna vardiye isteniyor.

Sermayenin planları gerçekleşirse, üniversiteler kâr etmeye odaklı birer ticari işletme haline gelecek. Yönetimlerine burjuvaların yerleştirilmesi ile eğitim süreci tümüyle piyasa şartlarına göre düzenlenecek. Harçları kaldırmakla övünenler, bu yasa ile öğrencileri tam anlamıyla birer müşteri haline getirmiş olacaklar. Böylelikle bilim tümüyle kapitalist kâr hırsının ve ticari ihtiyaçların hizmetine sunulacak.

Bu denli kapsamlı bir saldırının karşısına çıkabilmek ve saldırı yasalarını parçalayıp atmak, ancak gençliğin birleşik, kitlesel, devrimci karşı koyuşu ile mümkün olabilir. Bu açıdan YÖK Yasa Tasarısı'nın iç yüzünü teşhir etmek, gençlik kitlelerinde bu saldırı konusunda bir bilinç açıklığı yaratmak ve elbette bu çabaları gençliğin eylemli tutum almasını sağlayacak araçlarla birleştirebilmek önemli bir yerde duruyor. Önümüzdeki bahar döneminde bu temel saldırı gündemine karşı etkin ve verimli bir şekilde değerlendirebilmeliyiz.

Baharın devrimci atmosferine yaslanarak özgürlük, devrim, sosyalizm mücadelesini büyütelim!

Savaş hazırlıklarının yoğunlaştığı bu dönemde işçi, emekçi ve gençliğe yönelik saldırılar da tırmanıyor. Saldırıları karşısında mücadele refleksleri güçleniyor,



tepkiler sokağa iniyor. Baharın gündemleriyle birlikte önümüzdeki süreç mücadele alanlarımızın daha da ısınacağını gösteriyor. Bunu değerlendirmek, bahar döneminin mücadele gündemlerini devrimci gençlik mücadelesinin temel gündemleri olarak ele alabilmeyi gerektiriyor. Dolayısıyla dönem üzerinden ortaya çıkan gündemlerin bahar sürecinin gündemleriyle bütünlüğünü kuran bir mücadele perspektifi ile hareket edebilmeliyiz. Bahar döneminde her biri ayrı ayrı mücadele gündemi olan tarihsel olaylar, dönemin gündemleri ve ihtiyaçları üzerinden bütünlüklü bir çalışmanın parçası olarak işlenebilmelidir. Bu başarılabilirse, baharın devrimci atmosferi gençliğin devrimci mücadelesinde bir imkân olarak değerlendirilmiş ve mücadeleye yeni bir soluk kazandırılmış olur.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü ile başlayan, 16 Mart Beyazıt katliamı, 21 Mart Newroz, 30 Mart Kızıldere katliamı ile devam eden bahar gündemleri, işçi sınıfı ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'la doruk noktasına ulaşacak. Ardından 6 Mayıs'ta idam edilen Denizler ve 18 Mayıs'ta işkencede katledilen İbrahim Kaypakkaya anmaları ile bahar dönemi noktalanacak. Bu gündemlerin her birisi kendi içinde elbette büyük bir anlam taşıyor. Ancak her bir gündem günün ihtiyaçları ve gündemleri ekseninde işlenebilmek, bütünlüklü ve bütün bir dönemi kapsayacak bir bakış, planlama ve yönelim ile ele alınmak, pratik gerekleri bu bakış çerçevesinde yerine getirilmek durumundadır.

Toplumun bütünü, özelde ise gençliği bekleyen kapsamlı saldırı dalgası ve mücadele gündemleri başta genç komünistler olmak üzere, ileri devrimci gençlik güçlerine ağır sorumluluklar yüklemektedir. Emperyalist savaş ve saldırganlık ile halklar ciddi bir tehditle yüz yüze bulunuyor. YÖK Yasa Tasarısı bir bütün olarak üniversiteleri ama özellikle de gençliği hedefleyen kapsamlı bir saldırı anlamına geliyor. Faşist baskı ve devlet terörünün artması, Kürt halkına yönelik saldırıların yoğunlaşması mücadelenin ihtiyaçlarına işaret ediyor. Baharın devrimci çağrısı özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesini gençlik içerisinde büyütme.

Genç komünistler sürecin omuzlarına yüklediği sorumluluğun bilinciyle hareket edecek, baharın devrimci çağrısına yanıt verebilmek çabasını güçlendirecek, geleceği kazanmak bakışı, iddiası ve misyonuyla güne yüklenecelerdir.

Devrimci baharı kazanmak için ileri

Ekim Gençliği'nin Şubat 2013 tarihli 143. sayısından alınmıştır...

Doğaya ve yaşama sahip çıkalım!



*Güzel günler göreceğiz çocuklar,
güneşli günler göreceğiz...
Motorları maviyelere süreceğiz çocuklar,
ışıklı maviyelere süreceğiz...*

Sömürü, yağma ve talanda en üst düzeye çıkmak için kendisine "Hedef 2023"ü belirleyen AKP hükümeti toplumsal yaşamın her alanında saldırılarını yoğunlaştırıyor. Emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin çıkarlarına ve bu kapsamda ihtiyaçlarına cevap verip görevini layıkıyla yerine getirmek için üst düzeyde çaba harcayan AKP hükümeti için kentsel ve doğal çevrenin talana açılması da öncelikli politikalar arasında.

Kentsel mekanın rant odaklı dönüşümü için son dönemlerin en geniş kapsamlı çalışmaları yapılmakta. Bu rant odaklı dönüşümlerin ne kadar önemli olduğunun altını Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar geçtiğimiz günlerde yaptığı "Kentsel dönüşüm bizim için milli bir meseledir." açıklaması ile bir kez daha çizmiş oldu. Bu "milli mesele"nin altında kocaman bir rant pastası yatarken benzer bir rant pastasını da HES, nükleer santral projeleri gibi doğanın talanı demek olan projeler oluşturuyor.

HES'le gelen "ortaklık"...

Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu Türkiye İnşaat Sanayicileri İşveren Sendikası'nın (İNTES) toplantısında sermaye ile hükümetin "doğanın rant uğruna talanı çerçevesinde kurulan ortaklığı"ni açıkça ilan etti: "Onlar bizim ortaklarımız. Geçenlerde HES'i yapan bir firma geldi, 'merhaba ortağım' dedi. Ben birden bire şok oldum. 'Ortağım' dedi. Dedi ki, 'yok öyle şahsi ortaklık değil. Biz HES'lerden dolayı ihale yapıyoruz, katkı payı veriyoruz. Neredeyse yüzde 50'sini devlete ödüyoruz. Dolayısıyla ortaklık bu ortaklık'. Ondan yana da sevindim yani." AKP hükümeti "Her dere üzerine bir HES" stratejisiyle hareket ederken Türkiye İnşaat Sanayicileri İşveren Sendikası'nın üyelerinin birçoğu aynı zamanda birer HES yatırımcısına dönüşmüş durumda...

Kentsel dönüşüm projelerinin "rantsal dönüşüm" olarak gerçekleşmesinin yasal dayanaklarını oluşturmak için birbiri ardına yasa tasarıları meclisten geçerken "doğal yaşamın katli" anlamına gelen "Elektrik Piyasası Kanunu Tasarısı" 15 Şubat'ta TBMM Sanayi, Ticaret, Enerji, Tabii Kaynaklar, Bilgi

ve Teknoloji Komisyonu'nda kabul edildi. Böylece doğal yaşam alanları tamamen bakanlıklar aracılığıyla hükümetin inisiyatifine bırakılmış durumda. Yasa kamu ve özel sektör üretim şirketleriyle organize sanayi bölgesi tüzel kişiliklerinin elektrik üretimi yapabilmesinin önünü açmakta. Ayrıca "Kamu yararı ve faaliyet durdurma" başlığı altındaki "Geçici 14. madde" ile artık lisans işlemlerinde hiçbir koşulda iptal durumu söz konusu olamayacak. Böylece hukuksuz uygulamalar karşısında açılacak "lisans iptal" davaları da engellenecek.

Bir yandan yeni yasal düzenlemelerle doğanın daha rahat talanı için gerekli düzenlemeler yapılırken öte yandan da Mersin Akkuyu Nükleer Santral Projesi örneğinde olduğu gibi gerektiğinde de mevcut yasalar ve uluslararası anlaşmalar ihlal edilmektedir. Mersin Nükleer Karşıtı Platformu üyeleri yaptıkları açıklamada nükleer santral projesi ile ilgili çevresel etki değerlendirmesi (ÇED) raporunu şöyle değerlendirmekte:

"Dosyada birçok olumsuzluk vardır. Akkuyu'da kurulması planlanan nükleer santralde uygulanması düşünülen reaktör modeli dünyada denenmemiş bir teknolojidir. Santralin tarıma ve turizme vereceği zararlarla ilişkin hiçbir çalışma yapılmadı. Akkuyu'ya yakın sadece Ecemiş fay hattının olduğunu ve bu fay hattının nükleer santrale zarar vermeyeceği yazılmış ancak bilim insanları asıl zararın Akkuyu bölgesine yakın olan Kıbrıs Dalma Batma Kuşağı, Ölü Deniz Kırığı, Güney Ege Dalma Batma Kuşağı ve Doğu Anadolu kırıklarının vereceğini açıkladı. ÇED süreci ülkemizin taraf olduğu Rio Sözleşmesi'ne ve ÇED yönetmeliğine aykırı sürdürülüyor."

Akkuyu Nükleer Santral Projesi'nin iptali için 200 bin imza toplanmışken ve projenin hukuksuzluğu ve

yaratacağı sonuçlar ortadayken proje büyük bir pervasızlıkla devam etmekte. Yakın zamanda inşaatın başlaması için gerekli hazırlıklar yapılırken projenin ihalesini alan Rus JSC Atomstroyexport şirketinin Mersin, Adana ve Gaziantep'ten yaklaşık 300 patronla gerçekleştirdiği toplantıda yerli sermayeye rant pastasından düşecek pay konusunda bilgilendirme yapması geçtiğimiz günlerde kamuoyuna yansdı.

Trabzon'un Çaykara ilçesi Solaklı Vadisi'ndeki HES şantiyesinde yaşananlar ise sermayenin pervasızlığının ulaştığı boyutu gözler önüne sermek için bir başka güncel örnek. 36 HES projesi bulunan vadide, Karaçam ve Köknar köyleri sınırlarında yapımlan planlanan Derebaşı HES'in şantiyesindeki özel güvenlik görevlileri tarafından köylülere ateş açıldı. Köylülerden Murat Sarı yaptığı değerlendirmede sermaye-polis/jandarma işbirliğine dikkat çekerken şunları söyledi: "Şirketler köylülerle ilgili şikâyette bulunduğu yüzlerce jandarma gelirken, köylüler şikâyetçi olduğunda 5-6 jandarma geliyor. Bunun yorumunu kamuoyunun takdirine bırakıyoruz."

Doğanın talanına geçit vermeyelim!

Doğanın talanı konusunda sermaye ve onun sözcüsü hükümet el ele kararlı adımlar atarken yakın zamanda ard arda gerçekleşen eylemlerden de görüldüğü gibi emekçilerin öfkesi de büyüyor. Danıştay'ın dört yürütmeyi durdurma kararı olmasına rağmen iptal edilmeyen Ünye'deki Akçay doğalgaz çevrim santralının çevreye vereceği zarara karşı köylüler süpürgeli eylem gerçekleştirirken, Çanakkale'nin Lapseki ilçesine bağlı Şevketiye-Adatepe Köyü'ne termik santral yapma girişimi de köylüler tarafından teneke çalınarak protesto edildi. Mersin Akdere'ye kurulmak istenen termik santralin ÇED toplantısı ise Akdereliler ve NKP üyeleri tarafından protesto edildi ve şirket görevlileri ÇED toplantısını gerçekleştirilmeden köyü terk etmek zorunda kaldılar.

Nükleer santral, HES vb. projelerle toplumun değil sermayenin çıkarları doğrultusunda kararlı adımlar atılıp doğa ve insan yaşamı hiçe sayılırken Ünye'de, Lapseki'de, Akdere'de olduğu gibi doğanın talanına geçit vermemek için mücadeleyi büyütmekten başka bir yol bulunmamaktadır. Sermaye ve onun temsilcileri tarafından büyük bir pervasızlıkla gerçekleşen doğanın talanı ve bu yolla insan yaşamının tehdidi karşısında şairin dediği güzel günlere ulaşmak ancak bu yolla mümkün olacaktır.

TCDD de özelleşiyor

Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demir Yolları (TCDD) temsilcileri ve ihracatçıların, Orta Anadolu İhracatçı Birlikleri'nin (OAİB) Ankara Balgat'daki merkez binasında yaptıkları toplantıda, Türkiye'deki tüm İhracatçı Birlikleri aracılığı ile ihracatçılardan toplanan talepler, TCDD Yük Daire Başkan Yardımcısı Ertekin Arslan başkanlığındaki yetkililere iletildi. TCDD'nin yeni hukuki düzenlemeyle kabuk değiştirmenin eşliğinde olduğunu belirterek ihracat ürünlerinin daha ucuza taşınabilmesi amacıyla vagon tahsis başta olmak üzere taşımacılıkta da ihracatçılara öncelikli davrandıklarını söyledi.

Demiryollarının "önemli vizyon değişikliğinin eşliğinde olduğunu" bildiren Arslan, yeni çıkacak yasa ile demiryollarının da özelleşeceğini ve devlet tekelinin kalkacağını belirtti.

Gerçeği derinliklerinde, ölümü yüzeyinde bir tarih...

Struma: Karadeniz'de ölü canlar

T. Kor

Dünyayı savaşlarla paylaşma hevesinin ikincisi, yani dünya yüzeyinin her bir kıtasının her bir kara parçasının vahşetle tanıştığı dönem.

Lakin insanlığın ölümüne ve vahşete bu denli alıştığı bir dönemde dahi burjuvazi yeni bir vahşeti yaratarak insanlığın bilincini de katledebildi.

Struma, Rodop Dağları'ndan başlayıp 425 kilometreyi kat ederek Ege Denizi'ne ulaşan nehir.

Struma, Romanya'dan bilmem kaç kilometreyi kat ederek Karadeniz'de ölümle buluşan gemi...

24 Şubat 1942 ölüm tarihi olarak kayıtlara geçti. Fakat bilinir ki Struma'yla yola çıkıp kurtuluş umudu taşıyanlar, Türkiye topraklarıyla karşılaştıkları anda zaten ölü sayılmıştı. Yok, elbette suç geminin değil. Lakin her şey unutulurken tek hatırlanan ölümüne gidilen yolun tek ismi ona ait. Aynen Parita'dakilerin hissettiği gibi. Aynen Salvador'dakilerin yaşadığı gibi...

8 Ağustos 1939'da İzmir'e gelen Yahudi mültecileri taşıyan Parita isimli gemi gazetelerde çıkan "Serseri Yahudiler İzmir'den gitti"

başlıklarıyla 14 Ağustos günü iki polis motorunun refakatinde limandan çıkarılması gibi. Gemidekilerin kaçışına "zor"la engel olunmasında bu ilk adımdı fakat son olmayacaktı ve umudu kırmak için ölüm şarttı. İşte bunun için unutulmuş yaşantılar içinde bir tek o gemilerin isimleri hatırlattılar. Parita, Salvador ve Struma...

Keza Salvador az bilinen cinayetin gemisi. "Yüzen tabut" sıfatıyla anılan 40 kişilik bir teknenin denizde bir mil gidemeyeceğine dair emarelere rağmen yine zorla Türkiye karasularından çıkarılması gibi. Sonuçta bilinenin ilanıydı. 13 Aralık 1940 günü Salvador'dan geriye kalanlarda 219 ölü toplandı. 219 ölü insan resmi makamlara gemi kazasında ölmüş olarak geçti. Ölümüne yollananlar için kaza demek ölümüne biçilen anlamı işaretliyordu. Kurtulan 123 kişiden 63'ü ise ikinci kez ölümüne sürüklendi. Filistin'e ulaşma hayalleri boğulan 63 kişi Bulgaristan'a geri yollandı.

Salvador'un anısı taze, ölümler yeniyenken Türk sermaye devleti daha büyük bir 'bela' ile karşılaştı. Bu sefer gelen gerçek bir gemiydi. Her mülteci kaçışında olduğu gibi kontenjanın misliyle yolcusu

olan her daim batmaya hazır külüstür bir gemiydi. Struma, 769 insan taşıyan yaşlı gemi. Boğaza zor yetti nefesi. Son nefesini verdiğinde römorkörlerle çekilmişti Boğaza. Motoru tamire gitti. Fakat motor tamirden hiç bir zaman gelmeyecekti. Yahudilere ölümü getirenler onları İstanbul Boğazı'nda da bulmuştu. Almanya devleti adına Türk sermaye devletine yapılan baskıyla gemidekilere zulüm başlamıştı. Gemiden inişler "karantina" yalanıyla engellendi. İngilterede diğer cepheden Filistin'e taşıdığı mülteci Yahudi sayısının Arap coğrafyasındaki gerilimi artırıp kendisine karşı bir muhalefete dönmesinden duyduğu korkuyu gösteriyordu. Türk sermaye devleti iki emperyalistin istemediği mültecileri ölümüne göndererek kendi çözümünü yaratmıştı.

"Struma cinayetini hazmedemiyordum. Kapana kısılmışlardı, çaresizlerdi. İstanbul'u o yüzen hapishaneden seyreden bu insanların hayatlarını çaldılar. Hepsinin umutları vardı, tek kişi kurtuluyor gemiden..."*

72 gün sürdü ölüm yolculuğu. 72 gün işkence gördüler boğaz sularında, İstanbul'un karşısında. İstanbul sessiz kaldı. Yüzen hapishanede her gün acı çekilirken İstanbul yüzünü çevirdi. Struma'dakiler vazgeçmedi seslerini duyurmaktan, görmeyenlerin görmesini dilemekten. Bez parçalarından yapılan "Yahudi Göçmenler" ve "Bizi kurtarın" pankartları geminin iki yanına asıldı. Polis tarafından yırtılan bez parçaları değil son umutlarıydı. Gemiden atlamayı düşünenleri polis vurmakla tehdit ediyordu. Ölüm yaklaşırken hangisi daha ağırdır, intiharı göze almak mı, kurtarılmayı beklemek mi? Soru yanıtsız...

Ve bir kez daha ölüm fermanı verilmişler için polis görev başındaydı. Motorsuz Struma Alemdar römorkörüyle Karadeniz'e uluslararası sulara çekildi. Kendi sınırının dışında yaşanan ölümüne sessiz kalmak Türk burjuvazisi için makuldü. 24 Şubat 1941 tarihi bunun için Struma ile anılacak. Tüm kara propagandanın bunun üzerine kurulmasının nedeni de budur. Ölümü ilan edilen geminin bir hata sonucu batırılan olan Sovyetler, yıllarca hedef gösterildi.

Yok, gemiyi batırmanın Sovyet denizaltısı olmasına bakmayın. Struma, telsize yanıt ver(e)meyen, kimliği belirsiz yabancı bir gemiydi Sovyet denizaltısı için. Savaş koşullarında o yılların teknik şartlarında atılan torpil Struma'dakilerin ölümü için sadece bir şanstı. Belki bir 72 gün daha sürecek işkence ve acıdansa bir

patlamayla ölümüne ulaştılar. 72 gün boyunca gemide yayılan dizanteri, açlık düşünüldüğünde atılan torpil ötenazyidi. Çünkü Struma'dakiler çarşafardan yapılmış pankartlar parçalanıp Karadeniz'e tekrar ve motorsuz yollandıklarında sonlarını çaresiz biliyorlardı. Bunun nasıl olduğunun değişmesi Sovyetlerin katil ilan edilmesine fırsat verirken İngiltere, Almanya, Türkiye, Romanya dörtlüsünün aklanmasına vesile yapıldı.

"Türkiye başkaları tarafından arzu edilmeyen insanlar için vatan hizmeti göremez. Bizim tuttuğumuz yol budur. Kendilerini bu sebepten İstanbul'da alıkoyamadık."**

Bu itiraf ellerini kandan kaçırmış gerçek katillere ait. İtinayla seçilmiş cümlelerinden akansa kandan başka bir şey değil. "Arzu edilmeyen insanlar" diye bir tanım yapmaktan beis görmeyenler aynı cümlede bu sebeple İstanbul'da "alıkoyamadık"larını söyleyebiliyor.

Devlet, kuruluşundan gelişimine her daim sınıfsal kimliğini farklı vesilelerle göstermiştir. Devlet, her bir etnik kökene, ulusa saldırırken bunu sınıfsal kimliğinden bağımsız hayata geçirmemişti. Struma faciasının yazıldığı 1940'lı yıllarda da aynı kimliği alenen görürsünüz. Yahudilerin Nazilerden kaçış için Filistin'e geçişinde de aynı burjuva çıkarıcılığı dışa vurur. Onlarca insanın ölümüne neden olanlar dönüp mülteciler için yasal düzenlemeye gittiklerinde dahi aradıkları kıstas savaş başlamadan önce Filistin'e giriş vizesi elde etmiş ve Suriye'den transit vizesi almış, "yeterli paraya ve de bilete" sahip olmaları. Aranan kıstaslarsa ancak Yahudi burjuvazisinin sınırlı bir kısmının sahip olduğu imtiyazlardı.

Bir de atlanmaması gerek başka bir burjuvazi gereği taşır Struma.

Gemiden patlama anında kurtulan sadece bir kişiydi. Fakat Struma İstanbul'dan ayrılmadan bir ailenin gemiden ayrılmasına ayrıcalık tanınmıştı. Segal ailesi...

Martin, Elvira ve oğulları Alexander... Bir de dört aylık hamile Medea.

Yasal prosedüre uyanlar dışındaki bu ailenin özelliği ise sınıfında gizli. Anlatılanlarda farklılıklar olsa da Martin Segal Standart Oil Company'nin Romanya Genel Müdürü. Böyle bir ismin ölümünü istemeyenler devreye Türkiye'deki işbirlikçi uşaklarını sokuyorlar. Yani Vehbi Koç'u.

Vehbi Koç, Almanya'ya silah endüstrisinde kullanılan Krom satışı nedeniyle ABD'nin kara listesinde, listeden çıkış biletine Segal ailesinde. Koç, sınıfsal konumunu kullanarak Segal ailesinin gemiden alınmasını sağlıyor. Kara listeden çıkış Koç ailesini hızla palazlanmasında önemli bir rol oynuyor. Struma Karadeniz'de ölü canlarla batarken burjuvazi kendi yaşamını sürdürüyor hem de tarihin tüm felaketlerini kat be kat büyütüp yeniden tekrarlatarak.

* İshak Alaton. Struma'ya el altından ilaç ve gıda taşıyan Türkiye'deki Yahudilerden.

** Başbakan Refik Saydam'ın Struma'nın motorsuz Karadeniz'e yollanmasıyla ilgili yaptığı açıklamadan



Mücadele Postası

Ardıçlı emekçilerine tehdit



Tapu haklarının gasp edilmesine karşı barınma hakkı mücadelelerini sürdüren Esenyurt Ardıçlı Mahallesi emekçileri, Esenyurt Belediyesi Başkanı Necmi Kadioğlu'nun, halkı kabul ettiği Salı gününde belediye binasına yürüyerek mücadelelerinin takipçisi olacaklarını bir kez daha dile getirdiler.

Sabah erken saatlerden itibaren İnci Kasap önünde toplanmaya başlayan emekçiler, "Ellerinizi evlerimizden çekin! Evlerimizi yıktırmayacağız" pankartı arkasında belediyeye yürüdüler. Yürüyüş boyunca, AKP'li belediye başkanı Necmi Kadioğlu'nu istifaya çağırarak emekçiler, 3 Mart Pazar günü Köyiçi Meydan'da yapacakları mitinge de katılım çağrısında bulundular.

Belediye binası önüne gelindiğinde Kadioğlu'nu hesap vermeye ve kapı önüne çağırarak emekçilerin

karşısında bir kez daha Belediye Başkan Yardımcısı Emin Batmazoğlu çıktı.

Batmazoğlu'nu yuhalayarak protesto eden kitlenin bekleyişi devam ederken, emekçilerle görüşmek için haber gönderen Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu da protesto edildi.

Kadioğlu'nun bu tutumunu protesto eden ve kapı önüne çağırarak emekçiler basın açıklaması gerçekleştirerek kararlılık mesajı verdiler.

Basın açıklaması ve eylemi hazmedemeyen Batmazoğlu ise çareyi emekçileri tehdit etmekte buldu.

Batmazoğlu, basın açıklamasını okuyan kadın emekçiyi, hakkında suç duyurusunda bulunmakla tehdit etti. Batmazoğlu'nun tehditleri kitle tarafından "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganıyla karşılandı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Nor Zartonk Sevag'ı unutturmuyor



27 Şubat günü Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi'ne kadar yapılan yürüyüşle askerde katledilen Sevag Şahin Balıkcı, Mazlum Aksu ve Uğur Kantar anılarak "unutmadık" denildi. "Kışla cinayetlerine son. Sevag seni unutturmayacağız!" pankartıyla yürüyen kitle adına Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasını Arno Kalaycı okudu. Kalaycı, Sevag'ın Ermeni soykırımının yıldönümünde öldürülmesine dikkat çekerek dava sürecini aktardı. Sevag'ın katledilmesinin ardından tutulan çelişkili tutanaklara dikkat çekerek cinayetlerin örtbas edilmeye çalışıldığını ifade eden Kalaycı, askerdeki son cinayet olan Mazlum Aksu cinayeti için şunları söyledi: "Kışlalarda gerçekleşen bu cinayetlerin 'şaka' ve 'intihar' gibi nedenlerle üstü örtülmeye çalışıldursun, Kürt ve sosyalist olan Mazlum Aksu'nun ölümünün ardındaki gerçekleri biliyor ve katilleri tanyıyoruz."

Kalaycı, Sevag'ın katillerinin serbest bırakılmasıyla ilgili olarak şunları söyledi: "Sevag Balıkcı'nın katil zanlısı hala aramızda! Tıpkı Madımak'ı yakanların, Roboski'yi bombalayanların, Hrant Dink'in, Maritsa Küçük'ün ve failin devlet olduğu tüm cinayetlerin katillerinin de hala aramızda olduğu gibi!"

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gazi 12 Mart Platformu anma programını açıkladı

BDSP, DHF, Mücadele Birliği, Devrimci Hareket, PDD'den oluşan Gazi 12 Mart Platformu ilk olarak 12 Mart günü yapılacak anma etkinliğine çağrı amacıyla 2 Mart'ta yürüyüş ve etkinlik gerçekleştirecek. 2 Mart'ta gerçekleştirilecek yürüyüş için 18.30'da Eski Karakol'da toplanılacak. Buradan Gazi Cemevi'ne yürünecek. Cemevi önünde sinevizyon gösterimi ve Emeğe Ezgi müzik grubunun dinletisi yapılacak.

12 Mart'ta ise 08.30'da Eski Karakol'da toplanılarak, buradan Gazi Mezarlığı'na yürüyüş gerçekleştirilecek.

Kızıl Bayrak / GOP

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA



**Filistin halkı
direniyor!**

Kazanacak!